

Ambiții

de **Dick Francis**

1997

Capitolul 1

Jocheii care prizează de obicei cocaină nu pot câștiga Derby-ul.

Nu am prizat în viața mea cocaină!

Și cu toate acestea, mă aflam în picioare în fața omului ai cărui cai îi călăream și care îmi spunea că nu mai are nevoie de serviciile mele. Era așezat în spatele uriașului său birou vechi, acoperit cu hârtie, jucându-se nervos cu unghiile de la degete. Avea mâini de un alb-gălbui, cu o piele foarte fină.

— Știu lucrul ăsta dintr-o sursă demnă de toată încrederea.

— Dar n-am făcut așa ceva! am protestat uluit. N-am luat niciodată nici un fel de drog și în mod categoric nu cocaină. Nici măcar n-am fumat vreodată. Nu este adevărat!

Mă privi rece, cu ochii atotștiutori ai bărbatului bogat, puternic, sigur pe el și solid din punct de vedere fizic, care a moștenit un creier bun, o ditamai bancă comercială și care antrenează cu brio cai de curse din pură obsesie.

Nu aveam încă vârsta de 18 ani în momentul acela și eram imatur pentru vârsta mea, lucru pe care acum îl știu, deși atunci, firește, nu eram conștient de asta. M-am simțit totuși neputincios în fața certitudinii lui nefondate și nu aveam nici cea mai mică idee cum să reacționez.

— Sir Vivian..., am început cu disperare, dar m-a întrerupt scurt cu vocea lui groasă, autoritară.

— Cară-te imediat, Benedict. Nu vreau ca în grajdurile mele să înceapă să circule zvonuri despre un jocheu care ia droguri, chiar dacă este numai amator și nici măcar unul prea bun. M-a văzut cum tresar, dar a continuat nemilos. N-ai să fii niciodată un jocheu de clasă. În primul rând, ești prea înalt sau cel puțin ai să fii într-un an, cel mult doi, și, sincer, pari cât se poate de stângaci călare pe cai. Ești tot numai brațe și picioare. În mâinile tale, până și săritura celui mai echilibrat cal devine un fel de bălăbăneală. Având în vedere lucrul ăsta și reputația ta absolut nesatisfăcătoare... Ei bine, nu vreau să mai ai nici o legătură cu grajdurile mele.

Îl priveam stupefiat, mai rănit de aprecierea lui brutală referitoare la lipsa mea de abilitate într-ale călăriei, lucru ce ar fi putut fi dovedit, mai curând decât de acuzațiile că luam droguri, ceea ce n-ar fi putut fi demonstrat.

În jurul meu, pereții familiari ai biroului păreau să se volatilizeze, lăsându-mă izolat, cu o inimă care bătea să-mi spargă pieptul și fără să-mi mai simt câtuși de puțin picioarele.

Toate fotografiile înrămate ale câștigătorilor din trecut, toate rafturile cu cărți și tapetul de hârtie de culoare oliv au dispărut.

Nu vedeam decât fața de piatră, a cărei gură pune capăt visului de multă vreme nutrit de a câștiga toate cursele de la "*Grand National*" în jos.

Cred că 17 ani este aproape cea mai indicată vârstă pentru retezarea genunchilor ambițioși. Numai că în clipa în care securea a comis secționarea, n-am simțit deloc acest lucru.

— Afară, continuă sir Vivian Durrige, arătându-mi cu degetul pe fereastră, te așteaptă o mașină. Șoferul spune că are un mesaj pentru tine. Te așteaptă de mai bine de o oră, în timp ce tu erai la antrenament.

I-am urmărit cu privirea direcția degetului și am văzut, dincolo de pietrișul impozantei alei prin care se intra în domeniul lui cu portaluri, o mașină neagră, mare, în care nu se afla decât un șofer cu șapcă cu colțuri.

— Cine este? am întrebat fără nici o expresie.

Vivian Durrige fie nu știa, fie nu voia să-mi dezvăluie.

— Când pleci, îl poți întreba, a zis el.

— Dar, domnule..., am început din nou, dar m-am oprit, dându-mi seama că nu puteam face altceva decât să continui să neg lipsa lui de încredere.

— Te sfătuiesc să încetezi și să o ștergi imediat, zise făcând un gest prin care-mi indica să plec. Iar acum, am treabă.

Și-a îndreptat hotărât privirea în jos, spre birou, și m-a ignorat total, iar după câteva secunde am ieșit clătinându-mă pe strălucitoarea ușă, cu clanță aurită.

Nu era drept.

Nu plânsesem eu prea mult în viața mea, dar în clipa aceea m-am simțit slab și pe punctul de a izbucni în lacrimi. Nimeni până acum nu m-a acuzat cu atâta cruzime de ceva ce n-am făcut.

Nimeni nu-mi disprețuise atât de nemilos felul în care călăream. Eram încă sensibil!

Nici un alt antrenor bun nu mă va lăsa să intru în grajdurile lui, dacă Vivian Durridge m-a dat afară dintr-ale sale.

Cu mintea încețoșată de uluire și nefericire, am traversat holul larg de la intrarea clădirii, am ieșit pe ușa grea din față și am pornit-o peste pietrișul aleii spre mașina și șoferul care așteptau.

Nu știam nici mașina și nu-l cunoșteam nici pe șofer. Soarele dimineții de august își reflecta strălucirea în caroseria neagră, fără nici o pată.

Șoferul a lăsat jos geamul din dreptul său și a scos un braț în uniformă neagră, oferindu-mi în tăcere un plic alb, fără nici o adresă pe el.

L-am luat. Nu era decât foarte ușor lipit. L-am desfăcut și am extras din el un carton alb, pe care se afla următorul mesaj: *"Urcă-te în mașină"*. Dedesubt era adăugat un gând întârziat: *"Te rog"*.

M-am uitat înapoi, spre clădirea mare din care tocmai fusesem dat afară atât de brutal, și l-am văzut pe Vivian Durridge stând în picioare lângă fereastră și urmărindu-mă cu privirea.

Nu a făcut nici o mișcare, nici un gest de reconsiderare a ceea ce se petrecuse, nici un rămas-bun.

Scrisul de mână de pe cartonul din plic era al tatălui meu.

Am stat pe bancheta din spate a mașinii cam o oră, timp în care șoferul a traversat fără să se grăbească prin Sussex, sudul Londrei, apropiindu-se în cele din urmă de stațiunea maritimă Brighton.

Nu a răspuns la nici una dintre întrebările mele, spunând numai că urmează instrucțiunile primite; iar după o vreme, am încetat să-i mai pun vreo întrebare.

Dacă nu sar cumva din mașină și nu o iau la goană când oprește la vreunul dintre cele câteva semafoare, e clar că am să mă duc acolo unde a ordonat tatăl meu și, pentru că nu mă temeam câtuși de puțin de el, am să fac, după un obicei demult deprins, exact ce îmi va cere să fac.

Nu mă gândeam decât la scena din biroul lui Durridge — cuprins de un amestec de furie și disperare —, cuvintele rostite de el revenindu-mi la nesfârșit în minte, fără să devină însă mai suportabile, pe măsură ce timpul trecea.

Mașina neagră alunecă pe lângă casele orașului Regency și pe lângă magazinele de suveniruri cu ușile larg deschise — grandoarea trecutului și spiritul comercial al prezentului — și se opri cu un suspin în fața intrării unui impozant hotel cu arhitectură franceză veche și cu prosoape de plajă în culori strălucitoare atârinate la uscat în balcoanele din fier forjat.

Au apărut hamali plini de solitudine.

Șoferul a coborât și mi-a deschis ceremonios portiera și, brusc, m-am trezit învăluit de aerul marin, de țipetele pescărușilor, adulmecând briza salină și resimțind pe neașteptate voioșia vacanțelor copilăriei și ale castelelor de nisip.

Șoferul a făcut un fel de plecăciune și un gest spre ușa principală a hotelului, după care, tot fără nici o explicație, s-a urcat înapoi în mașină, iar când a găsit momentul prielnic s-a înscris în fluxul traficului și s-a îndepărtat lin.

— Bagajul, sir? a sugerat unul dintre hamali. Nu era cu mult mai mare decât mine.

Am clătinat din cap. Tot bagajul meu erau hainele potrivite pentru primul lot al antrenamentelor din seria Durridge: pantaloni de călărie strânși pe picior, cizme de călărie, cămașă sport cu mâneci scurte și o jachetă ușoară, viu colorată, cu fermoar, care era descheiat. Legată sub bărbie — cascheta de un albastru strălucitor.

Cu un efort conștient, am dus în impozantul hotel aceste veșminte absolut inadecvate, dar am văzut că nu trebuia să-mi fac nici un fel de problemă: holul, cândva de protocol, zumzăia ca un stup, plin de oameni părând absolut normali în șorturi, papuci de plajă și tricouri inscripționate cu tot felul de mesaje. Femeia calmă de la recepție a evaluat, fără curiozitate, dar foarte precis, hainele mele de călărie și a răspuns întrebării mele rostite ușor răgușit.

— Domnul George Juliard? a repetat ea. Pe cine să anunț?

— Fiul său.

A ridicat receptorul, a apăsat pe niște butoane, a vorbit, a ascultat, mi-a transmis veștile.

— Vă rog să urcați. Camera 412. Liftul este în stânga dumneavoastră.

Tatăl meu stătea în cadrul ușii deschise când am pornit pe coridor, încercând să depistez camera.

Când m-am apropiat de el, m-am oprit și l-am privit cum mă inspectează, așa cum făcea de obicei — de la părul negru, buclat (apa neavând nici un efect asupra lui, în sensul de a-l îndrepta cât de cât), la ochii mei căprui, fața îngustă, bustul zvelt, picioarele lungi și până la cizmele nelustruite —, experiență impresionantă pentru un părinte ambițios.

— Ben! A lăsat nasul în jos, ca și cum ar fi acceptat o povară. Intră.

Întotdeauna a încercat din răspuțeri să fie un tată bun, dar de cele mai multe ori nu a reușit. Eram un copil pe care nu și l-a dorit, consecința accidentală a dragostei lui adolescente pentru o femeie destul de bătrână biologic ca să-i fie mamă.

În ziua în care am sosit la Brighton aveam cam aceeași vârstă cu a lui, când m-a conceput.

De-a lungul anilor am aflat toate detaliile. A fost un adevărat scandal în ambele familii când li s-a spus despre sarcină, dar și mai rău încă atunci când mama a refuzat să facă un avort; și mulți au întors un spate rigid când a avut loc căsătoria pripită (și fericită).

Fotografia din ziua căsătoriei este singura amintire despre mama, care, ironia soartei, a murit la nașterea mea lăsându-l pe foarte tânărul ei soț, la propriu, cu un copil în brațe și cu viitorul luminos care i se prefigura — în ruine, așa cum s-a spus.

Totuși, George Juliard, care nu degeaba era considerat o minte strălucită, și-a rearanjat imediat întreaga viață.

A renunțat la studiile la Oxford și la cariera în drept, a convins-o pe sora soției sale moarte să mă adauge și pe mine la deja numeroasa ei familie, care cuprindea patru fii, și a plonjat în City pentru a învăța cum se fac banii.

De la început a plătit pentru întreținerea mea și, ulterior, pentru educația mea, iar în continuare și-a îndeplinit îndatoririle, fiind prezent la întâlnirile părinte-profesor și trimițându-mi cu scrupulozitate felicitări și cadouri de Crăciun, și de zilele mele de naștere.

Cu un an în urmă, de ziua mea de naștere, mi-a făcut cadou un bilet de avion pentru America, așa că mi-am petrecut vacanța de vară într-o fermă de cai din Virginia, a cărei proprietară era familia unui prieten de școală.

Mulți tați au făcut mult mai puțin pentru fiii lor. L-am urmat în camera 412 și am descoperit, fără să mă surprindă deloc, că mă aflam în camera de zi a unui apartament care dădea direct spre mare, Canalul englez întinzându-se, verde-albastru, până la orizont.

Când George Juliard și-a stabilit ca obiectiv să facă bani, a reușit să-și atingă în mod spectaculos ținta.

— Ai luat micul dejun? m-a întrebat.

— Nu mi-e foame.

— Ce ți-a spus Vivian Durridge? mă întrebă ignorând minciuna mea.

— M-a concediat.

— Da, dar ce a spus?

— A spus că n-am să fiu în stare să călăresc niciodată ca lumea și că am prizat droguri, ba chiar cocaină.

— Ce-a spus?

Tata se holba uluit la mine.

— A zis ce i-ai cerut să spună, nu? A spus că știe dintr-o sursă demnă de încredere că am luat droguri.

— L-ai întrebat cine este "sursa asta demnă de încredere"?

— Nu. Nu mă gândisem la asta decât prea târziu, în mașină.

— Mai ai multe de învățat!

— Doar n-a fost o pură coincidență că ai trimis o mașină să mă aștepte!

Zâmbi scurt, iar ochii îi străluceau. Era mai înalt decât mine, cu umerii mai lați și, în multe privințe, era o variantă mai puternică a trupului pe care eu m-am străduit să-l dezvolt în ultimii cinci ani.

Avea părul mai negru decât al meu, și mai buclat, pe un cap ca de grec. Fermitatea feței lui, acum, când se apropia de 40 de ani, era deja evidentă încă în fotografia de nuntă, unde diferența de vârstă nu se observa deloc — mirele părând a fi partenerul dominant, iar mireasa, toată numai zâmbet, în rochia ei de mătase albastră, după ce ieșiseră de la Oficiul stării civile, strălucind de frumusețe tinerească.

— De ce ai făcut asta? I-am întrebat încercând să par mai mult adult decât înverșunat, fără însă să reușesc.

— Am făcut ce?

— Ai pus să fiu dat afară.

— Ah!

S-a îndreptat spre o pereche de uși de sticlă, ce dădea într-un balcon, și le-a deschis, lăsând să pătrundă înăuntru aerul puternic de mare și zgomotul vocilor de pe plajă.

A rămas acolo o vreme în tăcere, respirând adânc, și apoi, ca și cum s-ar fi hotărât, a închis la loc ușile și s-a întors spre mine.

— Vreau să-ți fac o propunere.

— Ce propunere?

— Va fi nevoie de ceva timp ca să-ți explic. A ridicat receptorul telefonului și le-a spus celor de la room-service că, indiferent dacă oficial micul dejun a încetat să mai fie servit cu o oră în urmă, să trimită imediat sus o tavă cu cereale, lapte, pâine prăjită caldă, șuncă, cu roșii și ciuperci, un măr, o banană și o cană de ceai. Și să nu spui nimic, a zis întorcându-se spre mine și închizând telefonul. Arăți de parcă n-ai fi mâncat de o săptămână.

— *Tu* i-ai spus lui sir Vivian că mă droghez?

— Nu, nu i-am spus eu. Te droghezi?

— Nu.

Am privit unul la altul, ca niște adevărați străini, în pofida celei mai strânse legături genetice posibile. Trăisem conform edictelor lui, frecventasem școlile alese de el, învățasem să călăresc, să schiez și să vânez, pentru că el mi-a finanțat, de departe, preferințele pentru aceste lucruri.

Nu primisem bilete pentru Festivalul de la Bayreuth, pentru Covent Garden sau Scala, pentru că el nu se entuziasma pentru timpul petrecut în acest mod.

Eram produsul lui, așa cum cei mai mulți fii adolescenți sunt produsul taților lor. Eram, de asemenea, foarte conștient de simțul strict al onoarei care îl caracteriza, de clarviziunea lui în ce privește ceea ce este bine și ce nu, și de insistența lui de a recunoaște faptele rușinoase și de a plăti pentru ele — nu să minți și să le acoperi.

Era, așa cum, cu compătimire, mi-au spus cei patru veri/frați ai mei — un exemplu greu de urmat.

— Stai jos, m-a invitat cu un ton ce nu admitea replică.

În cameră era cald.

Mi-am scos jacheta și am lăsat-o pe podea, împreună cu cascheta, și m-am așezat pe scaunul pe care mi l-a indicat.

— Am fost desemnat candidat pentru Hoopwestern, în alegerile parțiale, în locul parlamentarului care a murit.

— Aaa... Am clipit, fără să înțeleg prea mare lucru.

— Ai auzit ce am spus?

— Vrei să zici... că ai să candidezi pentru Parlament? Nu știam ce ar fi trebuit să spun. *Grozav? Teribil? De ce?* Așa că am spus la întâmplare: Ai să ajungi în Parlament?

— Nu este un loc prea important.

Cercetam vag cu privirea camera impersonală. El aștepta cu o umbră de nerăbdare.

— Care este propunerea? l-am întrebat.

— Ei bine, acum... Undeva, în interiorul său, s-a relaxat. Vivian Durridge te-a tratat dur.

— Da, așa a făcut.

— Te-a acuzat că te droghezi... Asta a fost invenția lui!

— Dar *pentru ce* a făcut-o? am întrebat stânjenit. Dacă nu mă mai voia, de ce nu a spus-o pur și simplu?

— Mie mi-a declarat că niciodată n-ai să fii altceva decât un amator mediu. Niciodată un jocheu profesionist de prima mână. Ceea ce făceai nu era decât o pierdere de timp.

Nu voiam să-l cred. Nu puteam să o fac. Am protestat vehement:

— Dar mie îmi plăcea!

— Da, dar dacă ai fi cinstit cu tine însuși ai recunoaște că o irosire chiar plăcută a timpului nu este de ajuns pentru tine în momentul de față.

— Eu nu sunt ca tine. Eu nu am... ca tine... nu am...

— Putere? Energie? mi-a sugerat el și am acceptat, dând slab din cap. Sunt totuși mulțumit că ai suficientă inteligență, a continuat, și... Ei bine... *courage...* pentru ceea ce am eu în minte.

Dacă a intenționat să mă flateze, ei bine, a reușit. Puțini sunt adolescenții care să nu fie măguliți de un asemenea lucru.

— Tată..., am început.

— Am crezut că am convenit să-mi spui *tati!*

În cursul uneia dintre întâlnirile părinte-profesor-elev a insistat ca, atunci când mă adresez lui, să-i spun "tati"; și așa am făcut, dar în mintea mea a fost întotdeauna "Tata", autoritatea oficială care mă controla.

— Ce vrei să fac? l-am întrebat.

Nu-mi dăduse încă un răspuns direct. Privi absent pe fereastră, afară, apoi spre jacheta pe care o aruncasem pe podea. Se juca cu degetele într-un mod care mi l-a adus în minte pe Sir Vivian și, în cele din urmă, a spus:

— Vreau să-ți ocupi locul care ți-a fost oferit la Universitatea *Exeter*.

— Oh! Am încercat să nu par nici uimit, nici iritat, deși eram și una, și alta. A continuat totuși, ca și cum m-aș fi lansat într-un lung discurs absolut lămuritor.

— Ți-ai promis un an liber, nu-i așa?

Un așa-zis an liber era pauza — foarte la modă în prezent — dintre liceu și universitate, mult elogiată și prețuită pe planul acumulării de experiență de viață înainte de absolvirea universității.

Multe de spus în favoarea ei..., puține împotriva.

— Am fost de acord că ar trebui să am un an liber, am protestat.

— Eu nu l-am interzis. Asta-i deosebirea.

— Dar... *poți* să-l interzici? Și de ce ai vrea să o faci?

— Până împlinești 18 ani, legal pot face aproape orice este spre binele tău sau, mai degrabă, orice consider eu că este spre binele tău. Nu ești un prost, Ben. Știi că așa stau lucrurile. În următoarele trei săptămâni până la ziua ta de naștere, din 31 august, răspund încă de tine.

Știam lucrul ăsta. Știam, de asemenea, că, deși aveam dreptul să beneficiaz de plata taxelor pentru studiile universitare de către stat, nu mă

puteam bucura de acoperirea cheltuielilor necesare traiului sau de alte burse din cauza averii tatălui meu.

Să-ți câștigi existența muncind în timpul colegiului, deși un lucru posibil în alte țări, nu era câtuși de puțin o opțiune în Anglia.

Realist vorbind, dacă tata nu-mi plătește întreținerea, nu pot să merg la universitate, indiferent că este vorba de *Exeter* sau oricare alta. Așa că am spus neutru:

— Când te-am întrebat, cu secole în urmă, ai spus că și tu crezi că un an liber este o idee bună.

— N-am știut că ai de gând să-ți petreci anul liber ocupându-te de hipism!

— Este o experiență acumulată!

— Este un teren minat cu capcane de ordin moral.

— N-ai încredere în mine! Era evidentă până și pentru mine furia cu care am spus-o. Drept pentru care am continuat mai reținut de data asta: Urmând exemplul tău, am să mă feresc de neazuri.

— Fără mită, vrei să zici? Nu a fost deloc impresionat de încercarea mea de a-l flata. Vrei să spui că n-ai să abandonezi nici o cursă în înțelegere cu adversarul? Că toată lumea o să creadă în incoruptibilitatea ta? Asta vrei să spui? Dar ce părere ai despre zvonul că te droghezi? Zvonurile distrug reputațiile mult mai rapid decât adevărul.

Tăceam. În dimineața aceea o acuzație neîntemeiată și imposibil de dovedit îmi spulberase iluzia confortabilă că nevinovăția poate fi o pavăză împotriva defăimării.

Fără îndoială că tatăl meu n-ar considera această revelație drept "maturizare". O bătaie în ușă îmi întrerupse gândurile amare cu sosirea unui mic dejun menit practic să mă elibereze de sentimentul de vinovăție datorat unei înfometări cronice.

Necesitatea de a-mi păstra o greutate redusă, impusă de participarea mea la curse, mă făcea uneori să mă simt pur și simplu amețit din cauza privării de hrană.

Aruncându-mă cu poftă asupra mâncării, nu putem să nu mă minunez de faptul că tatăl meu știa perfect ce puteam accepta practic să mănânc și ce aș fi refuzat.

— Cât timp mănânci, poți să asculți, a continuat el. Dacă urma să ajungi cel mai mare jocheu la cursele cu obstacole, nu te-aș fi întrebat... ceea ce am de gând să te întreb. Dacă urma să fii, să zicem, un Isaac Newton sau un Mozart, sau oricare alt geniu, n-ar fi avut nici un sens să-ți cer să renunți la asta. Și nu-ți cer nici să renunți la călărie, ci doar la încercarea de a-ți câștiga existența din asta.

Fulgii și laptele erau minunate.

— Am bănuiala, a continuat el, că intenționezi să-ți prelungești la nesfârșit anul liber.

M-am oprit în mijlocul unei îmbucături. Nu puteam să neg faptul că avea dreptate.

— Așa că du-te la *Exeter*, Ben. Acumulează experiență și maturizează-te *acolo*. Nu mă aștept să iei note maxime. Dacă ai fi printre cei de pe la mijloc, ar fi perfect; este O.K. și dacă ai să fii printre cei mai de la coadă, deși cred că ai să reușești să obții rezultate bune, așa cum ai făcut întotdeauna, în pofida dezavantajului pe care îl prezintă data nașterii tale.

Mă ocupam acum de șuncă, roșii și ciuperci, ingurgitându-le împreună cu pâinea prăjită.

Din cauza sistemului rigid de învățământ care clasifica copiii de școală după vârstă, și nu după capacități, și pentru că eu m-am născut în ultima zi a anului școlar (dacă m-aș fi născut la 1 septembrie aș fi beneficiat de 12 luni în plus), am fost întotdeauna cel mai mic din clasă, fiind mereu nevoit să fac față sarcinii de a ține ritmul cu ceilalți, mai mari.

Un an liber ar fi nivelat lucrurile. Iar el îmi spunea, firește, că a înțeles toate astea și că iartă un rezultat slab în privința performanțelor încă înainte ca eu să fi început măcar.

— Înainte de a merge la *Exeter*, îmi spuse, aș vrea să lucrezi pentru *mine*. Aș vrea să vii cu mine la Hoopwestern și să mă ajuți să fiu ales.

M-am holbat la el, mestecând rar, dar fără să mai simt gustul mâncării.

— Dar, am început înghițind, nu știu nimic despre politică!

— Nici nu trebuie. Nu vreau să redactezi cuvântări sau cine știe ce declarații politice. Nu vreau decât să fii cu mine, să fii parte din peisajul meu.

— Nu... vreau să spun că nu înțeleg ce aș putea să fac.

— Mănâncă-ți mărul, îmi recomandă calm, și am să-ți explic.

S-a așezat într-unul dintre fotolii și și-a trecut cu deliberare picior peste picior, ca și cum repetase totul până la amănunt; și m-am gândit că probabil așa și făcuse de nenumărate ori în mintea lui.

— Comitetul de selectare care m-a ales drept candidatul lor ar fi preferat, sincer, să fi fost căsătorit. Au și spus-o. Consideră drept un handicap starea mea civilă de bărbat necăsătorit. De aceea le-am spus că *am fost* căsătorit, că soția mea a murit și că am un fiu. Ceea ce i-a bucurat nespus. Ce-ți cer eu să faci este să fii un fel de substitut pentru o soție. Să ieși cu mine în public. Să fii teribil de *amabil* cu oamenii.

— Să sărut copiii? I-am întrebat absent.

— *Eu* am să fiu cel care-i va săruta. Se amuza. *Tu* poți să stai la taifas cu doamnele în vârstă, să discuți cu bărbații despre fotbal, cricket și curse.

Mă gândeam la emoția palpitantă pe care ți-o oferă participarea ca jocheu la cursele de cai. Mă gândeam la beția amețitoare provocată de conștiința faptului că-mi riscam viața, că-mi măsuram forțele cu soarta și primejdia, că-mi încheiam cursa fără să mă fac de râs. Ceea ce era foarte departe de pălăvrăgeala cu doamne în vârstă și cu copii.

Am tânjit după viața simplă a vitezei nesăbuit de nepăsătoare în fața pericolului — dar oferit de cai, dar oferit de schiuri.

Și am început să-mi dau seama, așa cum probabil se întâmplă cu toată lumea în cele din urmă, că nici una dintre plăcerile vieții nu este necondiționată.

— Cum poate să se gândească cineva că m-aș mai obosi să mă droghez când alergarea într-o cursă de cai îți creează prin ea însăși cele mai exaltate stări de spirit posibile?

— Dacă Vivian spune că te ia înapoi, te-ai duce?

— Nu.

Răspunsul meu a fost instinctiv, fără să mă gândesc. Lucrurile nu mai puteau fi la fel.

În aceste ore ale unei miercuri de august parcursesem o cale lungă pe drumul realității. Puteam să recunosc, sumbru, că n-aș fi niciodată jocheul visurilor mele.

Că n-aș câștiga niciodată "Grand National". Dar să alin prunci în schimb? Dumnezeu mare!

— Alegerile vor avea loc cu ceva mai mult de trei săptămâni înainte de începerea cursurilor la *Exeter*. Până atunci o să ai 18 ani...

— Iar eu am scris deja la *Exeter* să le spun că n-am să accept locul oferit, l-am anunțat fără bucurie sau regret. Chiar dacă îmi poruncești să mă duc, nu pot.

— Ți-am anulat decizia, m-a informat sec. M-am gândit eu că s-ar putea să faci lucrul ăsta. Știi că te-am urmărit în tot cursul vieții tale, chiar dacă n-am fost niciodată deosebit de apropiați. Am luat legătura cu *Exeter* și am stopat anularea pe care ai făcut-o. Acum te așteaptă să te înscrii. Au aranjat să fii cazat în cămin. Dacă nu te revolți total și nu îți iei lumea în cap, atunci îți vei continua studiile.

În clipa aceea am avut un sentiment familiar de recunoaștere a puterii acestui om, putere echivalentă cu o forță ce depășește cu mult orice relație obișnuită de familie. Până și Universitatea *Exeter* îi îndeplinise ordinul!

— Dar, tată..., am spus eu slab.

— *Tati*.

— Tati... Cuvântul era total nepotrivit atât pentru imaginea convențională de părinte susținător al unui student, cât și pentru percepția pe care o aveam eu despre el — se deosebea foarte mult de un bărbat obișnuit îmbrăcat într-un costum de om de afaceri.

Am înțeles că, pentru el, "Grand National" era calea spre Downing Street — strada pe care se află reședința premierului Angliei.

Câștigarea cursei însemna instalarea ca prim-ministru la nr. 10. Îmi cerea să renunț la visul meu — de altfel de neatins — pentru a-l ajuta să aibă o șansă de a și-l realiza pe-al lui!

M-am uitat la mărul și banana rămase neatinsse, și am simțit că nu mai am nici un fel de apetit.

— N-ai nevoie de mine, i-am spus.

— Am mare nevoie să câștig voturi. Și aici mă poți ajuta. Dacă n-aș fi absolut convins de valoarea ta ca un tip pe placul alegătorilor, n-ai sta acum aici.

— Ei bine... Ezitam. Ca să fiu sincer, aş fi vrut să nu fi stat.

M-aş fi învârtit fericit de colo-colo în curtea grajdurilor lui Vivian DurrIDGE, netulburat de toate iluziile mele. Şi m-aş fi lăsat purtat de val spre o trezire mai puţin abruptă, mai puţin brutală.

— Ben, zise cu o voce alertă, aproape ca şi cum ar fi putut să-mi citească gândurile. Încearcă. Acceptă!

Mi-a întins un plic plin cu bani şi mi-a spus să mă duc să-mi cumpăr haine.

— Ia tot ce ai nevoie. De aici plecăm direct la Hoowestern.

— Dar boarfele mele..., am început eu.

— *Boarfele* tale, aşa cum le spui tu, vor fi împachetate într-o cutie de către domnişoara Wells. Domnişoara Wells îmi închiriasse o cameră în casa ei, situată pe drumul ce ducea spre grajdurile DurrIDGE. Îi plătesc chiria până la sfârşitul lunii, a continuat el. Este foarte încântată de lucrul ăsta, deşi — şi sunt sigur că-ţi face plăcere să afli — mi-a spus ce băiat amabil şi liniştit eşti, şi că este o plăcere să te aibă în preajmă. Zâmbi. Am aranjat ca lucrurile să-ţi fie ridicate de acolo. O să te întâlneşti în curând cu ele, poate chiar mâine.

Parcă aş fi fost lovit de un val uriaş şi nu era pentru prima dată când mă dezrădăcina dintr-un mod uşor de viaţă şi mă plasa pe un drum cu totul diferit. Sora mamei mele moarte, mătuşa Susan (şi soţul ei, Harry), care a acceptat cu reticenţă să mă crească, s-a simţit jignită, şi o spunea cu amărăciune şi destul de des, când tatăl meu m-a luat de la şcoala "destul de bună" pentru cei patru fii ai ei, insistând că trebuie să primesc lecţii de dicţie şi să fiu meditat suplimentar la matematică, având grijă — într-un fel sau altul — să petrec cinci ani de lecţii intensive într-o şcoală la care taxa era foarte mare — *Malvern College*.

Verii mei/fraţi şi-au manifestat atât invidia, cât şi dispreţul faţă de mine, astfel încât am devenit clar copilul "unic" care eram de fapt şi nu ultimul venit răsfăţat al unei familii numeroase. Tata, care mi-a planificat viaţa mergând până la această nedorită sosire la Brighton, luase drept de la sine înţeles faptul că în aceste ultime trei săptămâni ale tutelei sale legale asupra mea voi continua să mă comport aşa cum mă dirijează el.

Privind în urmă, presupun că mulţi băieţi de 17 ani s-ar fi plâns şi s-ar fi răzvrătit. Tot ce pot să spun este că ei nu aveau de-a face cu o tiranie

verificată și dovedită a fi binevoitoare; și, pentru că știam că îmi dorește exact opusul răului, am luat plicul cu bani și l-am cheltuit în magazinele din Brighton pe haine pe care am considerat că le-ar vota alegătorii lui, dacă ar judeca un candidat după înfățișarea fiului său adolescent. Am părăsit Brighton-ul puțin după ora trei după-amiază și nu în mașina neagră de dimineață, cu șoferul enervant de tăcut (supunându-se, după cât se părea, instrucțiunilor tatălui meu de a nu da "nici o explicație"), ci într-un Range Rover metalizat de culoarea cafelei, cu ghirlande aurii și argintii de flori gen margarete strălucind de o parte și de alta a caroseriei.

— Sunt nou în circumscripție, a spus tatăl meu, zâmbind. Trebuie să mă fac remarcat și recunoscut.

Ar fi și greu să treacă neobservat, mi-am zis eu. Tot timpul cât am străbătut coasta de sud, trecătorii întorceau capetele să se uite după noi. Chiar și așa, nu eram nici pe departe pregătit pentru Hoopwestern ^[1], unde se părea că fiecare stâlp și copac corespunzător purta o pancartă care spunea simplu "*VOTAȚI-L PE JULIARD*".

Nu exista ființă în orașul respectiv care să rateze mesajul. A condus de la Brighton și până aici reclama-pe-roți, cu mine alături, pe scaunul din față, dându-mi pe drum instrucțiuni nonstop în legătură cu ceea ce pot să spun și ceea ce nu pot, ceea ce pot să fac și ceea ce nu pot în noul rol care-mi revenea.

— Politicienii trebuie să spună rareori întregul adevăr.

— Dar...

— Da, și politicienii, a continuat el, nu trebuie să mintă *niciodată*.

— Dar întotdeauna m-ai sfătuit să spun adevărul!

Zâmbi ușor din cauza naivității mele.

— Să faci al naibii de bine ca *mie* să-mi spui adevărul. Dar de regulă, oamenii cred numai ceea ce vor ei să creadă, iar dacă le spui altceva decât ce vor te califică drept unul care creează probleme, se debarasează de tine și nu-ți mai dau niciodată slujba înapoi, chiar dacă timpul dovedește că tot ceea ce ai spus a fost just.

— Cred că știu lucrul ăsta, am precizat rar.

¹ În Dorset

— Pe de altă parte, să fii prins cu o minciună înseamnă moarte politică, așa că n-am să fac lucrul ăsta.

— Dar ce ai să spui dacă ți se pune o întrebare directă, iar tu nu poți spune adevărul, dar nici nu poți turna o minciună?

— Spui "Ce interesant!" și schimbi subiectul.

A condus Range Rover-ul cu viteză, dar și cu prudență, la fel cum și-a trăit întreaga viață.

— În următoarele săptămâni or să te întrebe ce cred eu despre una sau alta. Să le răspunzi întotdeauna că nu știi, că ar fi mai bine să mă întrebe direct pe mine. *Niciodată* să nu repeți nimănui ceva ce am spus eu, chiar dacă am spus lucrul respectiv în public. O.K.?

— Dacă zici tu!

— Ține minte că alegerile astea reprezintă o competiție. Am foarte mulți dușmani politici. Nu orice față zâmbitoare este un prieten. Să ții minte asta.

— Vrei să spui... să nu am încredere în nimeni?

— Exact asta vreau să spun. Oamenii îl ucid întotdeauna pe Cezar. Să nu ai încredere în *nimeni*.

— Dar ăsta-i cinism!

— Este prima lege a autoconservării.

— Mai bine m-aș face jocheu.

Tata clătină trist din cap.

— Mă tem că ai să descoperi că fiecare lume își are partea ei când este vorba de oameni răi și de trădări, jocheii nefăcând excepție.

A tras în centrul Hoopwestern-ului, care s-a dovedit a fi unul dintre acele bătrâne orașe indigene comerciale, al cărui străvechi centru a fost pietrificat într-o piațetă pietruită accesibilă numai mersului pe jos, pulsul comerțului modern bătând în uriașe clădiri de birouri și centre comerciale situate de-a lungul unui drum circular.

— Aici a fost pe vremuri o comunitate agricolă, mi-a spus neutru tata. Acum, agricultura este o industrie la fel ca fabrica de aici, care produce becuri electrice și folosește forța de muncă a unui număr mai mare de oameni. Am nevoie de voturile celor ce fac becuri electrice.

Cartierul general al campaniei sale se afla, așa cum aveam să descopăr, într-o remarcabilă casă hibrid spate-în-spate, cu o fațadă cu arhitectură veche dând spre piațeta pietruită și cu un magazin ca o cutie, fără nici o trăsătură caracteristică, în spate, una dintr-un șir întreg care dădeau spre o parcare ce se întindea pe o jumătate de acru.

Casa, cu amenajările fundamentale pentru locuit destinate lui (și mie) la etaj, fusese cândva magazin de pantofi (falit acum din cauza unui centru comercial local foarte agresiv) și era geamăna celei de lângă ea, un magazin de vechituri.

Cartierul general politic deborda de atâta activitate. Multe telefoane în culori vii, direct pe podea era așezat un fotocopiator, pretutindeni cești pline permanent cu ceai, birouri, computere. Pe pereți erau hărți prinse în pioaneze colorate, pe birouri — vrafuri de dosare și plicuri, și, pe deasupra, trei femei de vârstă mijlocie cărora le făcea mare plăcere toată tevatura.

Am parcat mașina și am pornit pe jos spre intrarea pe care nu puteai să o ratezi; nu numai că scria cu litere uriașe "*VOTAȚI-L PE JULIARD*", dar erau dispuse și trei mari tablouri ale tatălui meu, toate trei proiectând o persoană prietenoasă, inteligentă, clarvăzătoare, care ar face o treabă excelentă la Westminster.

Cele trei femei l-au întâmpinat cu exclamații de încântare și un vraf de probleme.

— El este fiul meu, le-a spus tata.

Zâmbetele de încântare s-au îndreptat spre mine. M-au măsurat cu privirea de sus până jos. Trei vrăjitoare, mi-am zis imediat.

— Vino încoace, scumpule, m-a ademenit una dintre ele. Vrei o ceașcă cu ceai?

Capitolul 2

Am descoperit că magazinul din spate era sediul local al partidului din care făcea parte tatăl meu. Acolo își ținuse în ultima vreme "consultațiile" sale

de sâmbătă, Dennis Nagle, fostul membru al Parlamentului, venit în persoană să asculte problemele locale și să facă tot ce poate pentru a le rezolva.

Deși doar trecut de 50 de ani, sârmanul a murit de cancer la pancreas. Se spunea că ambițioasa lui soție, Orinda, spumega de furie de când comitetul de desemnare au dat-o deoparte în favoarea părintelui meu, declarând că va lupta din răputeri pentru a păstra locul rămas vacant în urma morții soțului ei.

Am aflat despre Orinda, așezat într-un fotoliu discret, într-un colț al biroului și ascultându-le pe cele trei ajutoare descriindu-i tatălui meu vizita făcută la birou de doamna în cauză chiar în ziua aceea.

Cea mai subțire dintre cele trei femei, cu aspectul cel mai puțin matern, dar care era și cea mai malițioasă, îi povesti cu fața strălucind de o lumină ironică:

— Ai fi crezut că suferă după Dennis, dar părea pur și simplu furioasă pe el că a murit. Vorbește despre "alegătorii *noștri*" cum a făcut întotdeauna. Spune că ea i-a scris cuvântările și i-a format opiniile. A zis că i s-a dat de înțeles încă de când s-a îmbolnăvit prima dată Dennis că ea îi va lua locul. Cică noi trei suntem trădătoare că lucrăm pentru tine, George. Pur și simplu se bâlbâie de furie! A zis că dacă crezi cumva că o să se retragă cu umilință, atunci o să ai o mare surpriză. Și a mai spus că o să vină și ea la dineul din seara asta!

Tatăl meu a făcut o grimasă.

Mi-am zis că probabil comitetul pentru desemnarea candidatului o fi acționat cu înțelepciune.

De acolo, din fotoliul meu discret, am mai aflat că principalul partid de opoziție prezenta împotriva tatălui meu "un grăsan cu atracție sexuală zero". Partidul lui — al lui Paul Bethune — câștigase recent două locuri marginale în alegerile parțiale și era convins că va câștiga și în Hoopwestern, întrucât "nevoia de schimbare" plutește în aer.

În zilele care au urmat i-am văzut fotografia pretutindeni: un rânjet deasupra lozincii "*Bethune este mai bun. Dați-i lui X-ul vostru*".

În acea primă seară totuși nu am aflat despre el decât că a fost consilier local și că-și pierde podoaba capilară. De fapt, se părea că această chelie

incipientă l-ar putea face să piardă alegerile (nu s-a vorbit deloc despre faptul dacă este corespunzător mental).

America nu mai alesese un președinte chel de la soldatul-erou Eisenhower și puțini mai erau astăzi cei care-și botezau pruncii Dwight!

Am aflat că râsul aduce voturi, iar dogmatismul pierde voturi. Am mai descoperit că virilitatea lui George Juliard acționa ca un burete aspru pentru fețele îmbujorate ale ajutoarelor sale.

— Fiul meu va merge cu mine la dineul de diseară, a spus el. Poate să vină în locul lui Mervyn. Mervyn Teck, a explicat el, era agentul, șeful personalului său, reținut pe neașteptate în Midlands.

Cele trei doamne agitate m-au măsurat din nou cu privirea de sus și până jos, dând aprobator din cap.

— Dineul, mi-a explicat el pe scurt, are loc la "*Sleeping Dragon*" ^[2], hotelul care se află exact vizavi, dincolo de piațetă. Și mi-a arătat pe fereastră o fațadă cu numeroase frontoane, împodobită cu flori de geraniu plantate în coșuri agățate din loc în loc. Nu era mai departe de o sută de yarzi de locul în care ne aflam. Ne vom duce acolo la ora 7,30. O recepție scurtă. Apoi dineul. Întâlnirea cu publicul — în sala din spatele hotelului. Dacă avem noroc de câțiva agitatori buni, s-ar putea să dureze până la miezul nopții.

— Îți dorești agitatori? l-am întrebat surprins.

— Firește! Ei pun lucrurile în mișcare. Altminteri este foarte plicticos.

— Cu ce să mă îmbrac? l-am întrebat slab.

— Nu este nevoie decât să arăți îngrijit. Vine și un mare mahăr, membru al Camerei Comunelor. Scot artileria grea în sprijinul unor alegeri parțiale, cum este aceasta. Eu am să mă îmbrac în smoching pentru început, dar mai târziu am să-mi scot papionul. Poate chiar am să-mi deschii și cămașa. O să vedem cum merg lucrurile. A zâmbit calm, dar aproape că puteam să-l simt cât de tensionat era. Este *un luptător*, mi-am zis. Omul acesta extraordinar este tatăl meu. Mi-a spulberat visurile și mi-a arătat o lume cu totul diferită, care nu-mi place foarte mult, dar timp de o lună am să fiu alături de el, așa cum își dorește, și am să fac tot ce pot pentru el, după care o să mai vedem. O să vedem cum merg lucrurile... așa cum a spus chiar el.

² Dragonul Adormit

Am traversat piațeta la 7,30 p.m., eu în pantaloni gri și blazer albastru (nou, cumpărat din magazinele din Brighton), el — în costum negru, ceea ce, în sine, era un pas înainte în educația mea.

A fost primit cu aclamații și aplauze. Eu am zâmbit și am tot zâmbit alături de el, și am fost teribil de *amabil* cu toată lumea, și am strâns mână după mână, așa cum mi s-a cerut.

Nici urmă de prunci sau copii.

— Fiul meu, mă prezenta făcând un gest cu mâna spre mine. Este fiul meu.

O parte dintre cei cam 80 de oameni prezenți la recepție și la dineu erau îmbrăcați protocolar la fel ca tatăl meu, alții făceau declarații de egalitate politică purtând cămăși descheiate la gât, din pânză în pătrățele.

Tipul simandicos, mahăru, membru al Camerei Comunelor, s-a prezentat la patru ace, iar soția lui împodobită discret cu diamante. I-am urmărit demonstrația nepretențioasă și permanentă de șarm față de străini, iar când a venit rândul meu să-i fiu prezentat mi-a luat mâna cu căldură și mi-a zâmbit privindu-mă în ochi, ca și cum întâlnirea cu mine ar fi fost punctul culminant al serii ei. Aveam o cale lungă de străbătut până să pot manifesta atâta prietenie reală și spontană în fiecare salut, mi-am zis. Am văzut, de asemenea, că zâmbetul bosului venit de la centru merita o urnă plină cu voturi pentru!

Pe măsură ce sala se umplea, mi-am dat treptat seama că dineul era o manifestare pe bază de bilet; că — cu excepția bosului de la centru și a tatălui meu — toată lumea și-a plătit participarea. Se părea că și tata a plătit pentru mine. Cineva din comitetul de organizare a serii i-a spus că nu trebuia să facă asta.

— Niciodată să nu accepți daruri, mă avertizase pe drum când veneam de la Brighton. S-ar putea să fie daruri benigne, dar categoric revin să te hărțuiască. Să spui nu. Să plătești întotdeauna, ai înțeles?

— Da, cred că da.

— Să nu te pui niciodată în situația de a fi nevoit să întorci un mare serviciu când știi că ceea ce ți se cere să faci nu este bine.

— Adică să nu iei dulciuri de la străini, nu?

— Exact așa.

Doamna care s-a ocupat de organizare l-a informat pe tatăl meu că, dacă ar fi avut soție, ar fi participat gratuit. El i-a spus zâmbind, cu o finalitate delicată.

— Eu am să plătesc pentru fiul meu. Scumpa mea Polly, nu insista.

"Scumpa" Polly s-a întors spre mine simulând exasperarea.

— Poftim, tatăl tău. Ce mai om! Privirea îi alunecă dincolo de mine, iar fața și vocea i se schimbă, prevestind furtună. *Drace!* a exclamat brusc.

M-am uitat, firește, să văd cauza acestei dezaprobări aproape comice și am constatat că era o femeie zveltă, cu ochi gravi, de aproximativ 40 de veri petrecute la soare, a cărei piele bronzată strălucea spectaculos, pusă în valoare de o rochie albă fără mâneci. Păr blond în șuvițe. Plus vitalitate.

— Orinda! șopti "Scumpa" Polly.

Orinda, candidatul lăsat deoparte de către comitetul de selectare, făcea tot ce putea pentru a-l eclipsa pe rivalul ei desemnat, îmbrățișând pe toată lumea cu multă extravaganță și spunând cu voce ridicată:

— Draaagă, toți trebuie să facem tot ce putem pentru partid, chiar dacă comitetul de desemnare a făcut această *teribilă* greșeală....

— Dracu' s-o ia, zise "Scumpa" Polly, care făcuse și ea parte din comitet.

Toată lumea o cunoștea pe Orinda, firește. Un cameraman al companiei locale de televiziune o urmărea pas cu pas, astfel încât zveltețea ei albă să fie omniprezentă pe ecran.

"Scumpa" Polly spumega în tăcere, șuierându-mi din când în când câte o informație, ca și cum ar fi explodat dacă le-ar fi ținut pentru ea.

— Dennis era o comoară, să știi. Nu pot să-mi închipui de ce s-o fi căsătorit cu *harpia* asta.

"Scumpa" Polly avea una din fețele alea cu maxilare alungite, care degajau fără greșeală bunătate și bunăvoință condensate. Își dăduse cu un ruj de un roșu-închis, ca și cum nu făcea lucrul ăsta în mod obișnuit; culoarea nu mergea deloc cu pielea ei gălbuie.

— Dennis ne-a spus că dorința lui este să o desemnăm pe Orinda. Ea *l-a făcut* să o spună! El știa că o să moară.

Orinda își arăta dinții albi unui fotoreporter de data asta.

— Tipul ăsta este de la "*Hoopwestern Gazette*", spuse cu dezgust "Scumpa" Polly. O să apară pe pagina întâi.

— Dar n-o să ajungă în Parlament, am spus eu.

Polly își concentrează privirea asupra mea începând să se amuze.

— Ei bravo, ești fiul tatălui tău! Capacitatea lui George de a identifica punctele esențiale ne-a făcut să înclinăm în favoarea lui. Am fost 17 în comitetul pentru desemnarea candidatului și, ca să fim sinceri, majoritatea credeau că va fi desemnată evident Orinda. Știu că ea era sigură de lucrul ăsta...

Și ar fi fost desemnată dacă nu era "Scumpa" Polly, mi-am zis eu. Polly și alții care gândesc ca ea.

— Nu știi cum are tupeul să-și aducă cu ea iubitul! zise Polly.

— Aaaa... Poftim?

— Bărbatul ăla din spatele ei. A fost cel mai bun prieten al lui Dennis.

Nu-mi dădeam seama cum faptul de a fi cel mai bun prieten al lui Dennis putea să facă automat din cineva iubitul Orindei, dar — înainte să apuc să întreb ceva — Polly a fost solicitată în altă parte. Cel mai bun prieten al lui Dennis, o persoană care reușea să arate ca un oarecare chiar și în smocking, părea preocupat mai curând decât îndatoritor, dar se crampona cu loialitate de spatele Orindei — mai degrabă ca un bodyguard, mi-am zis eu.

Mi-am dat seama că și tipul simandicos din Camera Comunelor avea un bodyguard absolut serios, o umbră tânără toată numai mușchi, a cărei atenție era îndreptată spre mulțime, nu spre stăpânul său.

M-am întrebat dacă tatăl meu acceptă faptul că bodyguarzii vor fi prețul succesului, pe măsură ce va urca pe scara care a optat.

A început să se învârtă în sală, făcându-mi semn să vin alături de el și am pornit să exerseze purtarea soției bosului din Parlament; dar eram foarte departe de nivelul ei.

Eu puteam să joc, dar ea era reală. S-a produs o migrație generală spre restaurant, care era alături și unde, într-un spațiu prea mic, fuseseră înghesuite prea multe mese, aranjate fiecare pentru câte zece persoane.

Locurile erau marcate cu un cartonaș cu numele persoanei respective. Eu și tatăl meu, intrând aproape printre ultimii, am constatat nu numai că nu am

fost așezați la aceeași masă — el a fost, firește, repartizat la masă cu bosul și soția lui, și cu președintele Asociației Electorale —, dar m-am trezit înghesuit, lângă un perete îndepărtat de masa lui, între o oarecare doamnă Leonard Kitchens și Orinda în persoană!

Când a descoperit amplasarea umilitoare, Orinda s-a aprins de furie ca o adevărată torță. S-a ridicat și s-a agitat, și a încercat să atragă atenția generală bătând cu un cuțit într-un pahar, dar zgomotul s-a pierdut în vacarmul discuțiilor dintre cei aproape 80 de oameni și al scaunelor trase în timp ce se așezau la mese. Izbucnirea furioasă a Orindei de-abia dacă a trecut dincolo de cuțitele și furculițele ei!

— Este o insultă! Întotdeauna am stat la masa principală! *Cer...*

N-o asculta nimeni. Prin mulțime am văzut-o pe "Scumpa" Polly care se oferea toată să-l așeze pe tata pe locul de onoare și am bănuir că situația dificilă în care se afla Orinda era opera ei răutăcioasă. Orinda mă fixă cu privirea, în timp ce eu așteptam politicos să se așeze.

Avea ochi verzi, cu gene negre.

Fața era dată cu fond de ten, ca pentru scenă.

— Și tu cine mai ești? Întrebă iritată, după care se aplecă și smulse de pe masă cartonașul cu numele meu. Identitatea mea a lăsat-o fără grai și cu frumoasa ei gură roșie deschisă.

— Sunt fiul lui, am spus slab. Pot să vă țin scaunul?

S-a întors cu spatele la mine și s-a adresat celui mai bun prieten al soțului ei mort, bodyguard (iubit?), entitate după cât se părea fără nici o trăsătură specifică, cu o față pasivă.

— Fă ceva! îi porunci Orinda.

Tipul a privit peste ea în direcția mea și m-a concediat cu niște ochi absolut inexpressivi. Fără să scoată nici un cuvânt, i-a ținut scaunul Orindei ca să se așeze și, spre marea mea surprindere, ea a renunțat la agresivitate și s-a așezat cu spatele rigid, suportând ceea ce nu putea schimba.

La școală se învață multe lucruri despre putere: cine o are și cine nu o are. Eu nu o aveam. Însoțitorul subestimat al Orindei avea o putere care o eclipsa cu ușurință pe a ei; și cu atât mai eficientă, cu cât această putere era discretă și se manifesta silențios.

Doamna Leonard Kitchens, în dreapta mea, a bătut cu palma în scaun, invitându-mă să mă așez. Doamna Leonard Kitchens, solidă, confortabilă într-o rochie largă cu flori și cu un ușor accent de Dorset, mi-a spus că tata arată prea tânăr ca să aibă un fiu de vârsta mea.

— Da, nu-i așa? am spus eu.

Leonard însuși, de cealaltă parte, dotat cu o mustață plină de temperament, încerca fără succes să vorbească cu Orinda peste soția lui și peste mine. M-am oferit să schimb locul cu el, la care soția lui a spus aspru "Nu!"

Darul doamnei Leonard Kitchens de a purta conversații ușoare a făcut să treacă în mod plăcut timpul în cursul dineului (salată de ouă, pui, căpșuni) și am aflat că "Leonard al ei", adică soțul ei, avea convingeri politice fanatice și că detesta Manchester United.

La pui, doamna Kitchens, spre surprinderea mea, a menționat că Dennis Nagle fusese subsecretar de stat la Departamentul comerțului și industriilor, nu un simplu membru al Parlamentului, așa cum presupusesem eu. Dacă tata va câștiga locul, va fi mult în urma lui Dennis în ce privește cariera.

Doamna Leonard Kitchens mi se adresă conspirativ la urechea dreaptă:

— Poate că n-ar trebui să-ți spun, dragă, dar Polly a schimbat cartonașele care indicau locurile, ca să o plaseze pe Orinda lângă tine. Am văzut-o cu ochii mei. Râdea. Nu a plăcut-o niciodată pe Orinda. Vocea care șoptea a devenit și mai subțire, astfel încât să nu fie auzită de urechile aflate în stânga mea. Orinda a fost foarte grozavă ca soție de parlamentar, foarte bună la inaugurarea sărbătorilor și lucruri de genul ăsta, dar trebuie să recunoaștem că avea tendința de a-l domina uneori pe Dennis. Leonard al meu a fost în comitetul pentru desemnarea candidatului și a votat, firește, pentru ea. Bărbații o plac întotdeauna, știi. Se retrase și mă privi cu capul ei mare lăsat într-o parte. Ești prea tânăr, firește.

Spre disperarea mea, am simțit cum mă roșesc. Doamna Kitchens a izbucnit în râs și a atacat căpșunile. Orinda Nagle m-a ignorat complet, plângându-se fără încetare însoțitorului ei, care de cele mai multe ori îi răspundea printr-un mormăit. Mi-aș fi dorit să mă fi aflat aproape oriunde altundeva.

Dineul s-a terminat, în sfârșit. Mulțimea vorbitoare s-a ridicat pe picioarele ei colective și, printr-un culoar, a trecut într-o sală mare, luminată de candelabrele care făceau din "Dragonul Adormit" cel mai popular și mai atrăgător loc pentru dans, căsătorii și — cum era cazul acum — întruniri politice.

Însoțitorul Orindei și-a lăsat pe masă cartonașul pe care era scris numele și, dintr-o curiozitate nu foarte puternică, l-am luat.

Domnul A.L. Wyvern, scria.

L-am lăsat pe "*Domnul A.L. Wyvern*" să cadă înapoi printre resturile de șervețele și cești de cafea, și, fără nici un fel de entuziasm, m-am lăsat dus împreună cu ceilalți spre șirurile de scaune pliante pregătite pentru întrunire. Citisem undeva că treburi de genul ăsta atrag mulțimi atât de mici, încât sunt absolut nedemne de denumirea în sine, dar poate pentru că tatăl meu era nou în district au apărut aproape de două ori mai mulți oameni câți participaseră la dineu și locul era tot numai zumzet în așteptarea distracției.

Era prima întrunire politică la care participam și în clipa asta aș fi fost fericit dacă ar fi fost și ultima.

Cei aliniați într-un mic șir pe o platformă au rostit cuvântări. Președintele Adunării Electorale a cam bătut câmpii. Bosul venit de la centru a vorbit 20 de minute, timp în care soția lui a zâmbit în permanență aprobator.

S-a ridicat în picioare tatăl meu, care a înviorat atmosfera făcând pe toată lumea să râdă. M-am simțit ușurat. Îmi făcusem probleme că nu va capta auditoriul, că mă va pune într-o situație stânjenitoare plictisindu-mă de moarte.

Dar cred că ar fi trebuit să dau dovadă de mai multă înțelepciune. Le-a spus ce era bine pentru țară și de ce. Le-a spus ce nu mergea bine în țară și cum trebuie îndreptate lucrurile. Le-a prezentat o rețetă apetisantă. Le-a spus ce doreau ei să creadă și i-a făcut să bată din picioare și să aplaude puternic.

Cameramanul postului local de televiziune a filmat aplauzele și aclamațiile. În mod previzibil, Orindei nu i-a plăcut deloc acest lucru. Stătea rigidă, cu gâtul țeapăn, de parcă ar fi înghițit un băț. Îi vedeam linia aspră a maxilarului și rictusul mușchilor din jurul gurii. N-ar fi trebuit să vină, mi-am

zis; dar poate că ea chiar credea că cei din comitetul de desemnare au făcut o greșeală îngrozitoare.

"Scumpa" Polly, principala membră a comitetului pentru desemnare, care o respinsese pe văduva lui Dennis, îl privea transportată pe tatăl meu, ca și cum ea însăși l-ar fi inventat; și, într-adevăr, fără ea poate că n-ar fi fost acolo ca să se urce pe prima treaptă a destinului. Cu ochii strălucitori de triumful primirii, a cerut să-i fie puse întrebări și, fidel intenției sale, și-a scos papionul.

L-a aruncat pe masa din fața lui, pe care apoi a înconjurat-o astfel încât să nu fie nimic între el, cel de pe platformă, și mulțimea de jos. A deschis larg brațele cuprinzându-i pe toți într-o uriașă îmbrățișare. I-a invitat să i se alăture în acțiunea politică, să făurească o lume mai bună și în special o lume mai bună pentru alegătorii din Hoopwestern.

Îi avea în mână — a reușit să-i țină sub control. I-a făcut să râdă. A generat emoție, convingere, a dat un țel; și, din locul meu discret, din spate, m-am simțit cuprins de un amalgam de uimire, înțelegere și în cele din urmă mândrie că tatăl meu își respecta cuvântul în public.

— Mă aflu aici pentru voi, spunea el. Veniți la biroul meu, care se află vizavi, peste piațetă. Spuneți-mi ce vă preocupă, ce probleme aveți aici, în Hoopwestern. Spuneți-mi pe cine să văd, pe cine să ascult. Spuneți-mi istoria voastră..., iar eu am să vă dezvălui viitorul. Dacă mă veți alege, am să fiu în slujba voastră, am să duc dorințele voastre la Westminster, am să fiu vocea voastră acolo unde ea contează. Am să aprind un bec sau două în Camera Comunelor...

Hohotele de râs l-au acoperit. Fabrica de becuri alimenta economia orașului, iar el își dorea voturile celor care făceau becuri.

Ca să faci un bine, ai nevoie de energie, a spus el. Becurile nu sunt altceva decât sârmulițe și sticlă fără energie. La oameni, energia vine din interior, nu le este livrată din afară și măsurată. Energia dă lumină și căldură. "Dacă-mi dați energie, vă aprind lămpile!"

Energia de care deborda tatăl meu a mobilizat mulțimea. Au început să pună întrebări răcnind cât îi țineau puterile, iar el le-a răspuns. Era serios când trebuie, iar în rest — vesel și glumea. Avea oroare de genocid și compasiune

pentru pisici. A evitat întrebările supărătoare și a promis că nu-și va pune niciodată numele pe ceva ale cărei consecințe nu le înțelege.

— Legislația, a spus glumind, face adesea exact ceea ce este menită să evite. Toți știm lucrul ăsta. Bombănim împotriva rezultatelor. Cer toți celor din Hoopwestern să dea dovadă de inteligență și bun-simț pentru a prevedea un dezastru și a mă avertiza. Am să ridic problemele voastre în șoaptă, nu strigând sus și tare, pentru că strigătele irită, dar șoaptele sunt convingătoare, merg lin spre inima lucrurilor și duc la acțiuni pline de înțelepciune.

Dacă l-au înțeles sau nu — nu era clar; dar că l-au plăcut — asta era absolut evident. Cei mai periculoși adversari ai seriei s-au dovedit a fi nu susținătorii opoziției lui Paul Bethune — câțiva dintre ei cumpărând bilete la dineu și constituind după aceea un grup agresiv —, ci tocmai presupușii aliați politici ai tatălui meu (în realitate inamici personali), Orinda Nagle și Leonard Kitchens.

Amândoi au cerut angajamente ferme față de politicile susținute de ei. Amândoi au răcnit și au arătat acuzator cu degetul. Tata le-a răspuns cu umorul de care nu s-a dezmințit toată seara și s-a menținut pe poziția generală declarată a partidului; trebuia să-și păstreze voturile alegătorilor conservatori.

Orinda era destul de profesionistă în materie ca să-și dea seama că a fost eclipsată, dar nu renunța să încerce în continuare. Domnul A.L. Wyvern și-a îngustat ochii și și-a înfundat urechile în guler. Influența domnului A.L. Wyvern asupra lui Dennis și a Orindei dispărea chiar sub ochii mei.

Tata i-a adus un omagiu lui Dennis Nagle. Orinda, departe de a fi îmblânzită, a spus că sub nici o formă un novice lipsit de experiență precum George Juliard nu-l poate înlocui pe soțul ei, oricât de chipeș à la Hollywood ar arăta el, oricât de viril l-ar face părul de pe piept, oricât de spiritual, de priceput la vorbă, de charismatic. Nimic din toate astea nu compensează lipsa de experiență politică!

Cineva din fundul sălii a protestat huiduind. S-a produs un hohot general de râs, o eliberare nervoasă a tensiunii pe care începuse să o inducă Orinda. Avantajul a balansat înapoi către tatăl meu, care i-a mulțumit sincer Orindei pentru anii petrecuți în slujba cauzei partidului și a îndreptat cu abilitate elogiile spre ea bătând din palme în direcția ei și încurajând asistența să facă

același lucru. Aplauzele au căpătat forță. Mulțimea o aclama cu generozitate, dar fără afectiune.

Spre furia ei neputincioasă, Orinda a fost redusă la tăcere și înfrântă de acest vot de mulțumiri. Leonard Kitchens a sărit atunci în picioare pentru a-i lua apărarea, dar a fost redus la tăcere de strigătele mulțimii. Mustața lui tremura de frustrare, lentilele groase ale ochelarilor reflectau lumina candelabrelor, în timp ce el se balansa dintr-o parte în alta precum un taur rănit. Simpatika lui soție arăta de parcă spunea că-i dă ea lovitura de grație de îndată ce vor ajunge acasă.

Tatăl meu l-a lăudat curtenitor pe Leonard pentru loialitatea lui și i-a spus, lui și tuturor, că dacă va fi ales va urmări întotdeauna să atingă standardul înalt și cinstea lui Dennis Nagle. Era singurul lucru pe care-l meritau locuitorii din Hoopwestern.

I-a făcut să-l aclame. Le-a cerut din nou să vină și să vorbească personal cu el, iar mulțimea s-a ridicat și a năvălit înainte, ocolind scaunele, pentru a-l lua la întrebări.

"Scumpa" Polly se conversa fericită cu bosul de la centru și-mi făcu semn să mă urc pe platformă; privind mulțimea emoționată, bosul mi-a spus că tatăl meu are deja toate calitățile care să-l propulseze în înalta funcție pentru care candida.

— Nu mai are nevoie decât de noroc — și să se ferească de buclucuri, a spus el.

— Cum ar fi cel în care se află Paul Bethune, interveni Polly, dând din cap.

— Despre ce este vorba? întrebă bosul.

— Oh, Dumnezeuule mare! Polly părea tulburată. George ne interzice să lansăm atacuri la adresa reputației lui Paul Bethune. George spune că orice campanie negativă se poate întoarce împotriva noastră. Paul Bethune are o amantă căreia i-a făcut o fiică nelegitimă, lucru pe care încearcă din rășputeri să-l ascundă; dar George n-o să-l atace din cauza asta.

Bosul se uită la mine, cântărindu-mă din ochi.

— Presupun că nu planează nici un fel de umbră asupra nașterii *tale*, nu-i așa, tinere Ben?

— Nu, firește că nu, l-a asigurat vehement Polly. Iar eu m-am întrebat dacă nu cumva, în toți anii ăștia, tata nu s-o fi gândit decât la faptul că legitimitatea mea ar putea fi importantă pentru el într-o zi. După tot ce aflasem despre el în ziua aceea, am înțeles că orice era posibil, dar în realitate am rămas la fel de convins ca și până acum că, de fapt, căsătoria cu mama mea a fost un act de onoare firească ce-l caracteriza. Credeam încă, așa cum făcusem întotdeauna, că nu va încerca niciodată să fugă de răspunderea pentru actele sale. Am știut că nașterea mea a fost o greșeală și, așa cum am spus-o deseori, nu am avut ce să reproșez niciodată calității vieții pe care mi-a asigurat-o de atunci încolo.

S-a făcut într-adevăr miezul nopții când majoritatea celor prezenți pornise de-acum acasă. Bosul cu soția au plecat demult, fiind așteptat de șofer și de bodyguard. Polly căsca de oboseala binemeritată. Orinda și domnul A.L. Wyvern nu se vedeau nicăieri, iar doamna Leonard Kitchens l-a mânat pe "Leonard al ei" acasă cu limba ei neobosită și ascuțită.

L-am așteptat pe tata până la sfârșit, nu numai pentru că nu aveam cheie ca să intru în dormitorul de deasupra cartierului general al campaniei, ci și pentru că avea nevoie de cineva căruia să i se descarce după toate aceste aclamații care se stinseseră încet. Deși nu aveam încă 18 ani, știam că triumful reclamă după aceea o companie umană. Când m-am întors în camera goală din casa domnișoarei Wells, după fiecare dintre cele trei victorii obținute la cursele cu obstacole, nu am avut pe nimeni cu care să stau de vorbă, pe nimeni să îmbrățișez, pe nimeni cu care să împart bucuria debordantă. În noaptea asta tatăl meu avea nevoie de mine. Ar fi fost mai bine dacă ar fi avut o soție; dar categoric avea nevoie de *cineva*. Așa că am rămas. Mi-a înconjurat umerii cu brațul.

— Dumnezeu! a exclamat el.

— Ai să fii prim-ministru, i-am spus. Bosul se teme de asta.

— De ce s-ar teme el sau oricine altcineva de lucrul ăsta? mă întrebă privindu-mă nedeslușit, cu ochi strălucitori.

— Întotdeauna îl ucid pe Cezar. Tu ai spus asta, nu?

— Poftim?

— Ai fost strălucitor.

— Mă pot lipsi de sarcasmul tău, Ben.

— Nu, serios, tată...

— *Tati*.

— Tati... Aveam limba legată. Nu puteam să vorbesc cu el cum aş fi vorbit cu un "tati". "*Tati*" erau acei taţi care te duc la şcoală cu maşina, care se joacă cu tine cu bulgări de zăpadă, care îţi trag adesea o săpuneală când vii târziu acasă. Nu poţi spune "*tati*" tatălui care-ţi trimite într-o felicitare de Crăciun un bilet pentru o şcoală de schi. *Tati* nu-ţi trimite un fax impersonal la un hotel cu cuvintele "*Bună treabă*" când câştigi un concurs de schi pentru adolescenţi. "*Tati*" sunt acei taţi care sunt prezenţi la locul faptei ca să te urmărească cu privirea.

Ultimii participanţi la întrunire s-au apropiat de noi cu feţe strălucitoare pentru a-l felicita. Şi-a luat braţul de pe umărul meu şi le-a strâns mâinile, prieteneşte şi pozitiv, tuturor; şi, în clipa aceea, mi i-am imaginat străbătând în lung şi în lat districtul în următoarele patru săptămâni şi proclamând "Juliard, un om foarte bun, exact ceea ce ne trebuie... Votaţi-l pe Juliard, este cel mai bun lucru pe care-l puteţi face".

Tatăl meu a început să-şi revină încet din emoţia intensă trăită şi a decis că a făcut destul pentru o singură zi. Am părăsit sala, ne-am întors în hotel şi, în cele din urmă, acompaniaţi de un cor de "noapte bună", am ieşit afară în noaptea caldă de august pentru a traversa piaţeta şi a intra în clădirea de vizavi, slab luminată.

În jurul piaţetei erau stâlpi cu becuri aprinse, iar în spate luminile strălucitoare ale hotelului pe care tocmai îl părăsisem, dar sub picioare pietrele decorative erau negre şi denivelate.

În iernile cu gheaţă, aveam să aflui mai târziu, oamenii mai în vârstă alunecau pe ele, cădeau şi-şi rupeau oasele; iar în această noapte plină de euforie, călcând pe o asemenea piatră cu suprafaţa inegală, tatăl meu a căzut în faţă, într-un genunchi, încercând să nu se întindă lat, dar fără să reuşească.

Exact în aceeaşi clipă s-a auzit un pocnet puternic, o şuierătură şi zgomot de geam spart.

M-am aplecat deasupra tatălui meu şi am văzut că a făcut ochii mari, plini de îngrijorare, iar în jurul gurii avea un rictus de durere.

— Fugi, mi-a spus. Fugi și ascunde-te. La dracu', *fugi!*

Am rămas totuși pe loc.

— Ben, pentru Dumnezeu, a fost o împușcătură!

— Da, știu.

Eram la jumătatea drumului, în mijlocul pieței, ținte imobile ușoare. A încercat să se ridice în picioare și mi-a spus din nou să fug; și, pentru prima dată în viața mea, nu l-am ascultat.

Nu putea să se sprijine în piciorul stâng. S-a ridicat pe jumătate și a căzut din nou, și mă tot îndemna să o iau la goană.

— Rămâi acolo, jos, i-am spus.

— Nu înțelegi...

Din voce îi răzbătea durerea.

— Sângerezi?

— Poftim? Nu cred. Mi-am scrântit glezna.

Din hotel au ieșit în fugă oameni, atrași de zgomotul împușcăturii, care a făcut ecou între clădirile din jurul pieței.

Ne-au înconjurat pe tata și pe mine, curioși și nehotărâți, neînțelegând despre ce este vorba. Domnea confuzia, iar oamenii se tot întrebau ce s-a întâmplat; se întindeau mâini spre tatăl meu ca să-l ajute, cu multă grijă și bine intenționate. Înconjurat de oameni, a reușit în cele din urmă să-mi prindă bine brațul și, ajutat de ceilalți, să se ridice în picioare sau mai curând în piciorul drept, pentru că dacă-l puneam pe stângul jos scotea exclamații de durere.

A început să fie stânjenit mai degrabă decât înspăimântat și le-a spus celor din jur că se simte prost pentru faptul că a călcat atât de neatent. Și-a cerut scuze și le-a spus că se simte bine. Chiar a zâmbit ca să le dovedească lucrul ăsta.

— Dar *zgomotul* ăla? a întrebat o femeie.

— Parcă a fost...

— Nu aici, în Hoopwestern...

— A fost... *o armă?*

— S-a tras cu o pușcă, a zis impacientat un bărbat cu aspect impozant.

Aș recunoaște-o oriunde. Vreun nebun...

— Dar unde? Cine? Nimeni aici nu are armă.

Toți priveau în jur, dar era mult prea târziu ca să vadă arma, ca să nu mai vorbim de persoana care trăsesese.

Tata mi-a înconjurat din nou umerii cu brațul, dar de data asta pentru un cu totul alt suport, mai practic, și le-a spus celor din jur, cu umor, că ar trebui să pornim din nou pentru a traversa piațeta.

Bărbatul cu aspect important m-a măturat literalmente din drum, luându-mi locul de proptea și spunând în modul lui autoritar și răsunător:

— Lasă-mă pe mine să fac asta. Sunt mai puternic decât flăcăul. Am să vă duc într-o clipită în biroul dumneavoastră, domnule Juliard. Sprijiniți-vă pe mine.

Tata se uită înapoi peste umăr spre locul unde rămăsesem și ar fi protestat în numele meu, am văzut asta, dar schimbarea îmi convenea perfect și pur și simplu i-am făcut semn cu mâna să plece împreună cu tipul. Bărbatul cu aspect important l-a dus aproape pe sus pe tatăl meu, care sărea într-un picior, cei din jur exprimându-și simpatia și făcând sugestii utile.

Mergeam în spatele tatălui meu. Era firesc să fac lucrul ăsta. Și atunci s-a auzit o voce strigând din urmă. Când m-am întors, am văzut-o pe Polly alergând spre noi, poticnindu-se pe pietrele inegale în sandalele ei cu șireturi și părând foarte îngrijorată.

— Ben... Ben... A fost împușcat George?

— Nu, Polly, am încercat să o liniștesc. Nu.

— Cineva a spus că George a fost împușcat. Aproape că i se tăia respirația și era foarte neîncrezătoare.

— Poftim, uitate-l. Am luat-o de braț și i l-am arătat cu mâna. Acolo. Șchiopătează. Și-a scrântit glezna și are nevoie de cineva ca să-l ajute.

— Dar... împușcătura... Și tremuratul pe care i-l simțisem prin brațul drept pe sub al meu începu încet să se potolească, după ce se convinse că într-adevăr George era viu și înjura sănătos.

— Se pare că cineva a tras un foc exact în momentul în care s-a împiedicat de pietre și a căzut, dar jur că nu a fost lovit. Nici urmă de sânge.

— Dar tu ești atât de tânăr, Ben. Se vedea că începe să se îndoiască din nou.

— Chiar și un țânc ți-ar putea spune că nu este nici urmă de sânge. Am spus-o ironic, dar cred că propria mea ușurare a fost cea care a convins-o în cele din urmă. A pornit alături de mine în urma procesiunii până în fața ușii, unde tatăl meu a scos o cheie, a descuiat și a invitat pe toată lumea înăuntru.

S-a îndreptat sărind într-un picior către scaunul din spatele biroului său și, consultând o listă, a telefonat poliției locale.

— Au deja câteva plângeri, le-a spus celor de față punând receptorul jos. Sunt în drum spre noi. Declanșarea unei arme de foc... tulburarea liniștii... lucruri de genul ăsta.

— Ai nevoie de doctor, a spus cineva, iar altcineva a făcut toate demersurile ca să vină unul.

— Sunteți atât de buni. Toți sunteți foarte buni, a spus tatăl meu.

I-am părăsit și am ieșit afară. M-am uitat vizavi, la "Dragonul Adormit", care, în mod pervers, avea toți ochii larg deschiși, cu oameni aplecați peste ferestrele de la etaj, iar jos stând în ușile larg deschise și puternic luminate.

Mi-am amintit șuierul glonțului și m-am gândit la ricoșeu. Eu și tata pornisem în linie dreaptă de la hotel spre sediul campaniei electorale.

Și *dacă* glonțul îi era destinat *lui*, și *dacă* el s-a împiedicat exact în secunda în care s-a apăsât pe trăgaci, și *dacă* traiectoria glonțului a fost, de undeva, de la etajul "Dragonului Adormit" (și nu de jos, pentru că acolo erau încă prea mulți oameni în jur), și *dacă* glonțul a spart un geam, zgomot pe care l-am auzit clar, atunci de ce erau intacte toate geamurile ferestrelor de pe fațada sediului campaniei electorale?

Pentru că, mi-am zis eu, totul a fost o coincidență. Glonțul nu a fost destinat să stopeze cariera politică a lui George Juliard înainte ca ea să fi început măcar. Firește că nu.

M-am întors să intru în clădire și am zărit o secundă strălucirea luminii reflectată într-un ciob de sticlă, jos, pe caldarâm.

Fusese atins un geam al magazinului de vechituri de alături!

Șuierătura! Ricoșeul! Zgomotul făcut de geamul spart! Traiectoria dreaptă ar fi putut fi deviată de bolta uneia dintre pietrele pavajului. Era foarte probabil ca un glonț cu o traiectorie dreaptă și sigură să treacă prin geam fără

să-l spargă. Dar un glonț care șovăie... un asemenea glonț putea declanșa vibrații de natură să spargă un geam.

A sosit poliția, precum și doctorul. Toți vorbeau deodată. Doctorul, care-i bandaja piciorul, a spus că părerea lui este că a făcut o întindere, nu o fractură. Gheață și piciorul sus, i-a prescris el. Poliția a ascultat opinia bărbatului cu aspect important referitoare la focurile de armă.

Eu am rămas undeva, deoparte, și, la un moment dat, l-am surprins pe tata privindu-mă prin mulțime, pe față citindu-i-se atât surprindere, cât și semne de întrebare. I-am zâmbit ușor, iar fereastra prin care m-a zărit a fost închisă la loc de oamenii în permanentă mișcare.

I-am spus unui polițist tânăr că a fost spart geamul unei ferestre de la magazinul de alături și a venit cu mine afară să vadă despre ce este vorba. Dar când am menționat timid despre ricoșeuri, m-a privit ciudat și m-a întrebat câți ani am. Am învățat câte ceva despre puști la școală, i-am spus. A dat din cap, deloc impresionat, și a notat ceva. L-am urmat când s-a întors să se alăture colegilor săi.

"Scumpa" Polly stătea alături de tatăl meu și asculta totul cu un aer îngrijorat. Un tip cu un aparat de fotografiat a făcut câteva poze. Având în vedere că practic nu fusese împușcat nimeni, tevatura a continuat destul de mult și era aproape ora două când, în sfârșit, am închis și am zăvorât ușile, din față și din spate, după care am mai stins din lumini.

Tata a hotărât să urce pe scările din spate. Nu a acceptat decât ajutorul absolut necesar și a intrat și a ieșit din baie strâmbându-se de durere, după care s-a vârat într-unul dintre paturile pentru o singură persoană din dormitor.

Eu urma să dorm pe canapeaua extinsă din camera de zi, dar am sfârșit prin a mă întinde pe cel de-al doilea pat de o persoană, lângă tatăl meu, pe jumătate îmbrăcat și fără să-mi fie deloc somn.

În ultimele 24 de ore am părăsit casa domnișoarei Wells pe bicicletă, fredonând, după care am galopat pe pista însorită.

Apoi viața mi-a fost schimbată complet și am pătruns într-o lume absolut nouă și minute lungi m-am tot întrebat dacă nu cumva am să primesc vreun glonț în spate. Cum puteam să dorm?

Am stins veioza de pe noptieră.

— Ben, de ce n-ai fugit? m-a întrebat tata în întuneric.
— De ce mi-ai spus să o fac? i-am răspuns după o vreme.
— Nu voiam să fii împușcat.
— *Hm.* Ei bine, tocmai de aceea n-am fugit nici eu. Nu voiam ca tu să fii împușcat.

— Așa că ai stat în calea...?

— Mai distractiv decât să bat copilașii pe spate.

— *Ben!*

— Cred că a fost o pușcă de calibrul 22, am spus după o vreme, din cele folosite pentru tir. Și a fost un glonț de mare viteză. Cunoscut foarte bine zgomotul ăsta. Dacă te lovește în corp un glonț de 22 milimetri este foarte probabil să nu te ucidă. Ca să te ucidă trebuie să te lovească în cap sau în gât. Tot ce am făcut a fost să-ți apăr capul.

A urmat o tăcere, după care a spus:

— Am uitat că ai făcut tir.

— Am fost în echipa școlii. Am fost antrenați de unul dintre cei mai buni trăgători la țintă ai țării, și am zâmbit în întuneric. Tu ai plătit pentru asta, nu?

Capitolul 3

A doua zi, am coborât înainte de ora nouă ca să descui ușa ce dădea spre parcare, în urma insistenței tipului pe care l-am găsit cu degetul proptit pe butonul soneriei. Era scund, cu părul negru, ușor dolofan, în mână cu un mănunchi de chei și foarte iritat.

— Cine ești? m-a luat el la întrebări. Ce faci aici? De ce este încuiată ușa cu zăvorul?

— Benedict..., am început eu.

— Poftim?

— Juliard.

S-a holbat o clipă la mine, apoi a năvălit înăuntru și a început să așeze nervos lucrurile lăsate peste tot alandala, în urma evenimentelor din cursul nopții.

— Ești fiul, presupun, spuse el strângând plicurile împrăștiate. George și-a pierdut toată ziua de ieri ca să te aducă. Fiindcă tot ești aici, fă și tu ceva util, și arată cu mâna dezordinea din cameră. Dar unde este George? Radioul parcă a luat foc. Ce s-a întâmplat astă-noapte?

— Sus. Și-a scrântit glezna. Și... ăăă... tu cine ești?

— Mervyn Teck, firește. Se uita impacientat la fața mea fără nici o expresie. Sunt agentul. Nu știi *nimic*?

— Nu prea multe.

— Eu mă ocup de alegerile astea. Mă aflu aici ca să-l duc pe George Juliard în Parlament. Postul de radio spune că a tras cineva în el. Este adevărat? Nu părea deloc îngrijorat și continua să aranjeze hârtiile.

— Posibil, i-am răspuns.

— Bun.

— Ăăă...?

— Publicitate gratuită. Nu ne putem permite să cumpărăm timp de antenă.

— Oh!

— Asta mă scapă de Titmuss și Whistle.

— Cine sunt? I-am întrebat.

— Candidați neimportanți. Nu trebuie să ne mai facem probleme în ce-i privește.

Tatăl meu cobora șchiopătând scările și când ne zări spuse:

— Bună dimineața, Mervyn. Văd că l-ai cunoscut pe fiul meu.

Mervyn îmi aruncă o privire lipsită de entuziasm.

— Noroc că este aici, continuă tata. Poate să conducă el mașina cu care am să merg prin district.

Pe drum, când veneam de la Brighton, i-am spus că am făcut pe curierul pentru a câștiga bani ca să-mi plătesc lecțiile de șoferie și că, de aproape cinci săptămâni, aveam permis.

— Bine, a spus Mervyn.

— Dar n-am condus de când am dat examenul!

— Toate la vremea lor. Calmul lui îmi interzicea să-mi dezvălui lipsa totală de experiență. Mi-am dat seama că între candidat și agentul lui exista toleranță, dar nu căldură.

A apărut o tânără osoasă, cu un păr foarte disciplinat, într-un costum gri, bine călcat, cu o rozetă viu colorată "*Juliard*" prinsă pe un umăr.

Mi-a fost prezentată drept Crystal Harley, secretara lui Mervyn Teck, și, așa cum aveam să aflu în cursul dimineții, era singura persoană în afară de Mervyn însuși, plătită pentru că se ocupa de alegeri. Toți ceilalți erau voluntari.

Cele trei vrăjitoare voluntare pe care le cunoscusem cu o zi înainte au sosit una câte una și l-au înconjurat pe tatăl meu cu solitudine plină de dragoste și cu nenumărate cafele. Le uitasem numele. Faith, Marge și Lavender, îmi zise Faith cu ușoară ironie.

— Îmi pare rău.

— Un bun politician nu uită nici un nume, îmi spuse cu severitate Lavender. N-ai să fii de prea mare ajutor tatălui tău dacă uiți numele oamenilor. Doamna subțire, cu nume de floare frumos mirositoare, era cea care o dezaprobase pe Orinda Nagle. Greu să-i fii pe plac, m-am gândit.

Mervyn Teck și tatăl meu au discutat despre împărțirea străzilor și a manifestelor. Crystal Harley introducea detalii nesfârșite într-un computer.

Faith cea mămoasă era ocupată cu un aspirator, iar Marge porni fotocopiatorul. Am stat pe scaunul meu și pur și simplu am ascultat; și așa am aflat multe lucruri surprinzătoare (pentru mine) despre viața electorală, principalul fiind suma mică de bani pe care aveau voie să o cheltuiască. Nimeni nu putea să plătească pentru a ajunge în Parlament.

Orice candidat trebuia să se sprijine pe o armată de ajutoare neplătite în acțiunile de convingere din ușă-n-ușă și pentru plasarea, pe copacii corespunzători, a afişelor "*Votați-mă pe mine!*" Existau legi, mi-a spus Crystal crispată, cu degetele alergându-i pe tastatura computerului și cu ochii pe ecran. Legi care limitau sever sumele ce puteau fi cheltuite.

— În această circumscripție sunt circa 70.000 de alegători, mi-a spus ea. Nu poți cumpăra nici măcar 70.000 de jumătăți de halbă de bere cu ceea ce

ni se permite să cheltuim. Este imposibil să-i *mituiești* pe alegătorii britanici. Trebuie să-i *convingi*! Asta este treaba tatălui tău.

— Ca să trimiți o scrisoare loco, dragă, nu cumperi un timbru, interveni Faith zâmbind. Te urci pe bicicletă și predai direct scrisoarea.

— Vrei să spui că nu puteți cumpăra nici măcar *timbre*?

— Trebuie să justifici fiecare cent cheltuit, spuse Crystal dând din cap. După alegeri trebuie să faci o justificare pe articole ca să demonstrezi unde s-au dus banii și poți să pariezi pe scumpa ta viață că oamenii lui Paul Bethune speră al naibii de tare să descopere că am depășit limita, tot așa cum și noi le vom verifica lor decontul cu lupa, căutând orice penny irosit...

— Atunci dineul de aseară..., am început eu.

— Dineul de aseară a fost plătit de oamenii care au mâncat, fără să coste nimic Asociația Circumscripției Electorale, a continuat să mă lumineze Crystal. A făcut o pauză, după care a mers mai departe cu educația mea. Eu și Mervyn suntem angajați de Asociația Electorală locală a partidului și nu direct de Westminster. Asociația plătește pentru aceste birouri de aici și totul se bazează pe donații și pe strângerea de fonduri.

Era de acord cu modul în care erau reglementate lucrurile și m-am întrebat cam nedumerit de ce, dacă totul este reglementat cu atâta grijă pentru a asigura alegeri cât mai corespunzătoare, ajung totuși atâția nebuni în Cameră.

Relativa pace a celor șapte trupuri din birou a durat numai până când pe ambele uși a năvălit un flux, amestecat din punct de vedere social, de participanți la manifestările de cu o seară în urmă, punând nenumărate întrebări la care se părea că nu există răspunsuri.

Mervyn Teck adora lucrul ăsta. Polițiști, oameni ai presei, entuziaști ai partidului și simpli curioși — i-a primit cu expansivitate pe toți. Candidatul lui nu numai că era viu și nevătămat, dar a fost și absolut încântător cu fiecare dintre cei care i-au pus întrebări.

Cameramanul TV și-a fixat reflectoarele strălucitoare pe fața tatălui meu și a înregistrat pe peliculă sinceritatea zâmbetului lui. Ziariștilor locali li s-au adăugat câțiva de la marile cotidiene. Blitz-urile scăpărau. Au fost împărțite microfoane pentru a fi prins orice cuvânt rostit și, jucându-mi rolul, am zâmbit

pur și simplu tot timpul și am fost teribil de drăguț cu toată lumea, îndreptând orice întrebare către părintele meu.

Crystal, încercând să-și continue treaba, dar fiind nevoită să se agațe practic de biroul ei pentru a nu fi măturată de val, a remarcat sarcastică față de mine că n-ar fi fost agitație mai mare nici dacă George Juliard ar fi fost ucis.

— Noroc că n-a fost, am zis, trăgându-mi scaunul lângă al ei ca să fim amândoi ancorați.

— Nu zgomotul împușcăturii l-a făcut să se împiedice? m-a întrebat ea.

— Nu. Întâi s-a împiedicat.

— De ce ești atât de sigur?

— Pentru că, atunci când se trage un glonț de mare viteză, zgomotul împușcăturii ajunge la tine în urma glonțului.

Mă privea nevenindu-i să creadă.

— Am învățat asta la lecțiile de fizică, i-am spus.

Se uită insistent la fața mea fără fir de barbă.

— Câți ani ai? mă întrebă în cele din urmă.

— 17.

— Nici măcar nu poți să votezi!

— De fapt nici nu vreau.

Se uită peste birou, vizavi de noi, unde, cu grație și modestie, tatăl meu își făcea aliați în rândurile mass-media.

— Am cunoscut destul de mulți politicieni, a spus ea. Tatăl tău este diferit.

— În ce fel?

— Nu-i simți puterea? Poate că tu nu poți, pentru că ești fiul lui. Ești prea apropiat de el.

— Ba i-o simt uneori. *Puterea lui mă uluiește* — ar fi trebuit să-i răspund de fapt.

— Uite, nu mai departe decât noaptea trecută, continuă Crystal. Eram acolo, în sală, am stat în spate. A trezit la viață toată sala. Este un orator înnăscut. Vreau să spun că mie, care lucrez aici, și mi-a luat-o pulsul razna. Bietul Dennis Nagle a fost el un om drăguț, destul de capabil, la modul discret,

dar el n-ar fi putut niciodată să facă o mulțime să-l aclame și să bată din picioare, așa cum s-a întâmplat aseară.

— Dar Orinda? am întrebat-o eu.

— Nu, ea nu-i poate face pe oameni să râdă. Dar să n-o judeci după ce s-a întâmplat aseară. A făcut o treabă bună în circumscripție. A fost întotdeauna alături de Dennis. Suferă foarte mult că nu a fost desemnată să-i urmeze lui, pentru că, până nu a apărut tatăl tău, care a fermecat comitetul de desemnare, ea nu a avut rival.

— De fapt, dacă *cineva* ar avea un motiv să-l înlăture pe tatăl meu, ea ar fi aceea.

— Oh, dar n-ar face așa ceva! Crystal era sincer consternată. Uneori poate fi o dulceață, știi. Mervyn o *iubește*. Este foarte dezamăgit că nu lucrează pentru alegerea ei. De-abia aștepta lucrul ăsta.

Prima impresie, aceea de rigiditate, pe care mi-o făcusem despre Crystal era adevărată numai în ce privește înfățișarea exterioară. Era mai bună și mai răbdătoare decât părea.

M-am întrebat dacă nu cumva la un moment dat a suferit de anorexie; am cunoscut fete anorexice în liceu. Uneia îi căzuseră dinții.

Dinții lui Crystal erau egali și albi, deși rareori vizibili, asta datorită seriozității cu care privea viața. Mi-am zis că trebuie să aibă vreo 25-26 de ani și că nu prea a avut de ce să zâmbască în viața ei.

A apărut lângă mine Mervyn Teck spunându-mi că este timpul să-l duc pe tata către îndatoririle zilei respective, în orașul Quindle.

Circumscripția era mare, acoperind o zonă cu pungi separate de comunități concentrate. Mervyn mi-a dat o hartă a drumurilor pe care erau marcate destinațiile, dar s-a uitat la mine cu îndoială.

— Ești sigur că te pricepi destul de bine?

— Da, i-am răspuns cu mai multă convingere decât aveam în realitate.

— Un incident de genul celui de aseară este un dar trimis de Dumnezeu, continuă el. Dar și un accident de mașină, ar fi prea mult. Nu ne dorim nimic de genul ăsta.

— Nu.

Vizavi, peste birou, tatăl meu ridică cheile de la Range Rover, arătându-mi-le. M-am dus și le-am luat, iar el, cu ajutorul unui baston, s-a desprins din mijlocul doritorilor de bine (poliția și mass-media plecaseră demult) și a ieșit șchiopătând din birou, îndreptându-se spre parcare.

Mulțimea atrage mulțime. Și afară, lângă ușa din spate, era un grup de oameni care a bătut din palme și i-a zâmbit tatălui meu, și i-a făcut semne de victorie cu degetele. M-am uitat după Range Rover, să văd unde-l parcasem aseară, când sosisem de la Brighton, iar tata mi-a cerut să-l aduc acolo ca să nu fie nevoit să meargă — așa, chinuit — atât de mult.

Am pornit spre vehiculul băttor la ochi și m-am oprit lângă el, cu cheile în mână. Ghirlandele aurii pictate pe cele două părți străluceau în lumina soarelui; și după câteva secunde, m-am întors înapoi la tatăl meu.

— Care-i problema? mă întrebă aproape iritat. Nu poți s-o conduci?

— Este asigurată pentru cazul în care este condusă de cineva de vârsta mea?

— Da, firește. Dacă n-ar fi fost așa, n-aș fi sugerat lucrul ăsta. Du-te și adu-o aici, Ben.

M-am încruntat și am intrat înapoi în birou, fără să țin seama de nemulțumirea lui.

— Trebuia să fi plecat deja, a sărit Mervyn, la fel de impacientat. Ai spus că poți să conduci mașina lui George.

Am dat din cap că da.

— Dar m-aș simți mai bine într-o mașină puțin mai mică. Așa cum ai spus, nu vrem să aibă loc vreun accident. Ai o mașină mai mică? Pot să o împrumut pe a ta?

— Mașina mea nu este asigurată pentru șoferi sub 21 de ani, zise Mervyn cu evidentă enervare.

— A mea este, interveni Crystal. O conduce și fratele meu de 19 ani. Dar nu este prea grozavă. Nu ca Range Rover-ul.

A scos cheile din poșetă și a spus că o să o ducă acasă Mervyn, dacă nu ne întoarcem până la cinci și jumătate, și o să o aducă și a doua zi dimineață la serviciu. I-am mulțumit cu un sărut stângaci pe obraz și, în timp ce Mervyn își exprima din nou dezaprobarea, am ieșit la tatăl meu.

— Mă dezamăgești, Ben, mi-a spus el după ce Mervyn i-a explicat totul. Ai face bine ca mâine să exersezi cu Range Rover-ul.

— O.K. Dar astăzi, acum, înainte să plecăm, vrei să aranjezi să vină vreun mecanic aici și să se asigure că totul este în ordine cu ea?

— Firește că totul este în ordine cu mașina. Am condus la Brighton și înapoi ieri, și a mers perfect.

— Da, dar a stat afară în parcare toată noaptea. Este posibil ca noaptea trecută cineva să fi încercat să te împuște. Dacă cineva a vârat un cui sau două în cauciucurile Range Rover-ului? Sau poate orice altceva. Am încheiat pe un ton de autodezaprobare, ca și cum aș fi considerat ideea de sabotaj o fantezie copilărească. Dar, după ce s-a gândit puțin, tata i-a spus lui Mervyn:

— Am să mă duc cu mașina lui Crystal. Ben o să exerseze cu Range Rover-ul mâine. Iar între timp, Mervyn, pune să fie verificată mașina, vrei?

Mervyn îmi aruncă o privire acră, dar, în definitiv, el era cel care dorea cel mai mult să evit orice lucru de natură să poată fi etichetat drept accident; sau cel puțin așa a spus.

Așa că, în cutiuța pe roți a lui Crystal, l-am dus pe candidat la întâlnirile lui numeroase și din nou l-am văzut și l-am auzit cum trezește la viață un public alegător apatic, atrăgând progresiv tot mai mulți oameni, pe măsură ce vocea lui stârnea râsete și aplauze. Auditoriul îl aproba din priviri și-i puneă întrebări, unele prietenești, unele ostile, toate primind răspunsuri chibzuite, frumos frazate.

Nu știam în ce măsură entuziasmul acestei zile urma să se soldeze cu prezența alegătorilor la urne și un vot pozitiv, dar este suficient, m-a asigurat tatăl meu, dacă ei nu trec în tabăra opoziției și nu-și dau votul pentru Bethune.

Înghesuisem în mașina lui Crystal o invenție a tatălui meu, compusă în esență din două lăzi de lemn, de aceeași înălțime, dar una mai lată decât cealaltă, care — puse una peste alta — formau o tribună improvizată, astfel încât oratorul să se afle deasupra ascultătorilor săi; absolut suficientă pentru ca el să fie bine auzit, dar nu prea înaltă ca să nu reprezinte o amenințare psihologică.

Am asamblat "tribuna" respectivă în trei locuri, în punctele principale ale orașului, și de fiecare dată s-au adunat oameni — curioși sau anti, sau neutri.

Și de fiecare dată, în timp ce o demontam sau o asamblam, sau o puneam la loc în mașină, oamenii se adunau în jurul meu punându-mi întrebări (în majoritate) prietenoase.

— Ești șoferul lui?

— Da.

— Este atât de inteligent pe cât pare?

— Mai mult!

— Ce crede despre învățământ?

— Este în favoarea lui, am spus zâmbind; și știam eu de ce!

— Bine, dar...

— Nu pot să răspund în locul lui. Vă rog să-l întrebați pe el.

S-au repezit și l-au întrebat, și au primit răspunsuri corecte, exacte din punct de vedere politic, și anume că învățământul nu va putea fi înfăptuit niciodată așa cum trebuie fără o importantă majorare a taxelor. Învățam realitățile economice la fel de repede pe cât asimilasem ecuațiile de gradul al doilea!

Apariția tatălui meu în Quindley fusese precedată de o serioasă publicitate prin postere lipite în tot orașul. Voluntarii le distribuiseră și tot voluntarii au fost cei care ne-au întâmpinat și ne-au escortat pretutindeni, fețele lor strălucind de dăruire.

În ce privește dăruirea și angajamentul meu personal, lucru pe care-l descoperisem deja, ele erau față de tatăl meu, nu față de partid sau de convingerile acestuia.

Părerile mele particulare, dacă aveam vreuna, erau că există idei bune pretutindeni în jur și ele nu sunt apanajul numai al vreunul purtător de rozetă.

Și, firește, ceea ce însemna pentru mine idei bune erau pentru alții erori detestabile. N-am îmbrățișat nici un singur program în ansamblul lui, iar cei care nu pun pasiune în convingerile lor, cei care își schimbă opinia după cum bate vântul, cei care se simt vag nemulțumiți — aceștia sunt întotdeauna cei care înclină balanța în favoarea unei părți sau a alteia. Alegătorii care plutesc, care merg înainte și înapoi duși de val, aceștia au fost ținta tatălui meu.

Quindle, la fel ca și Hoopwestern, se dezvoltase ca răspuns la industriile create pe terenurile din jur; de data aceasta nu fabrici de becuri, ci de mobilă și vopsea.

S-a practicat ca atare o îndelungată politică de plombe — s-a clădit un mare număr de căsuțe pe fiecare locșor liber. Orașul care a rezultat a forțat cordonul verde care-l înconjura și acum suferea de gâtuiuri pe scară largă ale traficului interior.

Lucrul era în favoarea oratorilor de la tribunele improvizate; în arșița verii, mașinile se târau cu geamurile lăsate, receptând mesajul.

Printre noianul de postere "*VOTAȚI-L PE JULIARD*" erau și unele pentru Titmuss și Whistle, și, firește, multe anunțând că "*BETHUNE ESTE MAI BUN. DAȚI-I LUI X-UL VOSTRU*". Afișele lui Bethune erau mâzgălite și rupte, iar asta nu numai pentru că trecuseră trei zile de când își terminase turneul prin inima orașului Quindle, dar și din cauza săptămânalului local "*Quindle Diary*"; acesta a publicat, pe pagina întâi, un articol despre Bethune, în care, printre altele, scria:

"Ne dorim oare, ca reprezentant al nostru la Westminster, un bărbat adulter care pretinde că susține valorile familiei, căroră ziarul de față, din acest tânăr oraș, le este dedicat? Putem să credem promisiunile cuiva care nu-și poate asuma jurământul solemn?"

Am citit articolul până la capăt (mi-l strecurase sub braț unul dintre voluntari și cine n-ar fi citit măcar pagina întâi) și am găsit tonul insuportabil de pompos, dar m-am gândit că nu dă deloc bine pentru tabăra lui Bethune.

În fiecare dintre cele trei locuri unde am montat tribuna improvizată, tatăl meu a fost bombardat de cereri de a condamna cel puțin ipocrizia lui Bethune și de fiecare dată el a evitat cu grijă să cadă în capcană și l-a atacat pe Bethune și partidul acestuia numai pentru scopurile și metodele lor politice.

Reținerea sa nu a fost deloc pe placul propriei armate de voluntari.

— George l-ar putea demola pe Bethune numai dacă scoate securea atacându-i reputația, s-a plâns unul dintre ei. De ce n-o face?

— Nu crede în asta, i-am spus eu.

— Trebuie să folosești așii care ți se dau.

— Nu cinci ași, am zis eu.

— Poftim?

— Ar considera-o trădare.

Voluntarul a ridicat ochii spre cer, dar a schimbat subiectul.

— Îl vezi pe omul acela subțire, care stă lângă tatăl tău și scrie ceva într-un carnețel?

— Cel în costum roz de jogging și cu caschetă de baseball dată pe spate?

— Da, da, ăla. Îl cheamă Usher Rudd. Scrie pentru "*Hoopwestern Gazette*", iar articolele lui sunt preluate și în "*Quindle Diary*". El a scris atacurile alea la persoana lui Bethune. Se ține scai de Bethune chiar din clipa în care partidul lui l-a desemnat candidat. Rudd e un mare profesionist când este vorba să scormonească în noroi. Să nu ai niciodată, dar *niciodată*, încredere în el.

— Tatăl meu știe cine este? am întrebat îngrijorat.

— I-am spus lui George că Usher Rudd o să apară iarăși, dar niciodată nu arată la fel. Salopeta aia roz și cascheta de baseball sunt noi.

— Usher Rudd este un nume neobișnuit.

— Este de fapt Bobby Rudd, o permanentă amenințare. Mama lui a fost Gracie Usher înainte să se căsătorească cu un Rudd. Familia Rudd are un lanț de garaje unde repară de la biciclete până la combine, dar reparația mașinilor nu este pe gustul tânărului Bobby. Își zice ziarist de anchete. Dar, după părerea mea, este mai degrabă unul care scormonește în noroi, căutând scandaluri cu lumânarea.

— A fost aseară la dineu? am întrebat timid.

— Manifestarea aia grozavă de la "Dragonul Adormit"? A fost, categoric. Era furios că împușcătura și tot ce s-a întâmplat au avut loc prea târziu ca să apară în "*Gazette*" de azi. "*Gazette*" nu are decât 24 de pagini, în cea mai mare parte reclame, rezultate sportive, știri locale și reluări ale evenimentelor internaționale. Toată lumea o cumpără pentru mizeriile scrise de Rudd. De mic a fost un băgăreț; își lipea nasul de geamurile oamenilor, iar timpul nu l-a dat deloc pe brazdă. Dacă vrei să faci sex cu vicarul, să n-o faci în Quindle.

— Mulțumesc pentru sfat, i-am răspuns sec.

A izbucnit în râs.

— Ferește-te de Bobby Rudd, asta-i tot.

Văzând mulțimea aceea care îl asculta pe electrizantul meu tată urmărindu-l cu ochi devoratori, am pornit încet ca să-i apăr spatele; eram un prost gardian pentru părintele meu, mi-am zis condamându-mă singur, dacă-l lasam descoperit, vulnerabil altor gloanțe sau mai știu eu la ce.

Am făcut tot posibilul ca să par că nu urmăresc nici un fel de scop, dar a fost evident că n-am reușit să transmit acest mesaj când l-am văzut pe Usher Rudd venind, tot ca din întâmplare, să stea lângă mine.

— Bună, mi se adresă el. Unde este mașina de luptă a lui Juliard?

— Am venit cu o alta, i-am răspuns încurcat.

— Sunt Usher Rudd.

Accentul era din vechiul Dorset, maniera — siguranță de sine spre aroganță. Avea niște ochi albaștri șterși, gene de culoarea nisipului și o piele uscată, plină de pistrui; băiețelul-pacoste care spiona prin ferestre era încă foarte aproape de suprafață, ceea ce m-a făcut să mă simt și eu o dată mai mare decât anii pe care-i aveam.

— Cum te cheamă? m-a întrebat văzând că nu-i dau nici un răspuns.

— Benedict, i-am spus.

— Ben, Ben Juliard, a spus foarte clar, recunoscându-mă.

— Așa este.

— Câți ani ai?

Era brutal, ca și cum avea dreptul la informație.

— 17, i-am răspuns fără să mă supăr. Tu câți ani ai?

— Asta nu-i treaba ta.

L-am privit cu o perplexitate care cel puțin pe jumătate era reală. De ce crede că poate să pună întrebări la care el însuși nu dă răspunsuri? Mai aveam multe de învățat, așa cum a spus tatăl meu, dar instinctiv nu l-am plăcut.

În spatele meu, nu departe, tata răspundea la întrebări care se cuveneau să-i fie puse: care este poziția lui în problema învățământului, a politicii externe, a taxelor, în ce privește regatul dezunit și incapacitatea episcopilor de a impune cele zece porunci? "Păcatul ar trebui modernizat?" răcni cineva. "Moise este demodat."

— N-ai decât să-l scoți la pensie pe Moise dacă-ți face plăcere ca vecinul să râvnească la boul tău și la măgarul tău, și să-ți ia soția, și să-ți cosească fânețele...

Sfârșitul frazei s-a pierdut în hohote de râs și în aclamații, iar în următoarele 15 minute le-a oferit tot felul de delicatețuri politice, dând un spectacol — fără microfon sau reflectoare — pe care n-or să-l uite niciodată. Toată viața oamenii îmi vor spune "L-am auzit pe tatăl tău vorbind în Quindle", ca și cum ar fi fost o revelație în existența lor; și, în esență, nu a contat ceea ce a spus, ci modul în care a prezentat lucrurile — sincer, vesel, cu vigoare.

Pe aplauzele din final, Usher Rudd mă întrebă:

— Ziua ta de naștere?

— Poftim?

— Ziua ta de naștere?

— Da, am zis eu.

— Da, ce?

— Da, am o zi de naștere.

M-a crezut confuz.

— Care este numele mamei tale? mă întrebă din nou.

— Sarah.

— Ultimul ei nume?

— Da. Este moartă.

Expresia i s-a schimbat. Privirea îi deveni gânditoare și își aruncă ochii spre "*Quindle Diary*" pe care-l țineam rulat în mână. Am văzut că a înțeles de unde vine neghiobia răspunsurilor mele.

— Bethune merită asta, a spus.

— Eu nu știu nimic despre el.

— Atunci citește articolul meu.

— Chiar și așa...

— Toată lumea are secrete, declară el cu plăcere. Eu nu fac altceva decât să le descopăr. Îmi place să fac asta. Iar ei nu au decât ce merită.

— Publicul are dreptul să știe? l-am întrebat.

— Firește că da. Dacă cineva e hotărât să ajungă în Parlament ca să ne facă legile și să ne conducă viețile, atunci opinia publică ar trebui să cunoască și latura murdară a individului, nu?

— Nu m-am gândit la asta.

— Dacă bătrânul George ascunde secrete murdare, am să le descopăr eu. Cum o cheamă pe mama ta?

— Sarah. Este moartă. Îmi aruncă o privire contrariată. Uite ce este, am continuat eu cu blândețe, sunt sigur că faci o treabă bună de detectiv. Numele mamei mele a fost Sarah Juliard. Căsătorită. A murit. Îmi pare rău de asta.

— Am să descopăr eu! spuse amenințător.

— Ești invitatul meu.

Tata s-a eliberat de alegătorii atât de dornici să vorbească cu el și s-a întors spre mine să-mi spună că este gata să mergem la prânz — o întrunire a voluntarilor într-un birt.

— El este Usher Rudd, i-am spus arătând spre ocupantul costumului roz de jogging, al adidașilor dățători de energie și al caschetei de baseball.

— Îmi pare bine de cunoștință, a spus tatăl meu, gata automat să strângă mâini. Lucrezi pentru partid, ăăă... Usher?

— Scrie pentru ziare, i-am zis. Am derulat "*Quindle Diary*" ca să poată vedea pagina întâi. El a scris asta, și i-am arătat cu degetul articolul. Vrea să-i spun numele mamei.

Ajunsesem să-mi cunosc tatăl. Cu 24 de ore în urmă nu mi-aș fi dat seama că o ușoară încordare a mușchilor și o secundă de tăcere însemnau o evaluare amețitor de rapidă a faptelor nesalutare. Nu numai puternic, dar și înspăimântător de rapid; nu numai analitic, dar și calcularea pe loc a consecințelor de sub linie. Așa creier, mai zic și eu!

Îi zâmbi politicoasă lui Usher Rudd.

— Pe soția mea a chemat-o Sarah. Din nefericire, a murit.

— Din ce cauză?

Usher Rudd, deconcertat de sinceritatea plăcută a tatălui meu, era de o mojie agresivă.

— Asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Tata a rămas civilizat. Hai să mergem, Ben, altfel întârziem.

Ne-am îndepărtat și am făcut trei pași, iar, în clipa aceea, Bobby Usher Rudd, ocolindu-ne în pantofii lui de sport, s-a oprit în fața noastră barându-ne calea. Și cu o voce subțire, răutăcioasă și triumfătoare, a spus:

— Am să fac în așa fel, încât numirea de candidat să-ți fie respinsă. Orinda Nagle va reintra în drepturile ei.

— Ah! Tatăl meu învălui toată înțelegerea din lume într-o singură silabă. Deci îl întinezi pe Paul Bethune ca să-i pregătești ei terenul, nu?

— Face cât zece ca tine!

Usher Rudd era furios.

— Este o femeie norocoasă că are atât de mulți fani.

— Ai să pierzi! Usher Rudd aproape că dansa de furie. Este ca și câștigătoare.

— Ei bine...

Tatăl meu îl ocoli, iar eu în urma lui. Usher Rudd, rămas în spate, răcni întrebarea pe care eu n-aș fi îndrăznit niciodată să o pun, dar al cărei răspuns ardeam de nerăbdare să-l cunosc.

— Dacă soția ta a murit demult, cum te descurci cu sexul?

Tatăl meu a auzit cu siguranță, dar nu am sesizat nici măcar o singură ezitare în mersul său. Am îndrăznit să arunc o scurtă privire spre fața lui, dar n-am aflat nimic; nu arăta nici un fel de stânjeneală sau îngrijorare, numai — dacă era ceva — un surâs amuzat.

Prânzul a fost liniștit, voluntarii fiind toți obosiți în urma popasurilor pentru cuvântări din cursul dimineții. După-amiază am vizitat o fabrică de mobilă și apoi una de vopsele, unde candidatul (sprijinindu-se de bastonul său) a ascultat cu atenție problemele locale și a promis remedii dacă va fi ales.

A strâns nenumărate mâini, a semnat nenumărate autografe și a lăsat în urmă o atmosferă de speranță. Când Mervyn Teck făcuse toate aceste planuri de campanie, se aștepta ca Orinda să fie cea care să-i farmece pe muncitorii în lemn și pe cei care mixau culorile, iar în unele părți ale fabricilor s-a manifestat rezistență față de cel considerat drept uzurpator.

Tatăl meu a descurajat criticile, elogiind-o mult pe Orinda, dar fără a se scuza pentru că a fost ales în locul ei.

— Un politician înnăscut, mi-a șoptit la ureche una din doamnele care lucrau ca voluntare. După felul în care merg lucrurile, am fi pierdut acest loc cu Orinda, deși ea nu crede asta, firește. Cu tatăl tău, avem o șansă mai bună, dar alegătorii sunt imprevizibili și adesea pot fi de-a dreptul răzbunători, iar ei votează în principal pentru partid, nu pentru persoană; acuzațiile care i s-au adus lui Paul Bethune nu-l vor afecta prea mult pe acesta, mai ales în rândul alegătorilor bărbați, care, în particular, nu consideră adulterul mare scofală, gândindu-se — "norocosul de el". Și ai crede că femeile nu ar vota în favoarea bărbaților adulteri, dar, ei bine, votează.

— Usher Rudd are puterea de a influența trecerea voturilor de la unii la alții?

— Nu atât pe cât crede el, gură rea ce e. Localnicii nu îi acordă prea multă atenție, cât mahării de la Westminster. Tuturora le este o teamă teribilă să nu le scormonească în trecut și, cu cât urcă mai sus, cu atât îl urăsc mai mult. N-ai remarcat că atunci când se alege praful de reputația unui parlamentar, cel care îl dezavuează cel mai rapid este propriul partid?

Răspunsul corect era nu, nu am remarcat, pentru că nu m-a interesat.

Pe drumul de întoarcere spre Hoopwestern l-am întrebat pe tata ce crede despre Usher Rudd, dar el a căscat, a spus că e epuizat și că-l doare glezna, și a adormit pe loc. Am condus cu grijă, fără să simt încă intuitiv traficul, și l-am trezit pe candidat din cauza unei opriri bruște la un semafor pe roșu, într-o intersecție.

— Usher Rudd, zise el fără nici un fel de introducere, ca și cum n-ar fi trecut 20 de minute între întrebare și răspuns, își va arde degetele cu legea respectării intimității.

— N-am știut că există legi privind respectarea intimității.

— Or să existe.

— Oh!

— Usher Rudd are părul roșu sub cascheta aia de baseball,

— De unde știi?

— A venit la întrunirea care a avut loc după dineul de aseară. Mi l-a arătat Polly. Era îmbrăcat în negru. Nu l-ai văzut?

— Nu mi-l amintesc.

— Află dacă știe să tragă cu arma.

Am deschis gura să zic "Cum?" sau "Prin ce minune?", dar m-am gândit mai bine și am renunțat. Tata se uită la mine pe furiș și l-am simțit că zâmbește.

— Nu cred că a fost el, am spus.

— De ce nu?

— Gloanțele lui preferate sunt cernelurile acide.

— Ești sigur că vrei să fii matematician? De ce nu încerci să scrii?

— Vreau să fiu jocheu. La fel de bine aș putea să merg pe lună!

— Universitatea *Exeter* trebuie să știe unde ți-ai petrecut anul liber înainte să te primească așa cum se cuvine. Asta înseamnă că ai să mergi acolo nu în octombrie anul acesta, ci anul viitor. Nu sunt deosebit de entuziasmați de curse.

— Și la *Exeter* se organizează curse.

— Știi al naibii de bine ce vor.

— Nu-mi place politica. Schimbare de subiect.

— Politica este pentru lume ceea ce este uleiul pentru motor.

— Adică... lumea nu merge fără ulei?

— Când politica se gripează, atunci este război, îmi spuse dând din cap.

— Tată...

— *Tati.*

— Nu. Tată. De ce vrei să fii politician?

După o scurtă tăcere îmi spuse:

— *Sunt* politician. Asta este!

— Dar niciodată n-ai... Vreau să spun...

— Că până acum n-am făcut niciodată nici o mișcare? Să nu crezi că nu m-am gândit la asta. Am știut încă de când eram de vârsta ta sau chiar mai tânăr că într-o zi voi încerca să intru în Parlament. Dar aveam nevoie de o bază solidă. Trebuia să-mi dovedesc mie însumi că pot să fac bani. Trebuia să înțeleg partea economică. Apoi a venit o vreme, nu cu mult în urmă, când mi-am spus — "acum ori niciodată". Așa că este acum.

A fost cea mai lungă declarație despre el însuși făcută vreodată în prezența mea și a simplificat pentru mine o dorință care a necesitat timp

pentru a se coace și care a ajuns la maturitate deplină la "Dragonul Adormit". Acum "dragonul" Juliard se trezise și răgea, pornind în căutarea prăzii spre Downing Street nr. 10.

Tot gândindu-mă la el, am greșit drumul spre casă. Nu a făcut nici un comentariu sarcastic când am oprit, am consultat harta, am descoperit unde greșisem și, în cele din urmă, am ajuns în parcare din Hoopwestern dintr-o direcție cu totul neașteptată; fie și numai pentru această îngăduință l-aș fi slujit precum feudalii pe cavaleri!

Ce demodați pot fi unii!

Era trecut bine de ora șase când am ajuns în parcare și, în consecință, era aproape goală. Toate magazinele din jur închiseseră.

Când am oprit, soarele de după-amiază târzie începuse să-și piardă strălucirea, devenind de un auriu moale.

În birou erau aprinse câteva lumini slabe, dar nu era nimeni. Am descuiat ușa și pe biroul lui Mervyn Teck am găsit un bilet pus cât mai la vedere.

"Range Rover-ul este în atelierul de reparații al lui Rudd. I-au făcut o verificare generală și nu au găsit nimic în neregulă".

Capitolul 4

Mă așteptam ca toată energia nervoasă a performanței desfășurate pe parcursul unei întregi zile în Quindle să fie recompensată pentru tatăl meu printr-o seară de odihnă, dar de-abia începusem să mă dumiresc în privința rezistenței cerute unui potențial funcționar care-și pune forțele la dispoziția serviciului public.

Departa de o seară liniștită pentru reîncărcarea bateriilor, urma să participe la un alt maraton al strângerilor de mâini și a zâmbetelor, de data asta nu în splendoarea candelabrelor din sala multifuncțională a "Dragonului Adormit", ci într-o școală.

Pereții erau acoperiți de jur împrejur de încercările artistice ale copiilor într-ale picturii — cele mai multe prezentând siluete fragile cu capete mari și păr țepos, ce se ridica direct din scăfârlie precum șerpii Meduzei.

Din loc în loc dădeai cu ochii de diverse plăcuțe cu mesaje simple de genul "*Nu alerga*" sau "*Ridică mâna*".

De pretutindeni ochiul îți era bombardat până la saturație de culorile primare și nu puteam să cred că și educația mea trecuse printr-o fază similară; cu toate acestea, lucrurile au fost la fel și în ceea ce mă privește.

Altă lume, rămasă demult în urmă!

Erau frumos aranjate câteva rânduri de scaune pliante, care, pe zi ce trecea, îmi deveneau tot mai familiare, precum și o platformă improvizată, de data asta având și microfon, care scheuna ori de câte ori era încercat — și mai făcea lucrul ăsta și când îl închideai sau îl deschideai.

Tuburi fluorescente aruncau o lumină alb-verzuie care nu flata deloc, iar numărul lor nu era câtuși de puțin suficient pentru a mai înviora starea de spirit, aproape de punctul zero. Iar încăperea atât de puțin ispititoare atrăsese un auditoriu pe care-l puteai număra practic pe degetele de la mâini și de la picioare, deși nici pe departe nu erai nevoit să le folosești pe toate.

Mervyn Teck ne-a întâmpinat pe treptele de la intrare uitându-se la ceas, dar, din fericire, am ajuns la timp, exact în minutul anunțat în afișele pentru reclamă.

Pe masa de pe podium, alături de microfonul atât de temperamental, se afla un ciocănel de lemn, destinat să-i aducă pe participanți la ordine, și două platouri mari cu sandvișuri, bine acoperite cu peliculă adezivă. Două sau trei zeloase doamne voluntare s-au repezit să-l copleșească pe candidat cu bunăvoință.

Dar era clar, la zece minute după timpul destinat începerii manifestării, că apatia și nu entuziasmul va domina seara.

Mă așteptam ca tatăl meu să se simtă stânjenit de numărul mic al asistenței și să se grăbească pentru a depăși cât mai repede aceste momente neplăcute; dar nu, el glumi pe seama acestui fapt, abandonează microfonul și, așezându-se pe marginea podiumului, îi invită pe cei câțiva participanți la

întrunire, răspândiți ici și colo, să vină în față, în primele rânduri, pentru ca întâlnirea să fie mai coerentă.

Magia a avut efect. Toată lumea a venit în față. Le-a vorbit cu familiaritate, ca și cum s-ar fi adresat unei camere pline cu prieteni, și l-am urmărit transformând un adevărat dezastru într-un exercițiu util în domeniul relațiilor cu publicul.

Când, în sfârșit, sandvișurile au fost eliberate din strânsoarea peliculei adezive, până și cei câțiva care veniseră să creeze frontul opoziției fuseseră îmblânziți, fiind reduși la tăcere.

Mervyn Teck părea gânditor și nemulțumit.

— S-a întâmplat ceva? l-am întrebat.

— Orinda ar fi atras mult mai multă lume, îmi răspunse acru. La ea sala ar fi fost plină. Cei de aici o iubesc; la fiecare sfârșit de an oferă premii copiilor. Ea însăși le cumpără.

— Sunt sigur că va continua să facă lucrul ăsta.

Am spus-o fără ironie, dar Mervyn Teck mi-a aruncat o privire plină de aversiune și s-a depărtat. Una dintre doamnele voluntare mi-a spus cu multă dulceață în glas că întâlnirea a fost organizată în același timp în care la televizor se dă cel mai vizionat și îndrăgit serial, și că până și birturile și cârciumile au de suferit în serile de marți din această cauză.

Mâine o să fie altfel, a spus ea.

Mâine, primăria va fi plină până la refuz.

— Ăăă... ce se întâmplă mâine, la primărie?

— Dar ești fiul lui, nu-i așa?

— Da, dar...

— Bine, bine, nu știi că mâine seară are loc confruntarea dintre tatăl tău și Paul Bethune? Am clătinat din cap că nu. O să iasă scânteii, continuă ea fericită. N-aș pierde-o pentru nimic în lume.

Când l-am întrebat despre asta, la întoarcerea în centrul Hoopwestern-ului, tatăl meu a părut la fel de încântat.

— Sper să aibă mai mult sens decât a avut acest adevărat fiasco din seara asta, am spus eu.

— Fiecare vot contează, m-a corectat tata. Dacă am câștigat măcar câteva în seara asta, atunci este perfect. Trebuie să-i atragi de partea ta pe cei care ezită, iar aceștia trebuie convinși unul câte unul.

— Mi-e foame, am spus trecând pe lângă un restaurant puternic luminat, care vindea pentru acasă, așa că am dat înapoi și am cumpărat aripioare de pui cu banane și șuncă, și, până și în locul ăsta, tatăl meu, care a fost recunoscut, a avut o discuție politică amicală cu tipul care făcea cartofi prăjiți.

Dimineață devreme m-am dus și am cumpărat "*Gazette*". Paul Bethune și adulterul lui umpleau paginile patru și cinci (cu fotografii), iar principalul subiect al paginii întâi avea ca titlu mare "*JULIARD ÎMPUȘCAT?*"

În coloanele de sub titlu scria "*Da*" (martori oculari) și "*Nu*" (nu a fost rănit). Declarațiile de la poliție nu spuneau nimic în plus (N-au putut găsi nici o armă).

Declarațiile celor care fuseseră de față, ca aceea a expertului în arme de foc, plin de importanță, spuneau că în mod categoric Juliard a fost obiectul unei tentative de asasinat. El așa crede și el are întotdeauna dreptate.

Teoria în consens a ziariștilor (inclusiv a lui Usher Rudd) era că resentimentul față de Juliard este foarte puternic în tabăra Orindei Nagle.

Șeful rubricii scria că niciodată nu a avut loc un asasinat politic la un nivel atât de jos. La nivel de lideri mondiali — poate. Dar la nivel de candidați locali nealeși încă — niciodată!

Am pornit prin oraș ajungând la drumul de centură în căutarea "*Atelierului de reparații Rudd*" și am constatat că deschisese deja.

Aveau un atelier mare, acoperit, și o curte și mai mare, înconjurată cu gard de sârmă, unde se aflau în neorânduială mașini reparate sau care își așteptau rândul.

Range Rover-ul era parcat în această curte, picturile lui metalice strălucind deja în bătaia soarelui.

Am cerut să vorbesc cu directorul și am fost dus la el; îl chema Basil Rudd. Subțire, cu părul roșu, pistruiat și plin de energie. Asemănarea lui cu Usher Rudd te făcea să te gândești la posibilitatea unor gemeni.

— Să nu mă întrebi pe mine, mi-a zis cu ochii la ziarul pe care-l țineam în mână. Este vărul meu. Îl reneg, iar dacă ai de gând să-i arzi câțiva pumni să știi că ți-ai greșit omul.

— Nu, de fapt am venit să iau Range Rover-ul. Este al tatălui meu.

— Da? Și clipi. Îmi trebuie o dovadă de identitate.

I-am arătat o scrisoare în care eram autorizat să-l iau, semnată de tatăl meu, precum și permisul de conducere.

— Corect. A deschis un sertar, a scos un inel cu două chei și mi le-a întins. Să nu uiți să deconectezi alarma. Am să trimit nota de plată domnului Juliard, la sediul partidului. O.K.?

— Da, mulțumesc. S-a constatat ceva în neregulă?

Tipul ridică din umeri:

— Dacă a fost ceva, acum sigur că nu mai este. Consultă un registru de lucru. Ulei schimbat. Verificare generală. Asta-i tot.

— Credeți că aş putea să stau de vorbă cu cel care a făcut treaba?

— Pentru ce?

— Păi... trebuie să-l duc pe tata cu mașina asta la întâlnirile electorale pe care o să le aibă pe aici și n-am mai condus-o niciodată până acum... Mă gândeam că ar putea să-mi vândă câteva ponturi despre motor... ca să nu-l încing târându-mă din ușă în ușă.

Basil a ridicat din nou din umeri.

— Întreabă de Terry. El s-a ocupat de mașină.

I-am mulțumit și l-am căutat pe Terry, care mi-a creat impresii instantanee: mare; chel, burtos. Negru de sus până jos, pătat de grăsime din cauza muncii. Și el și-a aruncat ochii spre ziarul din mâna mea. Și mi s-a adresat plin de venin, cu o voce puternică, de Dorset:

— Să nu-mi vorbești mie de nenorocitul ăla de Bobby Rudd.

Nu aveam nici o intenție să o fac, dar l-am întrebat de ce nu.

— Ascultă, ce faci în pat cu nevasta, cu una din invențiile alea drăcești pe care le ascunde nu știu pe unde și, până te trezești, las' că spune tot despre sex, dar mai tipărește și ce ai zis despre șef, că și-a vârât mâna pe sub fusta unei cliente, care și-a adus mașina pentru a 20-a oară ca să fie verificată, deși era clar de prima dată ce are. A făcut să fiu concediat, asta a făcut Bobby.

— Dar văd că ești încă aici.

— Îhî, vezi, m-a luat Basil pentru că-l detestă pe Bobby, care-i vărul lui, înțelegi. În Quindle am fost concediat de tatăl lui Bobby, adică de unchiul lui Basil, care umblă pe jumătate beat tot timpul... S-a oprit brusc. Dacă n-ai venit să te plângi de nenorocitul ăla de Bobby Usher Rudd, atunci ce dorești, băiete?

— Ăăăă... păi... dumneavoastră v-ați ocupat de Range Rover-ul tatălui meu. Ce a fost în neregulă la mașină?

— În afară de picturile ale neobișnuite? Se scărpină în cap. Corp străin în baia de ulei. Cred că asta ar putea fi. Nimic altceva. Am curățat-o bine.

— Ce fel de corp străin?

— Nu prea știu, zise uitându-se la mine îndoit.

— Păi... hm, cum ați știut că este acolo?

Mi-a răspuns pe îndelete, luând-o de la începutul implicării sale în această treabă.

— Un tip de la sediul partidului vostru — a zis că-l cheamă Teck sau cam așa ceva —, el i-a telefonat lui Basil și i-a spus că s-ar putea să fie ceva în neregulă cu un Range Rover, pe care-l au acolo, în parcare, și să trimită imediat pe cineva să vadă despre ce-i vorba, așa că m-am dus eu, iar acest domn Teck mi-a dat cheile și motorul a pornit la prima atingere, dulce ca o melodie.

Mă uitam la el fără să scot nici un cuvânt.

— Păi, da, zise și se scărpină din nou pe chelie. Tipul ăsta, Teck, a spus ceva despre cineva care ar fi încercat să tragă în bătrânul tău și că să verific dacă nu s-a umblat la frânele mașinii sau altceva; așa că am verificat totul și n-am văzut să fie nimic în neregulă. Nici o bombă. Nimic de genul ăsta, dar oricum, tipul ăsta Teck, a spus să o aduc aici ca să-i fac o verificare completă, așa că asta am făcut.

S-a oprit pentru efect. Atunci eu l-am întrebat îndatoritor:

— Ce ați găsit?

— Vezi, păi este vorba despre ce n-am găsit!

— Aș dori să-mi explicați mai clar.

— Bușonul de la baia de ulei.

— Poftim?

— Mă apuc să schimb uleiul. Treabă de rutină. Instalez mașina pe rampa de control și iau o cheie de piulițe ca să desfac capacul băii de ulei, și, ce să vezi, nici un capac! Nici un capac, îmi zic eu, dar ulei are, după cum îmi arată sonda. Normal. Plină. Atunci am pornit puțin motorul, iar ceasul de presiune a uleiului a indicat și el normal, așa cum s-a întâmplat și pe drum, când am adus mașina aici, deci trebuie să aibă ulei, care circulă în jurul motorului, înțelegi? Atunci de ce, dacă lipsește bușonul, nu s-a scurs uleiul?

— Ei bine, de ce?

— Pentru că ceva obtura orificiul de scurgere, de aia.

— O cârpă? am sugerat eu. Vreo bucată de țesătură?

— Nimic de genul ăsta, nu cred. Ceva mai dur. Oricum, am umblat puțin cu o sârmă în gaura respectivă și, indiferent ce o fi fost acolo, a fost împins în baie, iar uleiul s-a scurs normal. Nu un ulei murdar, să știi. Nu trecuse mult timp de când fusese schimbat ultima dată.

— Deci bușonul sau indiferent ce o fi fost se află încă în baia de ulei?

— Aș zice că da, spuse el ridicând din umeri. N-are ce rău să facă acolo. Orificiul de evacuare al băii nu este mai mare decât degetul mic de la mână. Și ridică, spre exemplificare, mâna, toată plină de ulei. Nu era un bușon mare, înțelegi?

— Hm. Ezitam. I-ați spus lui Basil Rudd despre asta?

— Plecase acasă când am dus foaia de reparații în biroul lui, și nici nu i-am dat prea mare importanță. Am găsit un bușon nou care se potrivește la Range Rover și l-am înșurubat bine. Apoi am umplut baia cu ulei curat, cel folosit de obicei, și am scos Range Rover-ul în curte, unde este și acum. Este grozav! N-ai să ai nici un necaz cu el.

— Am să-l iau într-un minut, i-am spus. Mă întorc puțin la birouri ca să văd care a fost înțelegerea pentru reglementarea notei de plată.

M-am dus în birou și l-am întrebat pe Basil Rudd dacă aș putea să-i telefonez tatei, la sediul partidului, iar el mi-a întins îndatoritor receptorul cu gestul care spunea clar — "ești invitatul meu".

— Poți să întrebi te rog pe omul care s-a ocupat ultima dată de Range Rover-ul tău dacă avea un bușon normal pe orificiul de evacuare a uleiului? I-

am întrebat pe tata, relatându-i descoperirea lui Terry și soluția găsită de el pentru problemă.

Basil Rudd a ridicat brusc privirea de pe hârtia pe care scria ceva și a început să protesteze, dar i-am zâmbit, i-am spus că este un lucru lipsit de importanță și am așteptat răspunsul tatălui meu. Mi-a cerut să rămân pe loc și, cinci minute mai târziu, era înapoi pe fir.

— Mecanicul meu este foarte iritat de orice sugestie că ar exista ceva în neregulă la vreuna dintre piesele Range Rover-ului. I-a făcut o verificare completă luni. Așa că, ce se întâmplă?

— Nu știu exact. Probabil că nu este nimic.

— Adu Range Rover-ul înapoi. Avem nevoie de el astăzi.

— Da, i-am spus.

I-am înapoiat receptorul lui Basil și i-am mulțumit pentru convorbire.

— Ia spune-mi, despre ce este vorba?

— Nu știu suficient, i-am răspuns eu. Nu șofez demult. Dar mă preocupă să-l știu pe tatăl meu în siguranță de când cu episodul cu focul de armă... Am fluturat ziarul și am continuat: Așa că probabil fac mult zgomot pentru nimic. Dar, la ultima verificare generală, baia de ulei avea bine înșurubat un bușon obișnuit, iar ieri nu mai era acolo.

Basil Rudd manifestă mai întâi nervozitate, apoi îngrijorare și în cele din urmă s-a ridicat și a mers cu mine să vorbească cu Terry.

De data asta Terry se scărpină pe burtă, prin salopeta plină toată de ulei.

— Nu mă plâng de nimic și te rog să nu crezi că fac așa ceva. Vreau să știu ce anume a închis orificiul de scurgere a uleiului, pentru că, sincer, sunt speriat de orice mister care are vreo legătură cu tatăl meu. Așa că te rog să-mi spui cum ai pune un înlocuitor al bușonului în orificiul de scurgere și, cel mai important, de ce?

Cei doi cunosători într-ale motorului ședeau tăcuți, neștiind răspunsurile.

— Uleiul era perfect curat, spuse Terry.

Din nou tăcere.

— Dacă scurgi din nou uleiul, spuse în cele din urmă Basil, și scoți motorul, atunci poți descoperi, indiferent ce o fi împins Terry înăuntru, în baia de ulei, dar asta este o procedură foarte scumpă și care nu se justifică.

Din nou tăcere.

— Am să-l întreb pe tatăl meu.

Ne-am întors la birou și l-am informat despre ultima soluție costisitoare de demontare a motorului.

— Nu întreprinde nimic. Rămâi pe loc, mi-a poruncit tatăl meu. Nu fă nimic și așteaptă. Lasă-mă să vorbesc cu Basil Rudd.

Discuția a durat câteva minute. Basil Rudd a zis că, după părerea lui, băiatul — adică eu — face prea mult caz din mai nimic, dar până la urmă a ridicat din umeri și a spus "Da, da, bine". A pus receptorul jos și mi s-a adresat mie:

— Tatăl tău trimite pe cineva după Range Rover. Vrea să rămâi aici pentru moment.

Terry bombănea că el a făcut verificarea așa cum se cuvine a mașinii și că nimeni nu poate să-i spună lui altfel.

Basil Rudd îmi aruncă o privire dezaprobată și spuse că nu mai poate să-și piardă timpul, are munți de hârtoage de care trebuie să se ocupe.

Eu nu mi-am cerut chiar scuze, dar am zis că am să aștept afară, în Range Rover, și m-am îndreptat încet spre mașina parcată în curte.

Am deconectat alarma, am deschis portiera și m-am așezat în spatele volanului, uitându-mă la sisteme și citind cartea de instrucțiuni.

Așteptam de mai bine de o oră, când Basil a apărut la fereastra de lângă mine. Am deschis portiera, am coborât și am făcut cunoștință cu tipul care îl însoțea pe șeful garajului, care m-a anunțat cu o umbră de ironie în glas că a venit să rezolve misterul bușonului lipsă. Se numește Foster Fordham, mi-a spus. Arăta mai mult ca un avocat decât ca un mecanic; nici un guler albastru la cămașa lui gri cu dungi albe și nici la costumul îngrijit. Avea un păr drept, negru și bine pieptănat, și pantofi negri bine lustruiți.

Basil i-a cerut lui Foster Fordham să treacă pe la el pe la birou pentru a-i spune ce a constatat înainte să plece și, privindu-l cum se depărtează, Fordham m-a informat că se află aici făcându-i tatălui meu o mare favoare, întrucât el este inginer consultant.

Am început să-i explic despre focul de armă, dar m-a întrerupt, spunându-mi că știe totul despre asta și totul despre bușonul care lipsește.

— Lucrez în domeniul curselor de mașini, mi-a spus. Specialitatea mea este sabotajul. Am înțeles că ieri trebuia să conduci vehiculul ăsta de aici până în Quindle. Cât este până acolo?

— Circa 12 mile.

— Drum cu două sensuri? Drept?

— În cea mai mare parte cu o singură bandă, multe curbe bruște și, pe o porțiune — o pantă destul de abruptă de urcat.

A dat din cap. Mi-a spus că vom porni acum pe drumul spre Quindle și că va șofa el.

Uluit, dar plin de încredere, am urcat alături de el și am ascultat torsul sănătos al motorului când l-a pornit și a ieșit din curtea garajului, luând-o apoi pe drumul de centură spre Quindle.

Conducea tăcut și cu viteză, urmărind instrumentele de la bord cu tot atâta atenție cu care urmărea și drumul de dinaintea lui și nu a scos nici un cuvânt până când am ajuns în vârful pantei lungi și abrupte, care se afla la jumătatea drumului până la punctul pe care-l consideram a fi destinația noastră. Totuși, s-a oprit acolo și, fără nici o explicație, a făcut cale înapoi spre garajul lui Rudd.

Fordham a condus cu o viteză mai mare decât aș fi considerat eu că aș fi fost în siguranță dacă aș fi făcut lucrul ăsta cu mașina lui Crystal; dar, dacă domeniul lui erau cursele, nici nu era deloc surprinzător.

La garaj, i-a spus lui Terry să golească uleiul într-un recipient curat. Terry a zis că uleiul este prea încins pentru a fi manevrat, iar Fordham a fost de acord să mai aștepte puțin, dar a insistat ca uleiul să fie încă fierbinte când este scos din mașină.

— De ce? a întrebat Terry. Este curat. Ieri l-am schimbat.

Fordham nu i-a răspuns. În cele din urmă, punându-și niște mănuși solide, Terry a deșurubat bușonul și a lăsat uleiul fierbinte să se scurgă, așa cum i s-a cerut, într-un container curat de plastic, de cinci galoane. Fordham i-a spus să pună containerul în spațiul destinat bagajelor din spatele Range Rover-ului, după care i-a sugerat să înșurubeze bușonul la loc și să umple din nou motorul cu ulei proaspăt rece.

Prin mișcări succesive ale sprâncenelor, Terry își semnală exasperarea, dar a făcut ce i s-a cerut. Domnul Fordham, care în tot timpul ăsta a fost perfect calm, mi-a spus apoi că și-a terminat investigația și a propus să ne luăm rămas-bun de la Basil Rudd și să ne întoarcem cu Range Rover-ul la cartierul general al tatălui meu. Basil Rudd a vrut, firește, să cunoască motivele.

Cu multă politețe, Fordham i-a spus că va primi un raport scris și că nu trebuie să-și facă probleme, totul a fost bine. Am ajuns în parcare de lângă cartierul general al tatălui meu și, împreună cu Fordham, ne-am îndreptat spre birou, unde tatăl meu discuta cu Mervyn Teck probleme de tactică.

Când ne-a văzut, tata s-a ridicat și a pornit șchiopătând cu Fordham spre Range Rover. I-am urmărit pe fereastră discutând aprins, apoi Fordham a scos recipientul cu ulei din mașină, l-a pus în portbagajul unui Mercedes din apropiere, s-a urcat la volan și a plecat.

Întorcându-se, tatăl meu i-a zis vesel lui Mervyn că acum totul este în regulă cu Range Rover-ul și poate fi folosit în siguranță pentru cursele în oraș.

În cele din urmă am pornit. Am condus eu; cu prudență, receptând mesajul pozitiv al transmisiei pe patru roți. Tatăl meu s-a așezat pe scaunul de lângă mine, însoțit de baston. Mervyn Teck, cu un megafon, s-a așezat pe bancheta din spate, strângându-și cât a putut genunchii pentru a face loc și celor două ajutoare voluntare, slăbănoagă dulce-amara Lavender și mămoasa Faith.

Pasagerii din spate își cunoșteau îndatoririle din bogata practică din trecut, dar eu, cu ochii mari de surprindere, am făcut cunoștință cu cea mai dură muncă în domeniul politic — cerșirea, din ușă-n-ușă, a unui vot "da".

Prima stradă rezidențială aleasă consta din case identice, lipite una de alta, înconjurate de un gard verde, care delimita curtea, și cu alei scurte din beton, ce duceau spre ușile bine închise ale garajelor.

Pe unele dintre ferestrele din față se aflau afișe pe care scria pur și simplu "*BETHUNE*" — semn că defrișase terenul înaintea noastră.

— Aici sunt foarte mulți alegători nehotărâți, zise Mervyn cu una dintre rarele lui expresii indicând că s-ar amuza. Să vedem oare ce putem face pentru a schimba direcția curentului.

Cerându-mi să opresc, a coborât și, în aer liber, a început să-i îndemne pe locuitorii invizibili, prin microfonul cu reverberație, să-l voteze pe "*JULIARD, JULIARD, JULIARD*".

Mi s-a părut ciudat să-mi aud numele lovindu-se de fațadele caselor în ecou, dar, în ce-l privește pe candidat — el dădu din cap cu aprobare.

Lavender și Faith au coborât și ele din mașină, fiecare cu câte un braț de afișe pe care "*JULIARD*" era tipărit în litere ceva mai mari decât Bethune. Pornind fiecare de câte o parte a drumului, au început să sune sau să bată la uși și, acolo unde nu primeau nici un răspuns, îndesau câte un afiș în cutia de scrisori.

Dacă li se deschidea o ușă, zâmbeau și arătau spre Range Rover, de unde tatăl meu pornea, șchiopătând cu curaj, pe aleea dintre grădini, ca să-și joace rolul, în care era într-adevăr teribil.

Eu mă târam de-a lungul drumului cu viteză mică, iar tatăl meu mergea pe jos șchiopătând, dar fără să se plângă; Mervyn nu slăbea deloc megafonul, iar Lavender și Faith nu iroseau nici un afiș. Lăsam în urmă valuri prietenoase și câteva afișe "*JULIARD*" în ferestre.

Când am ajuns la capătul străzii, eram deja plictisit de moarte, dar Lavender și Faith se delectau cu tactica persuasiunii și au apreciat incursiunea respectivă drept o victorie pentru partea lor.

După încă două lungi raiduri prin suburbie (în cursul cărora a primit pupicuri cel puțin un bebeluș), am respirat, bucurându-ne de un prânz întârziat, cu sandvișuri, într-o cârciumă.

— Dacă ești invitat vreodată în casa cuiva, mi-a spus tata (el personal fiind invitat de cinci sau șase ori în dimineața respectivă), intri în camera de zi și spui: "Oh, ce cameră frumoasă!", chiar dacă o găsești absolut hidoasă.

Lavender, Faith și Mervyn au dat cu toții aprobator din cap.

— Ăsta-i cinism, am zis eu.

— Mai ai multe lucruri de învățat.

Stăteam lângă fereastră.

Priveam afară, spre Range Rover-ul parcat la vedere, și mi-am dat seama că — într-un fel sau altul — în dimineața aceea am învățat o mulțime de

lucruri, iar ceea ce învățasem atrăgea probabil un număr destul de mare de voturi.

Tata, ca și cum mi-ar fi urmărit gândurile, mi-a spus:

— O să discutăm despre asta mai târziu.

Dar de-abia când ne schimbam ca să mergem la primărie pentru dezbaterile din cursul serii a ajuns să vorbească despre Foster Fordham.

Până atunci m-am străduit să-l conving pe Mervyn să găsească pentru Range Rover un garaj care să prezinte siguranță și să fie încuiat peste noapte, și am fost sprijinit de părintele meu, care a spus cu blândețe:

— Băiatul are dreptate, Mervyn. S-ar putea să fie mai bine pentru noi toți. Oricum, nu strică dacă este ținut la adăpost de hoți; și pentru că mașina era a tatălui meu și nu a partidului, s-a făcut așa cum a vrut el.

— Foster Fordham nu era sigur cât de mult ai înțeles, mi-a spus pieptănându-și cu încăpățănare părul creț, care însă nu ceda deloc. A fost surprins că nu i-ai pus întrebări.

— I-a pus Terry, mecanicul. Fordham nu i-a răspuns.

— Deci, tu ce crezi că a fost?

— Ei bine... dacă tu sau oricine altcineva ar fi condus ieri Range Rover-ul la Quindle, ar fi avut foarte probabil un accident. Sau cel puțin așa cred eu.

Tata a lăsat pieptenul jos și mi-a zis calm:

— Continuă.

— Cred că glonțul care a trecut atât de aproape de noi ți-a fost în mod deliberat destinat ție; și chiar dacă nu te-ar fi omorât, ți-ar fi stopat campania dacă ai fi fost grav rănit. Tot orașul a putut să vadă însă că n-ai pățit nimic altceva decât ți-ai scrântit glezna. Deci, dacă cineva de prin apropiere căuta o altă modalitate de a te opri din drum, Range Rover-ul era acolo, rămas toată noaptea nepăzit în parcare, absolut evident al tău și vopsit în argintiu și auriu ca să atragă atenția.

— Da.

— Când am luat lecții de șoferie, ceea ce s-a petrecut în principal în vacanța de Paște, am citit mult în revistele de specialitate...

— Eu credeam că repeți ca să iei note maxime în vederea intrării la universitate.

— Hm... atunci am participat și ca jocheu la curse pentru Sir Vivian. Vreau să spun că simt algebra. N-am vrut decât să mă asigur că am înțeles toate întrebările puse la examenele anterioare. Nu vreau să mă dau mare, dar am avut mult timp liber, așa că am citit reviste despre mașini. Nu știam că ai un Range Rover, dar am citit despre mașina asta. Am citit despre dispozitivele antifurt. Așa că, având în vedere că Range Rover-ul tău a stat liniștit toată noaptea în parcare, iar tu aveai singurele chei pentru dezafectarea alarmei, m-am gândit că, dacă cineva vrea să facă un rău, nu putea să o facă decât din afară sau de dedesubt... M-am oprit, simțindu-mă stupid, dar el mi-a făcut semn să continui. M-am gândit că poate a fost scos lichidul de frână ca să nu funcționeze frânele. Mi-a trecut prin cap că s-ar putea să fi fost tăiate cauciucurile ca să ai o explozie dacă mergi cu viteză mare. Curbele se iau în mare viteză pe drumul ăsta către Quindle... n-ai fi avut prea multe șanse într-o mașină scăpată de sub control; dar un Range Rover este într-un fel construit ca un tanc — tu ai putea scăpa nevătămat într-un accident, dar i-ai putea omorî pe cei de care te-ai izbi... sau cel puțin i-ai putea răni grav... iar asta ar face să nu mai fii ales, nu?

— N-au fost frânele sau cauciucurile, a spus tatăl meu după o vreme.

— A fost uleiul de la motor, am zis eu.

A dat din cap că da.

— Spune-mi care este părerea ta.

— Eu cred că Fordham știa despre ce era vorba înainte să vină să vadă mașina. A spus că este expert în sabotaj pentru mașinile de curse și nu l-a surprins nimic la Range Rover. Trebuie să fi fost destul de simplu pentru el.

— Îl cunosc de multă vreme, a precizat tata zâmbind. Ia să vedem, ce mi-a spus?

Este un fel de test, m-am gândit eu. Nu puteam să ghicesc răspunsurile; dar oricum, am ghicit.

— Cineva a scos bușonul de la baia de ulei și a astupat orificiul pentru ca uleiul să nu se scurgă tot.

— Continuă.

— Ca să oprească scurgerea uleiului a folosit ceva care să cadă afară ulterior, astfel încât uleiul să se scurgă tot în timpul mersului; fără ulei,

motorul s-ar fi blocat și, pentru că ai tracțiune pe patru roți, n-ai mai fi putut să te miști din loc, rămânând ca un bloc de piatră în mijlocul drumului.

— Nu este rău.

— Dar Terry, mecanicul, folosind bucata aia de sârmă, a împins bușonul improvizat în baia de ulei, așa cum se întâmplă cu un dop împins în sticlă, lucru pe care sincer cred că n-ar fi trebuit să-l facă, și a înșurubat un bușon nou înainte să facă plinul cu ulei curat... așa cum ți-am spus la telefon.

— Hm. Din ce să fi fost bușonul care a astupat orificiul de scurgere a uleiului după îndepărtarea celui original?

După o vreme am spus ezitând:

— Inițial, m-am gândit că ar trebui să fie ceva chimic, care să reacționeze în contact cu uleiul și să-l îngroașe ca un jeleu sau ceva de genul ăsta, astfel încât să nu mai poată fi pompat în jurul pistoanelor; dar nu putea să fie asta, pentru că bușonul era în baia de ulei când Foster Fordham a condus în mare viteză spre Quindle. Și el a încins în mod deliberat uleiul, după care a insistat ca Terry să-l scurgă cât era încă fierbinte, așa încât m-am gândit că poate bușonul temporar s-a topit, iar Fordham a luat uleiul cu el pentru a vedea de fapt ce găsește în el.

— Da, spuse tatăl meu.

— Pentru că, dacă s-ar fi topit când era îndesat în orificiul de scurgere a uleiului, ieri, în timp ce eram pe drum spre Quindle, n-ar fi fost nevoie de mai mult de un minut ca să se scurgă tot uleiul și astfel să distrugă motorul. Azi-dimineață, când Terry l-a scurs, curgea subțire, de parcă era apă.

— Fordham spune că este un truc vechi. Atât de vechi, încât nu a fost folosit niciodată la mașinile de curse.

— Ei bine... din ce era făcut bușonul care a astupat orificiul de scurgere?

— Tu din ce crezi?

— Trebuie să fie ceva foarte simplu, am zis ezitând. Cred că aproape o improvizație de moment, după ce glonțul a ratat ținta.

— Deci?

— Ce-ai zice de o lumânare împinsă pe orificiu în sus și apoi tăiată? Ce-ai zice de ceară?

Tatăl meu își lega calm papionul.

— O să ne spună Foster Fordham.

Era extraordinar, m-am gândit în timp ce intram în primărie pentru confruntarea directă cu Bethune, cât de mulți oameni ajunsesem să recunosc în numai două zile.

Orinda era acolo, torturându-se singură. Era îmbrăcată într-o foarte scurtă rochie aurie, cu un boa din pene negre răsucit în jurul gâtului și al brațelor, la fel ca șarpele al cărui nume l-am menționat, și atrăgea o atenție plină de admirație. Ochii ei verzi aruncau flăcări.

La încheietura mâinii strălucea o brățară cu smaralde și diamante. Oricine putea vedea cât era de emoționată și cu cât interes aștepta desfășurarea lucrurilor.

Cu un pas în urma ei, ca întotdeauna, stătea umbra al cărui nume mi l-am amintit cu un efort: A.L. Wyvern. "Anonymous Lover" ^[3]Wyvern. Părase un oarecare, îmbrăcat în smoching, la "Dragonul Adormit"; acum, în costum gri și cămașă albastră, umplea spațiul fără să facă impresie.

Solida doamnă Kitchens, cu ochii ei de vultur, în albastru marin cu volănașe purpurii, se ținea strâns de brațul lui "Leonard al meu", reușind să-l împiedice să-și plimbe mustața în spațiul aerian al Orindei.

Mervyn, firește, a sosit cu Crystal alături, ca să ia notițe. Cele trei vrăjitoare îi ajutau pe oameni să se așeze pe scaune, iar "Scumpa" Polly, când ne-a văzut, s-a repezit entuziasmată spre noi și l-a luat pe tata purtându-l ca pe un trofeu ca să-i arate pupitrul la care urma să stea la tribună. După cât se părea, "Scumpa" Polly era cea care se ocupase de organizarea serii.

Cu surle și trâmbițe, apăru și tabăra Bethune. În sală s-a simțit un val de agitație și a izbucnit un ropot de aplauze. Trăiască adulterul, mi-am zis eu.

Paul Bethune, pe care-l vedeam prima dată, era un bărbat de vreo 50 de ani, corpulent și plin de importanță, cu bărbie dublă și cu un păr rar care putea să-i reducă șansele chiar mai mult decât un copil nelegitim, rod al dragostei păcătoase.

Era însoțit și ei de un Mervyn Teck aferat, agentul lui de companie, și de o femeie nervoasă, care privea lumea pe sub sprâncene.

³ Amantul anonim

A fost condusă spre un scaun din rândul întâi, iar "Scumpa" Polly, făcându-mi semne disperate, mă prezentă soției lui Paul Bethune, Isobel.

Isobel dădu semne de puternic disconfort la faptul că sunt așezat lângă ea, dar i-am adresat cel mai benign zâmbet al meu și i-am spus că nu și-ar putea dori mai mult ca mine să nu se afle în locul unde ne aflăm.

— De-abia am terminat liceul, i-am spus. Nu știu nimic despre politică. Înțeleg că pentru dumneavoastră și domnul Bethune este a treia campanie electorală, așa că probabil dumneavoastră nu o găsiți atât de derutantă pe cât o consider eu.

— Oh, dragă, spuse ea. Ești atât de tânăr, cum poți să știi...

— Am aproape 18 ani.

Zâmbi slab, apoi deveni dintr-o dată rigidă, pe fața ei palidă citindu-se iminența unui dezastru mai mare decât vecinătatea mea.

— Ce s-a întâmplat, doamnă Bethune? am întrebat-o.

— Omul acela, murmură ea. Oh, Dumnezeu!

I-am urmărit și eu privirea și l-am văzut pe Basil Rudd.

— Nu, nu este Usher Rudd, ziaristul, i-am zis, înțelegând cum stau lucrurile. Acesta este vărul lui. Este Basil Rudd. Repară mașini.

— Este el! Bestia aia de ziarist.

— Nu, doamnă Bethune, este vărul lui. Seamănă foarte mult, dar acesta-i Basil.

Spre groaza mea absolută, a început să plângă. M-am uitat disperat în jur după ajutor, dar Polly era vârată până la coate în sârme, microfoane și camere de televiziune, iar Paul Bethune, văzând starea soției lui, s-a îndepărtat în mod deliberat cu o grimasă de dispreț.

Ticălos lipsit de inimă, mi-am zis. Și mai e și prost. O manifestare de dragoste față de soția lui ar putea să-i aducă voturi.

Isobel Bethune se ridică în picioare, scormoni fără succes în poșeta ei neagră, destul de uzată, căutând ceva cu care să-și șteargă lacrimile, iar eu — stângaci, dar cu milă — i-am oferit brațul ca să o susțin, făcându-ne în același timp drum spre ușă.

A vorbit tot timpul dând explicații numai pe jumătate inteligibile.

— Paul a insistat să vin... n-am vrut, dar mi-a zis că aş putea la fel de bine să-i înfig un cuţit în spate dacă nu... iar acum este atât de furios; dar ce s-ar fi aşteptat să fac după toate fotografiile alea apărute în ziar cu el şi cu fata aia..., iar ea nu avea nimic pe ea, ăăă... aproape nimic. Vrea să zâmbesc şi să mă prefac că nu-mi pasă, dar mă face să arăt ca o proastă şi cred că chiar sunt, dar n-am ştiut nimic despre fata aia până când nu a apărut în ziar, iar el nu neagă nimic.

Am traversat holul de la intrare şi am ieşit afară, la aer proaspăt, toţi cei care veneau holbându-se cu o curiozitate avidă la lacrimile Isobelei. Era 7,30 p.m. şi mai aveam ceva timp, aşa că m-am depărtat puţin de intrarea în primărie, iar ea, fără să opună nici cea mai mică rezistenţă, a venit cu mine; am ocolit amândoi primul colţ.

Clădirea primăriei forma una dintre laturile piaţetei pavate cu piatră decorativă. "Dragonul Adormit" forma o altă latură, iar magazinele (şi sediul partidului) celelalte două. Alei largi, cândva drumuri deschise, porneau din fiecare colţ, iar pe una dintre ele se afla intrarea principală în primărie.

În continuarea părţii care dădea spre piaţetă a primăriei era un fel de boltă — o alee numai pentru pietoni, cu stâlpi şi bănci, oferind adăpost şi loc de odihnă. Isobel Bethune s-a prăbuşit pe una dintre bănci şi, după o vreme, m-am aşezat lângă ea, întrebându-mă ce să-i spun. Nu trebuia să-mi fac probleme.

Continua să plângă cu suspine şi să-şi reverse nefericirea şi resentimentele provocate de nedreptatea lucrurilor. Ascultam pe jumătate absent, urmărind cu privirea nefericirea care-i schimonosise gura rujată şi constatând în ochii ei, acum umflaţi de plâns, că, nu cu mult în urmă, fusese chiar drăguţă — asta înainte ca Usher Rudd să-i distrugă, cu nişte fotografii, lumea în care se complăcea.

Fiii ei sunt la fel de răi, continuă ea să plângă şi să se plângă. Unul are 15, altul 17 ani, amândoi arţăgoşi şi contrazicând-o în tot ce spune, nemulţumiţi în permanenţă de câte ceva. Dacă Paul este ales, atunci cel puţin o să lipsească mai mult de acasă şi, oh Doamne!, nu vrea să spună asta, dar problema se pune ori ea, ori el — şi unde să se ducă ea?

Nu știa ce să facă, era la capătul puterilor. Este pe punctul de a face o criză adevărată, mi-am zis. Nu aveam decât vreo 12 ani când mătușa Susan a țipat, a urlat, a trântit uși și s-a urcat la volanul mașinii familiei, cu care a intrat într-un boschet și a fost dusă la spital; după aceea a fost și mai rău când cel de-al doilea fiu al ei a plecat să se alăture unei trupe de rap, și-a lăsat barbă și a contractat SIDA.

Unchiul Harry s-a dus la tatăl meu să-i ceară ajutor și, nu știu în ce fel, părintele meu a restabilit ordinea generală și i-a redat un oarecare echilibru lui Susan; și deși nu a mai fost niciodată un cămin foarte fericit după aceea, practic n-au mai fost excese.

— Fiii dumneavoastră doresc ca domnul Bethune să fie ales?

— Ei nu fac altceva decât să bombăne. Nu poți să scoți un cuvânt ca lumea de la ei. Își trase nasul, ștergându-și lacrimile cu degetele. Paul crede că ar fi învins-o cu ușurință pe Orinda, dar că George Juliard este diferit. Oh! Am uitat că ești fiul lui! N-ar fi trebuit să vorbesc așa cu tine. Paul o să fie foarte supărat.

— Nu-i spuneți.

— Nu... nu vrei să bem ceva? Se uită vizavi la "Dragonul Adormit". Un coniac?

Am dat din cap că nu, dar ea a spus că are mare nevoie de ceva care să-i liniștească nervii și că n-o să bea singură, așa că am traversat piața împreună și am băut o Coca dietetică, în timp ce ea s-a ocupat de un Remy Martin dublu cu gheață. Am stat la o masă mică în bar, care, fiind vineri seara, era plin.

Isobelei îi tremurau ambele mâini.

M-a părăsit și s-a dus "să se aranjeze puțin"; a revenit pieptănată, cu rujul refăcut și ochii fardați, strângând încă în pumn un șervețel, dar mult mai stăpână pe ea.

A mai comandat un coniac. Eu am refuzat să mai beau o Coca.

— Nu mă întorc în sala primăriei, mi-a spus. Mă duc acasă pe jos. Nu este chiar atât de departe.

Când a ridicat paharul umplut din nou, gheața încă nu se topise.

— Pot să vă chem un taxi? am întrebat-o.

S-a aplecat peste masă și mi-a acoperit mâna cu a ei.

— Ești un băiat amabil, indiferent cine este tatăl tău.

A izbucnit o lumină familiară de blitz și s-a auzit clicul unui aparat de fotografiat, și, la câțiva metri, ședea celălalt Rudd, Bobby Usher însuși, zâmbind triumfător și radiind răutate în megawați.

Isobel Bethune s-a ridicat furioasă în picioare, dar Usher Rudd, cu o dexteritate teribilă când era vorba să o șteargă, era deja afară înainte ca ea să poată trage aer în piept și să răcnească:

— Îl urăsc! L-aș ucide cu mâinile mele! Și din nou era pe punctul de a izbucni în lacrimi.

L-am rugat pe barman să cheme un taxi.

— Doamna Bethune nu a plătit ceea ce a băut.

— Oh!

— Nu am nici un ban, zise ea. Plătește pentru mine, fii drăguț.

Am scotocit prin buzunare, am scos ceea ce-mi mai rămăsese din banii pe care mi-i dăduse tata la Brighton și i-am dat pe toți ei.

— Plătiți dumneavoastră băutura. Eu nu sunt destul de mare încă pentru a cumpăra alcool și nu vreau să mă bag în asemenea buclucuri.

Barmanul și Isobel, cu gurile căscate, au reglat ceea ce era de reglat.

Capitolul 5

În sala primăriei, dezbaterile a început călduț și s-a încins pe parcurs. Un campion local de șah, adus pe post de arbitru, s-a prezentat la locul execuției cu un ceas, care suna la timpul fixat, și, stabilind un set propriu de norme, a decretat că fiecare candidat va răspunde pe rând la întrebări concrete, răspunsurile urmând să dureze maximum cinci minute, după care vorbitorul va fi redus la tăcere de clopoțelul ceasului.

Aranjamentul părea să meargă foarte bine, în principal, pentru că amândoi candidații știau să vorbească.

Nu mă mai surprindea abilitatea tatălui meu de a trezi interes, de a amuza și a convinge, dar, într-un fel, mă așteptam ca Paul Bethune să fie tot atât de

bombastic și lipsit de amabilitate cum a părut față de soția lui. În schimb, a dat răspunsuri inteligente, scurte și bine pregătite, și numai după aceea m-am întrebat dacă nu cumva învățase pe dinafară cele mai bune fraze, pe care le mai folosisese și înainte.

Sala primăriei era plină. Locurile pe care ne plasase Polly, pe mine și pe Isobel, erau acum ocupate de primar și soția lui, și, fericit să fiu mai puțin expus, am rămas în picioare lângă ușă, urmărind valurile de expresii care se rostogoleau pe fețele auditoriului — interes, aprobare, furie — și mi-am zis că cel puțin ascultă și, evident, le pasă. În seara aceea au câștigat amândoi.

Toți au aplaudat și au plecat comentând plini de însuflețire.

Orinda l-a aplaudat de câteva ori pe Bethune. Leonard Kitchens nu și-a scos mâinile din buzunare. Fața prelungă a "Scumpei" Polly radia bunătate și încântare, iar pistruiatul Basil Rudd, când zâmbea, semăna și mai mult cu antipaticul său văr.

Nimeni nu a scos nici o armă.

Tatăl meu și Paul Bethune și-au strâns mâinile.

La fel ca actorii-staruri au părăsit scena ultimii, fiecare înconjurat imediat de sateliți vorbitori, toți având ceva de spus, de întrebat, de subliniat ceva. Tatălui meu i-a făcut o plăcere reală și din nou plutea în al nouălea cer când am pornit să ne întoarcem la baza noastră.

— Ajungem mai repede dacă traversăm piațeta direct, a obiectat părintele meu când am încercat să-l conving să o luăm pe sub boltă. De ce vrei să străbați două laturi ale unui triunghi și nu una singură? Și mai zici că ești matematician!

— Gloanțe, am zis.

— Dumnezeu! Și s-a oprit imediat. Dar nimeni n-ar mai încerca încă o dată!

— Ai fi zis că nimeni n-ar fi încercat nici prima dată și totuși au făcut-o.

— Nu știm sigur.

— Și bușonul de la baia de ulei?

Clătină din cap, ca și cum în general nu credea treaba asta, dar nu mai ridică nici o obiecție la traseul propus de mine pe sub boltă și nici n-a părut să bage de seamă că am mers între el și piațeta foarte bine luminată.

Voia să vorbească despre dezbateri. Dorea, de asemenea, să știe de ce am pierdut jumătate din ea și unde am fost.

I-am povestit toate necazurile Isobelei, dar îmi dădeam seama că de-abia mă asculta; mintea și limba îi erau încă ocupate cu punctele câștigate și pierdute în fața bărbatului necredincios doamnei în cauză.

— Este hărăzit pentru asta, să știi. Nu pot rezista politicii lui.

— Nu-mi place ce spui, dar aș apăra până la moarte dreptul de a o spune.

— Fleacuri! Să nu-mi zici că toate taxele alea școlare pe care le-am plătit s-au dus în vânt.

— Coboară pe pământ, l-am rugat. Starea ta este mult prea euforică.

S-a oprit din nou. Trecusem de aleea cu boltă și ne aflam acum în dreptul fațadei slab luminate a magazinului, nemaivând de făcut decât câțiva pași până la intrarea în sediul partidului.

— N-ai nici cea mai mică idee ce înseamnă să ții în mâinile tale un întreg auditoriu.

— Nu.

Cei care câștigă, în pofida condițiilor vitrege, nu se bucură de mari elogii. Iar eu n-am câștigat niciodată pariind pe un favorit.

Ne îndreptam spre intrare. "Scumpa" Polly era acolo, așteptându-ne nedumerită.

— Unde ați fost? Ați plecat cu mult înaintea mea.

— Băiatul ăsta, spuse tata arătându-mă cu degetul, deși nu mai era nici o altă comoară de băiat prin preajmă, Benedict, fiul meu, are ideea fixă că cineva urmărește să pună în mod violent capăt campaniei mele, dacă nu chiar și vieții mele. "Scumpă" Polly, spune-i că-mi asum toate riscurile și că nu vreau ca el să-și mai pună vreodată în pericol propria-i piele pentru a mi-o apăra pe a mea.

— Scumpă Polly, am zis — și i-am zâmbit dulce —, acesta este singurul tată pe care o să-l am probabil pe lumea asta. Convinge-l să-mi dea o slujbă adevărată în alegerile astea. Convinge-l că are nevoie de un bodyguard permanent. Convinge-l să mă lase să încerc să-i asigur securitatea.

— N-am nevoie de bodyguard, insistă el. Am nevoie ca tu să fii pentru mine un atu social. Isobel Bethune nu-i este de nici un folos lui Paul, dar tu ai

acest dar extraordinar — la care trebuie să recunosc că nu mă așteptam — de a-i face pe oameni să vorbească cu tine. Uită-te la Isobel Bethune! Uită-te la Crystal Harley! Eu n-am reușit să scot un cuvânt de la ea, iar cu tine turuie. Uită-te la doamna Kitchens, care-ți susură informații la ureche!

Polly dădu din cap, zâmbind.

— Ești atât de tânăr, încât nu reprezinți nici o amenințare pentru nimeni. Toată lumea simte nevoia să vorbească, iar tu prezinți siguranță.

— Dar Orinda? am zis gânditor. Mi-a întors spatele la dineu și nu mi-a adresat nici un cuvânt.

— Ți-o dau eu și pe Orinda, zise Polly râzând în hohote. Am să reușesc s-o fac din nou.

— Dar singură. Dacă este singură, am să pot vorbi cu ea, dar Anonymous Lover n-o părăsește nici o clipă.

— Cine?

— A.L. Wyvern.

— Anonymous Lover! exclamă Polly. Încântător! Cred că numele lui adevărat este Alderney. Joacă golf. Juca golf cu Dennis.

Se mișca de colo-colo cu ușurință, simțindu-se la birou ca acasă; a luat ceștile și a pus de cafea.

Nu-i puteam ghici vârsta decât plasând-o undeva într-un interval de zece ani — între 40 și 50 —, dar știam că se putea să greșesc. Din nou își dăduse cu rujul ăla roșu care nu i se potrivea, iar de data asta era îmbrăcată cu o jachetă verde peste o fustă lungă de tweed maroniu — cam prea mult pentru luna august.

Te-ai fi așteptat să fie stângace, dar în mod paradoxal era grațioasă, ca și cum fusese cândva dansatoare. Nu avea nici un inel pe degetele lungi, iar ca bijuterii — un singur șirag de perle feciorelnice.

La prima vedere ai fi putut avea un sentiment de milă pentru Polly, dar ar fi fost o mare greșeală. Avea o siguranță interioară pe măsura bunătății ei. Se îmbrăca așa fără să fie conștientă de asta. Era — și mi-am căutat mult cuvântul — senină.

— Nu văd nimic rău în asumarea oficială de către Benedict a sarcinii de a avea grijă de tine, zise ea turnând apă fierbinte peste granulele de ness. În

definitiv, nu a făcut o treabă proastă până acum. Mervyn a bombănit tot timpul la primărie, în seara asta, în legătură cu faptul că trebuie să-ți găsească un garaj încuiat, pentru că așa vrea Benedict. Zice că nu-i place ca Benedict să-i dea ordine.

— A fost o sugestie, nu un ordin, a spus tatăl meu.

— Mervyn l-a perceput ca un ordin. Lui Mervyn nu-i place influența pe care o are Benedict asupra ta. Îi place ca el să fie cel care se ocupă de tot.

— Dar Ben nu este aici decât de două zile, protestă tatăl meu.

— Probabil că ar fi fost suficient și zece minute, zise zâmbind Polly. La scară mare ești un politician strălucit, George, dar fiul tău este cel care pătrunde în mințile individuale.

Tata mă privi gânditor.

— Este deja bun la asta, zise Polly, și nu are nici măcar 18 ani. Așteaptă să mai treacă vreo zece. L-ai adus aici ca să-ți dea credibilitate socială, să dovedești că ai un fiu, că nu ai fost un bărbat singur și ai descoperit un atu la care nu te așteptai, așa că folosește-l, George.

Agită puțin cămile cu cafea și le servi fără să pună zahăr. Absent, tata a scos o cutiuță din buzunar și a pus un îndulcitor în ceașcă.

— George? Îl aduse la realitate Polly.

Deschise gura să răspundă, dar înainte să poată scoate un cuvânt sună telefonul și, pentru că eram cel mai aproape, am ridicat receptorul.

— Juliard?

— Benedict. Doriți să vorbiți cu tatăl meu? Este aici.

— Nu. Cu tine este perfect. Știi cine este la telefon?

— Foster Fordham, am spus eu.

— Exact. Și ai descoperit cu ce a fost astupată baia de ulei?

— Cu ceva care s-ar fi topit când uleiul s-ar fi încins bine.

— Am răcit uleiul și l-am filtrat, a spus râzând. Au rămas suficiente globule de ceară, încât din ele să poată fi făcut un bușon destul de gros pentru a astupa orificiul de scurgere. Sunt, de asemenea, și fibre de bumbac, care provin probabil din fitilul unei lumânări. Acum dă-mi-l pe tatăl tău.

I-am dat receptorul și am ascultat jumătatea unei lungi discuții care se purta, după cât se părea, în jurul faptului dacă să raporteze sau nu poliției

sabotajul. Tata credea, iar părerea lui era convingătoare, că Foster ar trebui să scrie un raport despre ce a făcut și ce a descoperit, și că tatăl meu ar trebui să dea o copie a acestui raport băieților în uniforme albastre, ca o măsură de precauție.

— Nu au forțe suficiente pentru a asigura supravegherea... n-or s-o facă... nu te poți apăra împotriva unui asasin hotărât... da. Privirea tatălui meu alunecă spre mine... dar e prea tânăr... bine atunci... suntem de acord. A pus cu grijă receptorul în furcă și, cu prudență și cu un oftat, a spus: Foster Fordham va scrie un raport pentru poliție. Ben va avea grijă de mine cât va putea el mai bine, iar Mervyn va trebui să se împace cu lucrul acesta. Asta e! Iar acum, "Scumpă" Polly, am de gând să nu respect programul făcut pentru mâine și să mă duc acolo unde nu sunt așteptat.

Pe unul dintre pereți atârna un uriaș calendar cu programul campaniei, fiecărei zile fiindu-i consacrat un pătrat.

Crystal trecuse în pătrate principalele puncte ale acestui program, încât dintr-o singură privire știa ce urmează să facă tata în fiecare zi.

Programul a început marțea trecută cu "Sosirea candidatului. Familiarizare birou". Miercuri "Turul circumscripției" fusese șters și înlocuit cu "Aducerea fiului de la Brighton", iar sub punctul ăsta — "Dineu la Sleeping Dragon". Nimic despre focul de armă tras în timp ce ne întorceam de la dineu.

Întâlnirile din Quindle și seara la școala de copii erau trecute marți, iar mersul din ușă-n-ușă și dezbaterile de la primărie — vineri.

Și tot așa. Dacă n-aș fi avut tot interesul să încerc să dejoc atacurile cu adevărat periculoase împotriva sus-numitului candidat, aș fi suferit o severă afecțiune a mușchilor zâmbetului cu mult înainte de ziua alegerilor.

Cum poate să facă față? m-am întrebat. Cum poate să-i facă plăcere lucrul ăsta — pentru că era clar că-i făcea!

— Mâine, spuse încântat de inspirație, mâine vom merge la cursa hipică a Comitatului Dorset. Ziua de mâine va fi pentru Ben. Mergem la curse.

Prima mea reacție a fost de bucurie, pe care a remarcat-o. Dar imediat bucuria a fost urmată de un fel de disperare că nu mă duc acolo să călăresc, că am să-mi petrec după-amiaza ca un exilat, râvnind la boul vecinului său și

la măgarul lui, și la șaua lui în cursa cu obstacole pentru amatori; dar cred că nu mi-am exprimat manifest decât bucuria.

— O să mergem cu Range Rover-ul, a spus tata hotărât, încântat de planul lui. Și, Polly, ai să vii cu noi, nu?

Polly a spus că ar fi încântată.

Oare să fi spus Polly vreodată o minciună?

Am băut cafeaua fără nici un fel de stres, tata fiind în sfârșit calm după tot ce se petrecuse în tot cursul acestei ciudate săptămâni. Polly a ieșit pe ușa din spate ca să-și recupereze mașina și să plece acasă, care casă, am înțeles eu, era undeva într-o pădure în afara orașului, și, după ce am zăvorât bine toate ușile, am urcat împreună cu tata și am dormit netulburat până sâmbătă dimineața.

Mervyn s-a încruntat, firește, foarte tare când a aflat schimbarea destinației. Cum speră George să aibă succes și să câștige locul în Parlament dacă el neglijează rutina mersului din ușa-n-ușa pentru a-i convinge pe alegători, rutină care este de o importanță uriașă? Cursa de cai a Comitatului Dorset, păcatul păcatelor, este în afara zonei de captare a Hoopwestern-ului.

Nu-i nimic, l-a liniștit tatăl meu, numeroșii alegători din Hoopwestern care merg la curse s-ar putea să-l aprobe.

Mervyn, neconvins, n-a mai scos, sumbru, nici un cuvânt timp de o jumătate de oră, dar, pe măsură ce ziua înainta, s-a decis să salveze cel puțin rămășițele a ceea ce el considera ruinele celei mai bune șanse de sfârșit de săptămână și a început să dea telefoane; rezultatul — am fost invitați să luăm prânzul cu maeștrii de ceremonii ai cursei și am primit și bilete gratuit.

Din lunga lui experiență, Mervyn cunoștea pe toată lumea care avea o influență cât de mică în comitat.

Pe mine m-a acuzat, firește, pentru schimbarea programului și poate că pe bună dreptate. Dacă lucrurile s-ar fi petrecut cum ar fi vrut el, poate că s-ar fi învățit fericit în jurul Orindei.

Ce ar fi făcut cu A.L. Wyvern n-aș putea să spun, dar probabil că el era obișnuit cu enigmatică umbră, la fel cum Anonymous Lover fusese și el cel mai bun prieten al decedatului Dennis. Jucau golf doar, nu?

Dezamăgirea lui Mervyn era mare, ca să nu mai vorbim de reaua lui voință. Pentru el, succesul consta în alegerea candidatului său sau măcar să ocupe locul al doilea. Mervyn n-avea de gând să-și ruineze reputația de agent de campanie de dragul acestor Juliard, fie el tată sau fiu.

Atmosfera înghețată din birou a fost încălzită de vizita neașteptată a femeii care conducea magazinul de suveniruri de alături.

Ea și Mervyn se știau foarte bine, dar era încântată să-l cunoască pe noul candidat, a spus femeia. Ne văzuse venind și plecând, și voia să dea mâna cu George; auzise că fiul lui este o dulceață și se întreba dacă ne-ar face plăcere o plăcintă cu mere făcută în casă.

Și a pus darul pe biroul tatălui meu.

— Drăguț de partea ta, Amy, zise Mervyn și, din modul lui de comportare, am dedus nu numai că o cunoștea pe femeie de multă vreme, dar și că în toată această perioadă o subapreciase probabil.

Amy era unul dintre acei oameni ușor de subapreciat. O văduvă modestă, împăciuitoare, cam de vârstă mijlocie (asta a spus Polly), care primește lucruri mai vechi, le aranjează puțin și le vinde ca suveniruri. Amy era cinstită și, undeva, la jumătatea drumului către prostie; de asemenea, bună și vorbăreață. Era ușor să-i ignori torentul de vorbe, dar, la un moment dat, a reușit să ne rețină atenția.

— Cineva a spart un geam de la fereastra noastră miercuri noaptea și m-am chinuit teribil până l-am pus la loc. Și s-a lungit prea mult povestindu-ne cum a reușit să facă lucrul ăsta. A venit un polițist și a întrebat dacă geamul a fost spart de un glonte tras dintr-o armă și i-am spus — firește că nu; în fiecare dimineață primul lucru pe care îl fac când intru în magazin este să curăț podeaua, pentru că, firește, eu nu pot să locuiesc sus, cum puteți să faceți voi aici. La magazin eu nu am decât o baie și o cameră mică, pe care o folosesc ca depozit, deși uneori las câte o persoană care nu are nici un adăpost să doarmă acolo, în cazuri de urgență. Oricum, n-am găsit nici un glonț. I-am spus polițistului, era Joe, a cărui mamă este șofer pe autobuzul care duce copiii la școală, iar el a intrat și s-a uitat în jur, și a scris ceva într-un carnet. Am citit în ziar despre un foc de armă și că cineva ar fi tras în domnul Juliard. Nu mai ai nici un fel de siguranță în ziua de azi, nu-i așa? Iar acum, tocmai

când ștergeam de praf o etajeră veche, pe care se pare că nu pot s-o vând nimănui, am dat peste ceva înfipt în lemn și, când l-am tras afară, uite peste ce am dat și mă întreb dacă nu tocmai asta căuta Joe: așa că ce credeți, ar trebui să-i spun?

Băgă mâna într-un buzunar al jachetei și puse pe birou, lângă plăcinta cu mere, o bucată turtită de metal, care în mod cert zburase cu mare viteză dintr-o pușcă de calibrul 22.

— Cred că ar trebui să-i spui prietenului tău, Joe, a cărui mamă este șofer pe autobuzul școlarilor, că ai găsit această mică bucată de metal înfiptă în etajeră, îi recomandă cu grijă tatăl meu.

— Chiar credeți că ar trebui?

— Da, cred.

Amy luă glonțul, se uită la el și-l lustrui puțin de jachetă. Gata cu eventualele amprente, mi-am zis eu.

— Bine, atunci, a spus Amy veselă, punând premiul înapoi în buzunar. Am fost sigură că dumneavoastră o să știți ce trebuie să fac cu el.

Îl invită să arunce o privire în magazin, dar el mă trimise în schimb pe mine și așa m-am trezit holbându-mă la o etajeră din trestie, înaltă și urâtă, care era amplasată lângă fereastră și care oprise glonțul.

— Acum îi spun *étagère*, zise Amy tristă, dar tot nu o vrea nimeni. Sau poate că *tu*...?

— Nu, am spus. Și nu voiam nici vreuna din lingurile de argint sau dintre jucăriile de copii, sau hainele de mâna a doua, frumos și curat aranjate ca să dea bine.

Am luat Range Rover-ul din locul sigur în care se afla, l-am cules pe tatăl meu și (urmând îndrumările deloc amabile ale lui Mervyn) am găsit casa neașteptat de mare a lui Polly, situată în pădure. Polly s-a urcat în spate și, pe drum spre curse, ne-a relatat cu o bucurie tainică despre câteva telefoane pe care le dăduse; o încercare de a convinge ici, o promisiune colo!

— Domnul Anonymous Lover Wyvern, a continuat ea, a primit o frumoasă invitație de ultim minut să joace golf la evenimentul anului, ofertă pe care ar fi trebuit să fie de gheață ca să o refuze. Așa că a plecat cu prețioasele lui bastoane, dispărând astfel din drum.

— Cum ai reușit să faci asta? a întrebat-o tatăl meu cu admirație.

— Prin convingere, a zis misterioasă.

Iar la scurtă vreme după aceea, Orinda a fost invitată la curse, în loja maștrilor de ceremonii...

— Păi acolo mergem și noi! exclamă tata.

— Nu mai spune! îl tachină Polly. Benedict, mă admonestă ea pe mine, ți-o ofer pe Orinda fără iubitul ei, așa că să nu irosești ziua.

— Dar ce poate să facă el? protestă tata.

— Știe el, nu se lăsă Polly. Cum o s-o facă, nu pot să-ți spun, dar ai încredere în fiul tău. Și-și îndreptă din nou atenția spre mine. Orinda habar nu are de curse. Merge acolo numai din snobism, pentru un duce, care este unul dintre maștrii de ceremonii. Așa stau lucrurile. Crezi că o să reușești?

— Nu știu, am răspuns cam neajutorat.

Limbajul direct al lui Polly mă deconcerta întotdeauna, deși limbajul oribil folosit zilnic în grajduri trecuse pe lângă urechile mele fără să mă deranjeze.

Orinda era deja la crema de homar cu bucățele de castraveci, când am ajuns în salonul unde se servea prânzul pentru maștrii de ceremonii, și, deși se arată revoltată de sosirea noastră, nu putu face altceva decât să se înece și să-și revină luând o înghițitură de vin, bătută delicat pe spate de duce, care stătea lângă ea. Ducele se ridică și o sărută conspirativ pe Polly pe obraz și am văzut ce expresie oripilată a abordat Orinda.

Era îmbrăcată într-un costum alb de in, cu o eșarfă de mătase verde legată de cureaua unei poșete negre de lezar, agățată de spatele scaunului pe care stătea.

Subțire, cu o piele mată, prezența ei eclipsa cu ușurință orice femeie din salon, în special pe Polly, care, ca de obicei, era îmbrăcată ca și cum n-ar fi fost sigură la ce eveniment merge și nici măcar ce anotimp este.

Tatăl meu a strâns mâini în stânga și în dreapta, forța interioară pe care o degaja făcând să se întoarcă toate capetele spre el chiar și într-o încăpere plină cu oameni puternici. Orinda îl ura.

— Fiul meu, Benedict, spunea prezentându-mă, dar el era cel asupra căruia se îndreptau toate privirile.

— Nu te-am mai cunoscut undeva? mă întrebă ducele ezitând. Nu ai concurat la curse împotriva fiului meu, Edward?

— Da, sir. La Towcester, Paștele trecut. El a câștigat.

Ducele zâmbi când își aduse aminte.

— Ai terminat al treilea! Era ziua de naștere a lui Eddy. Am făcut o petrecere improvizată pentru a-l sărbători. Ai fost și tu acolo.

— Da, domnule.

— Nimic nu se compară cu cursele, nu-i așa? Cel mai bun lucru de pe lumea asta, spune Eddy.

Tata îmi aruncă o privire aspră.

— Cel mai bun lucru, l-am aprobat.

— Nu-ți fă probleme, îi spuse ducele tatălui meu, pentru toți tinerii ăștia nu este decât un hobby. Amatorii nu pot să-și câștige existența din asta. Înainte, amatorii cei mai buni reușeau să treacă la profesionism, dar, din anumite motive, astăzi nu se mai petrece așa ceva. Eddy are nevoie de o slujbă. Amatorii nu pot să călărească o viață. Sunt sigur că Benedict știe lucrul ăsta. Un băiat bun, Benedict al dumneavoastră, așa spune Eddy. Luați loc, domnule Juliard, este un prânz excelent.

L-a așezat pe tata lângă el, de partea opusă în raport cu Orinda, pentru care bucuria zilei apusese, chiar dacă afară strălucea puternic soarele amiezei.

A împins deoparte farfuria cu crema de homar neterminată, ca și cum n-ar mai fi putut nici măcar să o vadă în fața ochilor, și a avut mari dificultăți, cu mușchii faciali deveniți rigizi, în a zâmbi gazdei sale.

Bărbat solid și îndesat, cam de 60 de ani, ducele arăta mai mult a muncitor, decât a patrician, un om de afaceri cu mintea deschisă, director executiv mai degrabă decât președinte de paie.

Fiul său, Eddy, și el un camarad bun, mi-a spus cândva că este invidios pe timpul pe care îl acord curselor — tatăl lui insistă să muncească pentru a-și câștiga existența.

Ei bine, mi-am zis eu mândrit, Vivian Durridge și tatăl meu au reușit chiar mai mult decât să ne aducă la același nivel.

Tatăl lui Eddy avea cai pe care fiul îi putea călări în curse, în timp ce al meu nu avea!

Eu și Polly am fost așezați câteva locuri mai încolo la masa lungă, acoperită în alb, și ne-am mâncat netulburați supa de homar cu castraveciori care a fost; așa cum a spus și ducele, excelentă, deși — exceptând cazul în care aş fi pe punctul să mor de inaniție — aş fi preferat o pizza mare cu salam!

S-a servit apoi un fel de pui cu curry. Timpul a trecut și se apropia prima cursă.

Ducele, privindu-și ceasul, i-a spus tatălui meu că, în calitate de principal maestru de ceremonii al zilei, este nevoit să se retragă ca să-și poată duce la îndeplinire îndatoririle.

Ca și cum absolut întâmplător ar fi zărit expresia aproape de panică de pe fața Orindei, provocată de faptul de a fi lăsată fără o zonă tampon între ea și nesuferitul ei uzurpator, ducele a găsit o soluție sub inspirația momentului.

Cu o privire furișă spre Polly, care stătea suspect de pașnică și de calmă, ducele i s-a adresat cu amabilitate Orindei:

— Știți, doamnă Nagle, sincer aş vrea să vă bucurați și să înțelegeți splendidul nostru sport care este cursa cu obstacole; și, întrucât eu am să fiu foarte ocupat, nu văd pe nimeni altcineva mai potrivit pe mâinile căruia să vă las decât tânărul Benedict. El știe totul despre curse, în pofida vârstei sale; ne vom întâlni din nou toți aici după — să zicem — a doua cursă. Așa că, Benedict — mi se adresează tare, peste masă — fii bun și du-o pe doamna Nagle să vadă caii în ringul pentru paradă. Urmărește cursa împreună cu ea și răspunde-i la toate întrebările, bine?

— Da, domnule, am răspuns slab, iar ducele, dând nevinovat din cap, aproape că o împinse pe Orinda în brațele mele. Am simțit-o cum începe să devină rigidă și să refuze, dar ducele făcu un gest imperios către ușă, ca și cum nu exista nici o posibilitate ca planurile lui să fie schimbate. Și, în timp ce am pornit după costumul alb de in, am surprins peste umăr uimirea instalată pe fața tatălui meu și zâmbetul larg de pe cea a lui Polly.

Orinda a străbătut coridorul și a coborât scările ieșind în aer liber; iar acolo s-a oprit și a spus:

- Este ridicol.
- Da, am aprobat-o.
- Ce vrei să spui prin da-ul ăsta?

— Că n-aveți de gând să mă ascultați pe mine din cauză că îl urâți pe tatăl meu, ceea ce, dacă stai să te gândești mai bine, nu este un lucru prea înțelept, dar probabil că și eu aș simți la fel, așa că, dacă doriți, am să vă las aici și mă duc să mă uit la cai, lucru pe care de altfel oricum vreau să-l fac.

— Sunt destul de în vârstă ca să-ți fiu mamă, a spus iritată și fără logică.

— Cu ușurință, am zis eu, complet lipsit de tact.

În pofida furiei ce o cuprinsese, aproape că izbucni în râs.

— În mod normal era de așteptat să spui că nu-i adevărat.

— Îmi pare rău.

— Mervyn spune că nu ai decât 17 ani.

— În două săptămâni am să împlinesc 18.

— Ce să fac dacă mă lași baltă aici?

— Ei bine, n-am să vă las. Dar dacă vreți să dispar, atunci să știți că după colțul acela o să găsiți ringul de paradă unde se învârt caii în cerc înainte de începerea cursei, în așa fel încât să-i vadă toată lumea, ca să știe pe ce mizează banii.

— Și dacă vreau să pariez și eu?

— La agenți sau direct la Totalizator.

— Cine o să câștige?

I-am zâmbit cu reală bunăvoință.

— Dacă aș ști, dacă ar ști cineva, aș fi bogat.

— Și dacă ai fi bogat?

— Mi-aș cumpăra cai pursânge și aș participa cu ei la curse.

Nu mă așteptasem la întrebare, iar răspunsul pe care i l-am dat a venit direct din sinceritatea copilăriei. Nu mă obișnuisem încă să fiu adult.

— Ți-aș fi recunoscătoare dacă m-ai însoți la ringul pentru paradă, mi-a zis Orinda pe un ton oficial.

Am dat din cap, ca și cum ea n-ar fi făcut nici un fel de concesie, și am condus-o spre ring, unde caii se înghesuiau unul în altul.

Soarele strălucea pe harnașamentul lor, iar mirosul și sunetele pe care le emiteau îmi străpungeau simțurile, ultimele patru zile făcând să se instaleze în mine un sentiment al pierderii atât de acut, încât mi-aș fi dorit să mă aflu oriunde în lume numai la o cursă de cai nu.

- Ce s-a întâmplat? mă întrebă Orinda.
- Nimic.
- Nu este adevărat.
- Nu contează.

Îmi oferise o deschidere perfectă pentru ceea ce doream să-i spun, dar am dat lamentabil înapoi. Nu mă așteptam să mă simt atât de teribil de pierdut și de izolat; un exilat privind printr-o barieră de sticlă la o viață care-i fusese refuzată.

Am găsit un loc unde să stăm sprijiniți de balustrada de fier care împrejmua ringul și i-am dat programul meu, pentru că pe al ei îl uitase sus. Avea nevoie de ochelari, care erau în poșetă, ca să vadă literele mici, și de ajutor ca să-i identifice pe concurenți după numerele purtate pe îmbrăcăminte.

— Ce înseamnă toate cifrele astea? mă întrebă arătându-mi programul. Pentru mine parcă scrie în chineză.

— Îți spun care este vârsta calului și ce greutate duce în cursă. Cifrele astea mici sunt rezultatele calului la ultimele curse la care a participat. Și i-am arătat cu degetul: *C* înseamnă că a căzut și *R* înseamnă că s-a ridicat, dar nu a terminat cursa.

— Aha! A studiat programul și a citit cu voce tare condițiile intrării în prima cursă — o cursă cu garduri, de două mile și jumătate, pentru începători.

— Este o cursă pentru caii de patru ani sau chiar ceva mai mari, care de la începutul sezonului nu au câștigat nici o cursă cu obstacole... iar dacă au câștigat o asemenea cursă de la începutul sezonului, urmează să fie penalizați cu 7 livre ^[4].

A ridicat ochii spre mine privindu-mă cu aversiune.

— Ce înseamnă să fie penalizat cu 7 livre?

— Asta înseamnă o greutate suplimentară. Este vorba de cele mai multe ori de plăcuțe subțiri de plumb puse în buzunarele postavului de sub șaua de pe cal. I-am explicat că un jocheu trebuie să aibă greutatea permisă pentru calul lui. Ești cântărit înainte și după cursă...

— Da, da. Nu sunt complet ignorantă.

— Îmi pare rău.

⁴ O livră = 453,6 grame

— Nu există decât un singur cal, în cursa asta, care duce o greutate suplimentară de 7 livre, anunță ea triumfătoare, după ce s-a uitat pe program. O să câștige?

— S-ar putea, dacă este foarte bun.

Dădu pagină după pagină, continuând să-l studieze.

— Aproape că nu există cursă în care un cal să nu poarte o greutate suplimentară dacă a câștigat recent.

— Hm!

— Care e cea mai mare greutate cu care poate fi penalizat?

— Nu cred că există limită stabilită, dar în practică 10 livre reprezintă greutatea maximă cu care poate fi penalizat un cal. Dacă trebuie să ducă mai mult de 10 livre în plus, aproape cu siguranță n-ar câștiga, așa că antrenorul nu l-ar băga în cursă.

— Dar se poate câștiga cu o greutate suplimentară de 10 livre? este posibil? Adică calul...

— Da, este posibil.

— Efortul este mare?

— Depinde de cât de puternic este calul.

Și-a pus ochelarii în poșetă și și-a exprimat dorința să mergem la Totalizator, unde a pariat pe calul care câștigase în prima zi a sezonului și, ca atare, ducea în spate o greutate suplimentară de 7 livre de plumb.

— Trebuie să fie cel mai bun, a spus ea.

Aproape la fel de înaltă ca mine, Orinda a mers tot timpul cu un pas înaintea mea, ca și cum ar fi fost firesc să aibă escortă în urmă. Era obișnuită să fie privită și am văzut că felul în care era îmbrăcată stârnea admirație. Ne-am așezat pe treptele tribunei mari ca să urmărim cursa. Calul pe care a pariat Orinda a terminat al patrulea.

— Și acum ce se mai întâmplă? mă întrebă ea.

— Din nou și din nou același lucru.

— Nu te plictisești de asta?

— Nu.

Rupse biletul cu care pariase și lăsă bucățelele să cadă fluturând la pământ.

— Nu vād să fie prea distractivă treaba asta. Privi în jur la numeroșii spectatori care studiau programul curselor. Și ce faci dacă plouă?

Răspunsul simplu ar fi fost "te uzi", dar nu cred că i-ar fi plăcut.

— Oamenii vin să vadă caii și, de asemenea, să și parieze, i-am spus. Vreau să zic că sunt minunați caii!

Mi-a aruncat o privire compătimitoare și a spus că după cursa următoare o să se întoarcă în salonul maeștrilor de ceremonie pentru a-i mulțumi ducelui pentru ospitalitate, după care o să plece. Nu putea înțelege care era fascinația acestor curse cu obstacole care atrăgea atâta lume.

— Eu nu înțeleg ce fascinație prezintă politica pentru tatăl meu, dar pentru el asta este acum toată viața lui.

Ne întorceam spre ringul de paradă, unde începuseră să apară caii pentru cea de-a doua cursă. S-a oprit brusc în mijlocul unui pas și s-a întors spre mine cu ostilitate fățișă.

— Tatăl tău, mi-a spus ea acră, șuierând fiecare cuvânt ca și cum l-ar fi rostit mușcând dintr-un pahar de sticlă, mi-a furat scopul vieții mele. Eu ar trebui să reprezint Hoopwestern-ul în Parlament. Eu trebuia să dau bătălia în alegerile astea și le-aș fi câștigat, ceea ce ar fi fost mai mult decât va face tatăl tău cu toată puterea lui de atracție.

— Nici măcar n-a știut că existi, i-am spus. A fost trimis de organizația centrală a partidului de la Westminster ca să participe la aceste alegeri parțiale, asta dacă reușește să fie desemnat drept candidat. Nu și-a stabilit ca obiectiv să te înlăture pe tine personal.

— De unde știi?

— Mi-a spus chiar el. De miercurea trecută, de când m-a adus aici, pe post de decor, mi-a ținut un curs condensat de politică. Îți respectă convingerile și sentimentele. Și, practic, dacă ai fi de partea lui, și dacă pentru asta ar fi ales, atunci poate că împreună cu el ați fi o echipă la fel de bună, la fel cum ai fost și cu domnul Nagle.

— Ești copil!

— Da... îmi pare rău. Dar toată lumea de aici spune ce lucruri remarcabile ai făcut în circumscripție.

Nu făcu nici un comentariu, fiind ori furioasă, ori supărată.

Începu să studieze din nou programul curselor, sprijinindu-se de balustrada ringului, ca și cum ar fi fost acasă. După o vreme spuse:

— Tatăl tău nu-și dorește altceva decât puterea.

— Da. Și am tăcut o vreme. Tu nu?

— Firește că da.

Puterea se afla lângă noi, în crupele musculoase ale cailor crescuți pentru a participa la cursele cu obstacole, animale capabile să înghită distanțe de patru mile și jumătate la o viteză de 30 de mile pe oră sau mai mult — distanța și viteza de la "Grand National". Nici un animal de pe pământ nu depășește calul de curse în ce privește energia și viteza. Această putere... asta era pentru mine puterea. Să o împarți, să o călăuzești, să sari împreună cu ea. Oh, Dumnezeule, dă-mi această putere!

— Usher Rudd... știi la cine mă refer?

— Da.

— Usher Rudd i-a spus prietenului meu, Alderney Wyvern —, hm! Știi la cine mă refer?

— Din nou da.

— Usher Rudd spune că George Juliard nu numai că minte că ai fi copilul lui legitim, dar susține că ești ibovnicul lui.

— Ce sunt? Dacă am părut uluit, asta pentru că într-adevăr așa eram. Ce este... un ibovnic?

— Nu știi ce înseamnă?

— Nu.

— Un băiat... un iubit!

Nu eram atât de revoltat, cât uluit. De fapt, am izbucnit în râs.

— Usher Rudd, zise amenințător Orinda, este un căutător neobosit. Să nu-l subestimezi.

— Dar am crezut că în privința asta ținta lui este Paul Bethune.

— Oricine. Născocește minciuni. Îi place să distrugă oameni. Ar face-o pentru bani dacă ar putea, dar pentru că nu iese nici un ban din asta, o face din plăcere. Ești fiul legitim al lui George Juliard?

— Semăn cu el, puțin. Orinda dădu din cap. Și s-a căsătorit cu mama mea în fața unui mare număr de martori (care dezaprobau această căsătorie,

dar nu conta). Vestea păru să nu-i placă. Am impresia, am zis, că ai prefera ca Usher Rudd să aibă dreptate, nu? Atunci ai putea să scapi de tatăl meu!

— Alderney Wyvern spune că pentru asta este nevoie de mai mult decât de născocirile lui Usher Rudd. Trebuie găsită o pârghie puternică.

Părea foarte înverșunată. Indiferent ce credea Polly despre abilitatea mea de a înțelege nefericirea și de a o alina, m-am simțit pierdut în labirintul implacabilelor reproșuri ale Orindei împotriva tatălui meu.

— Știi că cineva a tras un foc de armă asupra lui? am întrebat-o.

— Altă minciună, decretă Orinda nevenindu-i să creadă.

— Am fost de față, am protestat eu.

— A fost și Alderney. A văzut ce s-a întâmplat. George Juliard a alunecat pe o piatră, iar cineva a tras un singur foc din pură euforie și Juliard pretinde că-i era destinat lui! Prostii! Ar face orice pentru publicitate!

Orinda personal nu s-ar vâri niciodată sub o mașină ca să deșurubeze un bușon, m-am gândit eu. Oricât de grijuliu ai fi, uleiul țâșnește totuși afară înainte să poți băga o lumânare în orificiul de scurgere. Chiar dacă ar fi știut cum și unde să desfacă bușonul, nu puteai nicicum să faci o apropiere între uleiul de motor și hainele Orindei.

Orinda avea nevoie de ochelari ca să citească un program de curse; nu o vedeam țintind și trăgând cu pușca.

S-ar putea să dorească să-l vadă mort pe tatăl meu, dar nu l-ar fi putut omorî ea și nici măcar nu credea că cineva ar fi încercat să o facă.

Orinda, mi-am zis, nu a cerut și nici nu a plătit pe nimeni să o scape fizic de rivalul ei. Ura ei avea limite.

Am condus-o să urmărim cea de-a doua cursă de lângă unul din garduri, pentru a o face cel puțin să înțeleagă viteza despre care era vorba.

Tocurile înalte și subțiri ale pantofilor ei se afundau în turf, îngreunându-i mersul, ceea ce nu-i plăcu deloc. Am recunoscut deprimat că după-amiaza respectivă n-a prea fost un succes.

Totuși, a fost impresionată de zgomotul și energia cailor de jumătate de tonă care săreau cu eleganță peste garduri și i-a putut auzi pe jochei răcnind unul la altul și la cai.

A putut să vadă picioarele încordate și strânse în manșete albe și culorile strălucitoare ale costumelor din mătase în soarele strălucitor de august.

Și, indiferent dacă a vrut ca eu să știu sau nu asta, a înțeles brusc de ce acest gen de curse îl fascinează pe duce și pe oricine care făcea efortul de a veni să le urmărească.

Când caii au țâșnit din nou pe lângă noi, dublându-și eforturile pe ultima linie spre punctul de sosire, vibrând până și aerul la trecerea lor, am spus:

— Înțeleg ce simți din cauza faptului că ai fost dată deoparte de comitetul de desemnare a candidaturii.

— Nu poți, zise Orinda lipsită de orice amabilitate. Ești mult prea tânăr.

— Ai pierdut ce-ți doreai cel mai mult, iar lucrul ăsta este aproape insuportabil, am zis în disperare. Așteptai un mod de viață care să fie o bucurie în fiecare zi, care să-ți dea sentimentul de împlinire și forța interioară de a-ți înfăptui cele mai frumoase visuri — mod de viață care ți-a fost luat. Este o durere brutală. Crede-mă, știu bine.

Se uita fix la mine cu ochii ei verzi, mari de uimire.

— Nu trebuie să fii în vârstă, i-am spus. Poți simți lucrul ăsta și dacă ai numai șase ani și-ți dorești cu patimă un ponei pe care nu ai unde să-i ții și nici nu este înțelept să ți-l dorești. Și eu... Am înghițit în sec. Am vrut să mă opresc din nou, dar de data asta cuvintele parcă au pornit singure. Eu mi-am dorit asta. Am întins brațul peste balustrada neagră de fier către întreaga pistă de curse. Am vrut tot ce oferă asta. De când mă știu am vrut să fiu jocheu. Am crescut cu convingerea că asta va fi viața mea. Am crescut simțind căldura și certitudinea viitorului meu și... Ei bine... săptămâna asta el mi-a fost luat. Săptămâna asta mi s-a spus că nu pot trăi așa, că nu pot duce viața asta, că nu sunt un călăreț destul de bun, că nu am sclipirea pentru a fi jocheul care doresc să fiu. Antrenorul pentru care călăream mi-a spus să plec. Tatăl meu m-a anunțat că-mi va plăti taxele ca să merg la universitate, dar că nu va plăti pentru mine ca să-mi irosesc timpul călărind la curse, când este clar că n-am să fiu un as. N-am știut cât de îngrozitor este până când nu am venit astăzi aici... practic, îmi vine să urlu, să mă tăvălesc pe jos, iar dacă tu crezi că trebuie să fii destul de în vârstă ca să-mi fii mamă pentru a simți ce simți tu, ei bine atunci te înșeli.

Capitolul 6

La sfârșitul acelei după-amieze conduceam sumbru Range Rover-ul înapoi spre casa din pădure a lui Polly, cu sentimentul că i-am irosit toate planurile ei și nu numai, că nu am reușit să profit de un prilej irepetabil, dar categoric am înrăutățit și mai mult lucrurile.

Când m-am întors cu Orinda în salonul maștrilor de ceremonii, ducele dispăruse din nou, chemat de multiplele lui îndatoriri. Orinda a urmărit cea de-a treia cursă de la balconul salonașului, permanent cu spatele întors spre mine, purtarea ei excluzând orice conversație.

Cursa a fost câștigată de un cal cu o greutate suplimentară de 7 livre. Orinda nu mai pariase pe el.

Când s-a întors ducele, tot numai zâmbete la vederea ei, Orinda i-a mulțumit încântător pentru ospitalitate și a plecat. Nu ne-a adresat nici un cuvânt tatălui meu, lui Polly sau mie, ignorându-ne total existența, iar eu am supraviețuit ultimelor trei curse dorindu-mi să fi fost mai scund, mai bogat și cel puțin un geniu.

Când Polly ne-a invitat în casă, tatăl meu a acceptat imediat.

— Capul sus, a poruncit el reticenței mele tăcute. Nimeni nu câștigă tot timpul. Spune ceva. N-ai scos un cuvânt de ceasuri întregi.

— Bine... Orinda s spus că Usher Rudd dorește să știe dacă sunt ibovnicul tău.

Tata a pufnit în paharul cu gin pe care i-l dăduse Polly.

— Ce înseamnă ibovnic? întrebă Polly, dar tata știa.

— Usher Rudd încearcă să dovedească că nu sunt fiul tău. Dacă ai un certificat de căsătorie, încuie-l în subsolul unei bănci.

— Și certificatul tău de naștere unde este?

— Cu lucrurile mele, la domnișoara Wells.

Tata se încruntă.

Lucrurile nu-mi parveniseră încă. Împrumută telefonul lui Polly și o sună imediat pe fosta mea proprietăreasă.

— A împachetat totul, dar cei care am stabilit să se ocupe de transportul lucrurilor n-au apărut, ne spuse el. Am să mă ocup de treaba asta luni.

— Bicicleta mea este la grajduri.

Și-a dat într-un fel seama în ce măsură mi-a distrus aspirațiile, dar și eu mi-am dat foarte clar seama că el încă se aștepta să înfrunt direct realitatea și să mă maturizez.

— Este greu, a zis el.

— Da.

Polly se uită de la unul la altul, apoi spuse:

— Băiatul se străduie cât poate el mai bine pentru tine, George.

Am condus Range Rover-ul spre Hoopwestern, familiarizat, în sfârșit, cu tracțiunea pe patru roți, cu greutatea și dimensiunea lui. Mi-am lăsat părintele în fața unei biserici (la dispoziția lui Mervyn), unde urma să se întâlnească și să mulțumească micii armate de voluntari care lucrase pentru el și partid în toată circumscripția.

Voluntarii își aduseseră cu ei familiile și vecinii, precum și ceai, bere, vin și prăjituri ca să-i trateze, iar entuziasmul inepuizabil al tatălui meu să le dea energii pentru următoarele trei săptămâni.

— Fiul meu... Este fiul meu. M-a tot prezentat în stânga și în dreapta, iar eu am tot strâns mâini, am zâmbit, am stat la taifas cu doamne, am vorbit despre fotbal cu oarecare timiditate și despre cursele de cai cu evident regret.

Mervyn trecea de la un grup la altul cu planuri și liste. Zona asta va fi cutreierată mâine, asta luni — manifeste... postere... vizite... să nu existe nici măcar un singur alegător din cei 70.000 care să nu fi auzit de Juliard!

Încă trei săptămâni... În momentul de față campania părea mai curând un purgatoriu decât ceva care să te atragă.

Dar am spus că am s-o fac... și am s-o fac!

Am mâncat prăjitură cu ciocolată. Pizza n-a apărut încă.

Când a venit momentul să ne luăm rămas-bun, am luat Range Rover-ul de unde îl parcasem, pe un drum din apropiere, și m-am asigurat pe cât posibil că nimeni nu se atinsese de el în seara aceea.

Foster Fordham îmi dăduse niște instrucțiuni destul de simple la telefon.

— Întotdeauna să iei cu tine o cutie cu detergent praf de vase. Când parchezi mașina, împrăștie un fir subțire de detergent, pornind din spatele fiecărei roți din față până la roata din spate, și asta de fiecare parte. Pudra

împrăștiată astfel o să-ți spună dacă cineva a mutat mașina sau a încercat să se bage dedesubtul ei în absența ta. Ai înțeles?

— Da, mulțumesc.

— Întotdeauna să pui atent în funcțiune alarma și să o debranșezi, și, de asemenea, să pornești mașina de la distanță, oricât de puțin timp ai fi lipsit.

I-am urmat instrucțiunile cu strictețe, dar nimeni n-a mai încercat nimic. L-am dus în siguranță pe tatăl meu înapoi, la sediul partidului, și l-am lăsat acolo cu Mervyn, cei doi purtând nesfârșite discuții despre tactică. Am dus mașina în garajul ei bine încuiat, după care, în sfârșit, am luat o pizza pentru acasă. Mervyn și tata au mâncat absenți jumătate din ea. Mervyn aranja vrafuri de afișe și manifeste pentru a fi distribuite.

Da, mi-a răspuns când l-am întrebat, firește că alegerile parțiale sunt foarte-foarte palpitate, ele reprezintă momentele culminante ale vieții pline a unui agent de campanie.

Și mai sunt și ultimele aranjamente de făcut pentru sărbătoarea destinată colectării de fonduri, ce urmează să fie organizată săptămâna viitoare — mare păcat că nu Orinda este cea care se va ocupa de ea de data aceasta...

Am căscat și am urcat scara îngustă, și destul de abruptă, lăsându-i pe cei doi să încuie; și m-am trezit în toiul nopții într-un puternic miros de fum.

Fum! M-am ridicat direct în fund. Din nici o altă pornire decât din instinct mi-am descurcat picioarele din cearceafuri și am zgâlțâit violent mogâldeată inconștientă de pe salteaua vecină, răcnind la el "Am luat foc!"; în același timp am sărit la ușa pe jumătate deschisă ca să constat dacă ceea ce tocmai spuseseam era de fapt adevărat.

Era!

Jos, flăcări galbene țâșneau, devorând și sâsâind. Fumul se ridica în sus în fuioare groase. În fața mea, camera de zi părea toată galbenă din cauza flăcărilor ce se ridicau din orificiul din spate, de jos.

Respirând deja greu din cauza fumului, m-am răsucit imediat într-un picior și am sărit în baie. Dacă dau drumul la robinete, m-am gândit, baia și chiuveta or să dea pe dinafară și apa va curge jos, înăbușind flăcările; am astupat și cada, și chiuveta, și am deschis toate robinetele la maximum.

Am înmuiat un prosop mare în vasul de WC și am tras apa. Am luat prosopul, am închis ușa să nu mai intre fumul și am întins prosopul ud pe sub ușă cu o grabă ce era mai curând frenezie.

— Fereastra! am răcnit. Nenorocita de fereastră este înțepenită!

Fereastra era înțepenită din cauza straturilor consecutive de vopsea care s-au uscat, iar lucrul ăsta îl enerva de zile întregi pe tata. Eram amândoi numai în chiloți, iar aerul devenea tot mai fierbinte.

— Nu putem coborî pe scări.

Oare nu înțelege? A pus mâna pe singurul scaun din dormitor și l-a aruncat cu putere în fereastră. Geamul s-a spart, dar ochiurile erau mici și cerceveaua de lemn de-abia dacă s-a crăpat. Ne aflam deasupra intrării cu ferestre joase, care dădeau spre piațetă.

Când a aruncat a doua oară scaunul în fereastră, straturile de vopsea au cedat și ambele părți ale ferestrei s-au deschis larg —, dar de jos focul atacase deja acoperișul intrării și flăcările urcau pe zid.

Și magazinul de vechituri de alături era în flăcări, focul fiind deja mai avansat — ajunsese la acoperiș, aruncând scântei roșii și aurii în văzduh, deasupra capetelor noastre.

M-am îndreptat spre ușă, gândindu-mă că scările sunt totuși singura cale de ieșire, dar, chiar dacă prosopul ud fusese o stavilă în calea fumului, era inutil împotriva flăcărilor.

Clanța ușii era acum mult prea fierbinte ca să fie atinsă. De partea cealaltă ușa luase foc.

— Ardem, ușa este în flăcări! am strigat înnebunit.

Tata s-a uitat scurt la mine.

— Va trebui să riscăm și să sărim. Întâi tu.

A pus scaunul lângă fereastră și, prin gesturi, m-a îndemnat să mă urc pe el și să sar cât pot de departe.

— Sari tu întâi, am spus.

Acum în piață erau oameni și se auzeau voci răcnind, și sirena unei mașini de pompieri care se apropia.

— Grăbește-te, m-a îndemnat tata. Nu-i timp de discuții. Sări!

M-am urcat pe scaun și mă țineam cu mâinile de cercevea.

— Sări!

Nu-mi venea să cred — îşi pusese cămaşa şi pantalonii, şi se lupta să-şi închidă fermoarul.

— Dă-i drumul. Sări!

Am pus piciorul gol pe cercevea, m-am ridicat şi am sărit încordându-mi toate puterile şi toţi muşchii... cu disperare; şi am navigat printre flăcările ce se ridicau de jos, aterizând pe pietrele negre cu un impact care m-a dezorientat total.

Auzeam oameni răcnind şi simţeam mâini care mă trăgeau de lângă foc, şi mă înecam cu fum, luptându-mă în acelaşi timp să mă eliberez din strânsoarea fermă a mâinilor care încercau să mă ajute pentru a-i atenua tatălui meu căderea când o să sară după mine. Nu aveam nici o putere. Am rămas acolo jos. Nici măcar nu puteam să vorbesc.

În mod incredibil, au ţâşnit blitz-uri. Oamenii înregistrau pericolul extrem prin care treceam, punctul în care fusesem foarte aproape de moarte. M-am înfuriat cumplit. Eram revoltat. Cât pe ce să izbucnesc în lacrimi. Ilogic, aş îndrăzni să spun.

Se auzeau voci strigând tatei să sară şi voci strigându-i să nu sară, să aştepte maşina pompierilor care acum traversa piaţeta, împrăştiindu-i pe privitori şi revărsând oameni cu căşti galbene.

— Aşteaptă, aşteaptă, strigau oamenii, în timp ce pompierii desfăşurau scara extensibilă ca să i-o întindă tatălui meu; dar silueta i se prefigura în fereastră, pe un fundal de un roşu strălucitor. Se urcase deja pe scaun, iar uşa în spatele lui ardea puternic.

Înainte ca scara să ajungă la el, în spate flăcările au ţâşnit strălucitoare şi atunci s-a ridicat pe cercevea şi, prin flăcările care dansau, s-a aruncat, la fel cum am făcut şi eu, în întunericul de dedesubt, conştient că s-ar putea să-şi rupă gâtul şi să-şi spargă capul, ştiind că pământul era acolo, dar incapabil să judece cât de departe —, dar, din nefericire, era prea aproape.

Fulgeră lumina unui blitz.

Doi bărbaţi în costume galbene ca astronauţii au ţâşnit târând după ei ceva circular, plasa folosită de obicei pentru prinderea celor care sar. Dar n-a mai fost timp să o poziţioneze.

Tatăl meu s-a prăbușit peste ei, toți căzând lași la pământ. Oamenii s-au repezit să-i ajute și grămada a dispărut din raza mea vizuală, dar picioarele tatălui meu se mișcau pline de viață și i-am văzut pantofii, pe care sus nu-i avea, ceea ce însemna că se și încălțase.

Eram tot murdar de fum și sângeram în urma câtorva zgârieturi la impactul cu pietrele decorative, iar pe obraji îmi curgeau lacrimi, dar eu nu știam că plâng; eram încă amețit, tușeam, iar pe degete și pe picioare au început să apară bășicuțe, dar nimic din toate astea nu conta.

În cap nu aveam decât zgomot și confuzie. Am vrut să-l apăr pe tatăl meu de pericol și nici măcar nu mă gândisem la o alarmă împotriva fumului.

— Ben? Era vocea lui.

Am ridicat privirea derutat. Stătea în picioare deasupra mea și zâmbea. Cum putea?

Bărbații în costume galbene și-au desfășurat furtunurile și au început să pulverizeze apă peste flăcările jucăușe.

Peste tot erau aburi, fum și flăcări neîmblânzite; niște oameni care mi-au adus o pătură roșie în jurul umerilor îmi spuneau să nu-mi fac probleme. Nu eram sigur de unde apăruseră sau de ce mi-aș face eu probleme.

Dar de fapt nu eram sigur de nimic.

— Ben, am auzit la ureche vocea tatălui meu, ai o contuzie.

— Hm?

— Spun că te-ai lovit cu capul de pietre. Mă auzi?

— Nici o alarmă contra fumului. Este vina mea...

— Ben! Și mă zgâlțâi zdravăn. Oamenii din jur i-au spus să nu facă asta.

— Am să fac în așa fel, încât să fii ales, am spus.

— Iisuse!

În raza mea vizuală apăreau și dispăreau fețe familiare. Mi s-a părut extraordinar să umble complet îmbrăcați în toiul nopții, dar la un moment dat am aflat că nu era decât 11.20, nu patru fără cinci.

Mă culcasem devreme și am sărit pe fereastră având asupra mea numai chiloții și ceasul, și percepușem greșit ora.

Amy era acolo, frângându-și mâinile și plângând. Amy plângea pentru lucrurile primite degeaba ce se transformaseră în cenușă; etajera urâtă dispăruse pentru totdeauna, încă nevândută.

Ce este asta, Amy? O *étagère*, știi, câteva rafturi puse unul peste altul pentru a umple colțurile ciudate și pe care pui farfurii decorative, fotografii și tot felul de fleacuri.

Și gloanțe?

— Oh, Dumnezeule, zicea Amy, am lăsat glonțul în jacheta aia a mea oribilă, în magazin, iar acum l-am pierdut, dar nu-i nimic, nu era decât o bucată de plumb vechi.

Doamna Leonard Kitchens mă bătea pe umăr liniștitor.

— Nu-ți fă probleme, băiete, nu era nimic în magazinele alea vechi decât hârburi și hârtie. Afișe. Nimic! Leonard al meu este pe aici, pe undeva. L-ai văzut? Lui Leonard al meu îi place un foc zdravăn, dar acum distracția s-a terminat. Vreau să mă duc acasă.

Usher Rudd prinse cadrul, se dădu un pas înapoi și apăsă butonul aparatului de fotografiat.

Țâșni o lumină. Cameramanul postului local de televiziune sosi și el cu reflectoare mai puternice decât flăcările pe care pompierii se chinuiau încă să le stingă. Mervyn își frângea mâinile din cauza vrafurilor de afișe "*JULIARD*" transformate în scrum. De abia ajunsese de o oră acasă când i-a telefonat cineva să-l avertizeze că magazinul de vechituri era în flăcări.

Crystal Barley îngenunche lângă mine, tamponându-mi afurisitele de julturi cu șervețele și spunându-mi îngrijorată:

— Nu crezi că ar fi mai bine să vin la slujbă mâine?

Paul și Isobel Bethune intrară ilegal cu mașina în zona pedestră a pieței. Situațiile de urgență schimbau regulile, zise consilierul local, repezindu-se la tatăl meu, cu o expresie artificială de mare îngrijorare, tot numai prietenie față de tata și salutându-l pe fiecare pompier în parte.

Isobel mă întrebă încet dacă mă simt bine.

— Firește că nu, izbucni Crystal. A sărit prin foc și s-a prăbușit pe caldarâm. La ce te-ai aștepta?

— Și... ăăă... tatăl lui?

— Tatăl lui va câștiga locul în Parlament, a spus hotărâtă Crystal.

Binecuvântată să fie politica, mi-am zis eu.

— Paul era plecat la o întrunire, continuă Isobel. Când a auzit de incendiu, a venit acasă să mă ia și pe mine, ca să văd dacă pot să fiu de ajutor. Întotdeauna dă mai bine dacă sunt și eu cu el, așa afirmă Paul.

Apa continua să șuiere încercând să stingă flăcările și revărsându-se în valuri peste casă, scurgându-se peste pietrele decorative. Eu și pătura mea roșie ne-am udat zdravăn și a început să ne fie frig.

Din parcare din spatele clădirii o altă cisternă uriașă arunca șuvoaie de apă, așa că cele două jeturi ale unei Niagare sclipitoare s-au întâlnit, s-au unit și s-au revărsat împreună asupra acoperișului, ca o magnifică ploaie torențială.

Afișele din birou și vechiturile din magazin erau un adevărat furnal; iar afară, în stradă, două organisme vulnerabile tremurau.

Treptat, oamenii în căști galbene au început să stăpânească limbile devastatoare ale focului, care, rămasă fără combustibil, dădeau acum înapoi, susurau în loc să ragă, renunțau la luptă și părăseau câmpul de bătălie astfel încât deasupra piațetei nu mai cădeau acum scânteii strălucitoare, ci cenușă, iar simțurile nu mai erau asaltate de căldură, ci de mirosul acela specific de ars.

Cineva a adus doctorul care îi îngrijise glezna tatălui meu cu câteva zile în urmă; s-a uitat atent în ochii mei cu niște luminițe intense, după care mi s-a uitat în urechi, mi-a pipăit cucuiul care mi se ridicase pe țeastă și mi-a bandajat bășicuțele astfel încât să nu se spargă și să se infecteze. A convenit cu tatăl meu să vină să mă vadă dimineață.

Tata a rezolvat provizoriul trezind simpatia directorului de la "Dragonul Adormit", care ne-a oferit un dormitor, și a cărui soție mi-a făcut rost de niște haine.

— Bietul de tine... bietul de tine... S-a îngrijit de noi, amabilă, dar făcându-i în același timp plăcere și atât ea, cât și soțul ei i-au întâmpinat fericiți pe ziaștii de la cotidienele londoneze care au năvălit în hotel a doua zi.

Fotografia, trebuie să recunoaștem absolut uluitoare, făcută de Usher Rudd tatălui meu în plină săritură, cu fereastra în care jucau flăcările ca fundal, a umplut pagina întâi nu numai a ziarului local "*Hoopwestern Gazette*" și a următoarei ediții a "*Quindle Diary*" ("Juliard urmărit de neșansă"), dar și a tuturor ziarelor din comitat ("JULIARD SARE"); iar după relatarea faptelor, urmau comentarii și critici nesfârșite.

Întotdeauna se vor găsi oameni care să-ți spună ce ar fi trebuit să faci. Să-ți spună ce ar fi făcut ei dacă s-ar fi trezit în toiul nopții cu flăcările dansând sub ei.

Și-ți vor spune că în mod categoric primul lucru pe care trebuia să-l faci era să chemi pompierii, dar nimeni n-o să se obosească să-ți spună cum să-i fi chemat dacă singurul telefon era la parter, înconjurat de flăcări. Cum să chemi pompierii când cablul telefonic era topit?

Postfactum, toată lumea poate gândi logic, dar în plină arșiță, miros, zgomot și pericol — raționamentul analitic iese, mai mult sau mai puțin din cauză.

Oamenii tind să creadă că acel comportament absolut nerezonabil în condiții îngrozitoare poate fi numit "panică", și iertat, dar nu este vorba de panică, o formă a unei frici ilogice extreme, ci o lipsă de timp pentru a chibzui asupra lucrurilor.

Poate că eu și tatăl meu am fi acționat diferit dacă ni s-ar fi prezentat situația ca un exercițiu teoretic, cu o soluție corectă și una incorectă.

Poate că aș fi aruncat saltelele pe fereastră ca o modalitate de a ne atenua aterizarea. Poate — dacă am fi reușit să le facem să treacă prin fereastră!

Dar așa cum stau lucrurile, era cât pe ce să murim amândoi, și amândoi trăim — dar asta datorită mai mult norocului decât rațiunii! Nu-ți pierde vremea să te îmbraci — ți se va spune.

Mai bine intri gol în lumea asta decât îmbrăcat — în cealaltă, vor zice ei. Dar ei — oricare or fi acești "Ei" — n-au făcut nici un salt în fața aparatelor de fotografiat ale oamenilor din mass-media.

După aceea m-am gândit că ar fi trebuit să mă năpustesc în camera de zi, care era în flăcări, ca să-mi iau jacheta și cascheta de jocheu în loc să-mi bat capul cu robinetele.

De asemenea, ar fi trebuit să-mi înfăşor mâinile şi picioarele în prosoape înainte să mă urc pe cerceveaua încinsă a ferestrei.

Dar nu cred că tatăl meu va regreta vreodată secundele acelea în care a fost atât de aproape de moarte şi pe care le-a petrecut punându-şi cămaşa şi pantalonii. Într-un fel a ştiut, până şi în acea fracţiune de secundă dintre viaţă şi moarte, că o fotografie care l-ar înfăţişa sărind pe jumătate gol din flăcări l-ar urmări de-a lungul întregii sale cariere.

A ştiut, chiar şi în acel moment teribil, că prezentarea într-o ținută îngrijită însemna totul.

Nici măcar cea mai îngrozitoare fotografie pe care Usher Rudd ar putea să o măsluiască pentru viitor n-o să-l poată înfăţişa altfel pe George Juliard decât ca pe un tip care gândeşte rapid şi care s-a comportat cât se poate de bine — şi-a pus chiar şi pantofii — într-un moment de criză.

Poliţia a făcut o anchetă amplă, dar luptătorii împotriva incendiilor nu puteau să jure că cele două arcade de la intrare au fost aprinse deliberat; şi nimeni nu a găsit o puşcă de calibrul 22 care să se potrivească cu glonţul din nou pierdut, iar raportul lui Foster Fordham cu privire la ceara introdusă în baia de ulei a Range Rover-ului a fost considerat neconcludent.

S-ar fi putut ca George Juliard să fi fost ţinta a trei atentate împotriva candidaturii sale, dacă nu chiar împotriva vieţii sale, dar, la fel de bine, s-ar fi putut să nu fi fost. Nu existau nici un fel de suspecti evidenţi.

În marea penurie de ştiri care se înregistrează în luna august, ziariştii din Londra au acordat acestei enigme o largă acoperire timp de două zile întregi. George Juliard a apărut la televiziunea naţională. Nu mai exista acum nici măcar un singur alegător în circumscripţia Hoopwestern care să nu-l cunoască pe Juliard.

În timp ce tatăl meu se ocupa de publicitate, iar Mervyn alerga de colo-colo, ca o muscă agitată, ca să găsească un nou sediu nu prea scump, eu am petrecut cea mai mare parte a zilei de duminică într-un fotoliu lângă fereastra camerei mele de la "Dragonul Adormit", aşteptând să mi se vindece vânătăile şi julturile, şi privind afară piaţeta şi clădirea arsă de vizavi.

De undeva, de aici, de sus, mi-am zis eu, de undeva, de aici, dintre numeroasele coșuri cu flori de geraniu ("Leonard al ei" le proiectase, mi-a spus doamna Kitchens cu mândrie), de aici dintre floricelele astea roșii și albastre, al căror nume nu-l știu, de undeva, de aici, de la etajul "Dragonului Adormit", cineva a ațintit o pușcă de calibrul 22 asupra tatălui meu.

Țintașul nu s-a aflat probabil în această cameră care ni s-a dat nouă acum; este mult mai aproape de partea care dă spre primărie decât de intrarea principală a hotelului prin care am ieșit în noaptea aceea.

O împușcătură trasă de aici, de unde stau eu acum, ar fi trebuit să ia în considerare faptul că ținta nu merge drept înainte, ci o ia pe lateral.

Un ricoșeu ar fi putut, firește, să facă ca glonțul să ajungă oriunde, dar după părerea mea era puțin probabil ca un ricoșeu de aici, de unde stau eu acum, să se fi întors și să fi lovit magazinul de vechituri.

La un moment dat, târșindu-mi picioarele cu bășicile bandajate, am explorat toată lungimea primului etaj al hotelului, privind piața printr-una sau două dintre ușile deschise și, ajungând într-un mic salonaș mobilat cu fotolii și măsuțe joase, mi-am dat seama că se afla exact deasupra holului de jos și a ușilor principale. De aici, de la fereastră, se deschidea calea directă pe care o străbătusem cu tatăl meu înapoi spre casă, peste pietrele decorative ale piațetei.

Oricine... oricine... și dacă a avut curaj ar fi putut să se ascundă printre draperiile lungi care atârnau din tavan până-n podea, să deschidă fereastra, să sprijine pușca de calibrul 22 de pervazul ferestrei și să tragă printre florile de geraniu, în aerul cald al nopții.

Tata, interesat, l-a întrebat pe manager numele persoanelor care s-au cazat la "Dragonul Adormit" miercuri noaptea, dar, deși am putut consulta liber registrul, nu apărea nici un nume familiar.

— Frumoasă încercare, Ben, spuse tatăl meu oftând; iar eforturile poliției s-au încheiat cu rezultate similare.

Luni dimineață, Mervyn a închiriat un magazin gol într-o stradă lăaturalnică și a împrumutat un birou pentru Crystal, și câteva scaune pliante.

Campania a cam bătut pasul pe loc vreo două zile până când a reușit să-l convingă pe tipograful din apropiere, un tip prietenos, să înlocuiască producția de afișe și postere cu cea mai mare viteză și la prețuri acceptabile, dar marți după-amiază, târziu, neobositele vrăjitoare — Faith, Marge, Lavender — au transformat magazinul gol într-un birou de lucru complet, cu ceainic și telefon mobil.

Luni și marți, George Juliard a alimentat ziarele și a însuflețit câteva talk-show-uri de televiziune, iar miercuri dimineața s-a întâmplat un miracol.

Mervyn agățase o nouă hartă pe perete și-mi arăta străzile pe care trebuia să le duc (picioarele mi se vindecaseră deja) pe Faith și Lavender ca să sune la ușile netulburate încă.

În absența unui megafon (pierit în flăcări), urma să claxonez din când în când, suficient ca să ne anunțăm prezența, dar nu prea tare — m-a instruit el — ca să nu supărăm pe cineva care ar încerca să adoarmă un copil.

Mamele de prunci (și mă împungea cu un deget) balansează voturile în alegeri precum pendulul. Săruți un prunc — câștigi un vot!

Nu se putea ca 100.000 de politicieni, istoric vorbind, să fi greșit.

— Am să sărut orice prunc îmi apare în cale, am promis cutezător.

Se încruntă la mine — niciodată să nu glumești! Mi-am amintit cea mai recentă lecție dată de tatăl meu: "Să nu glumești niciodată cu polițiștii, nu au nici un pic de simț al umorului. Să nu faci niciodată o glumă politică — întotdeauna va fi considerată o insultă. Ține minte că poți să jignești și printr-o ridicare de sprânceană".

— Oamenii sunt chiar atât de proști? am zis uitându-mă la tata.

— Prost, a spus el cu o asprime simulată, este un cuvânt pe care nu ar trebui să-l aplici niciodată oamenilor. Pot să fie de fapt complet idioți, dar dacă îi califici proști, le-ai pierdut votul.

— Și tu vrei să te voteze proștii?

— Nu face glume, a râs el.

Era plecat la Londra miercuri dimineață, când s-a întâmplat miracolul. În biroul improvizat nu eram decât Mervyn, Crystal, Faith, Marge, Lavender și cu mine — încercând cu toții să compensăm lipsa calculatorului (pentru adunarea

sumelor cheltuite pe pliculețe de ceai), a copiatorului (programele pentru voluntari) și a faxului (știri din galaxii depărtate, cum ar fi Quindle).

Intră Orinda. Încetă pe loc orice activitate. Era îmbrăcată în verde citron-deschis — pantaloni, jachetă și bentiță pe cap. Lanțuri de aur. În afară de poșeta neagră de lezar, avea asupra ei un sul substanțial de hârtii. Se uită în jur la camera goală, îi zâmbi ușor lui Marge și-și fixă privirea pe mine.

— Vreau să vorbesc cu tine, zise calmă. Afară.

Am urmat-o. Am rămas în picioare pe trotuar, în soare, în calea trecătorilor care ne ocoleau.

— De sâmbătă am chibzuit lucrurile pe toate fețele, mă anunță ea. Duminică dimineața, cam pe la opt și jumătate, a apărut un ziarist, dând de fapt buzna. S-a oprit. Eu am dat ușor din cap. M-a întrebat dacă mă bucur sau îmi pare rău că n-ați murit arși. Tu și tatăl tău, adică.

— Ah!

— A fost prima dată când am auzit de incendiu.

— Mă surprinde ca nu ți-a telefonat nimeni.

— Când dorm, scot telefonul din priză. Mi-e greu oricum să dorm.

Am exclamat din nou un „Ah!” vag.

— Ziaristul voia să știe părerea mea despre informația pe care o primise că atacurile urmărind moartea lui au fost lansate împotriva lui George Juliard pentru a-l determina să-și retragă candidatura, pregătind astfel terenul pentru revenirea mea. S-a oprit, mi-a studiat o vreme fața, după care a continuat: Văd că ideea asta nu este nouă pentru tine.

— Nu, dar nu cred că tu ai făcut-o.

— De ce nu?

— Ești afectată, ești furioasă, dar n-ai ucide.

— Când zici că împlinești 18 ani?

— În zece zile.

— Atunci consideră asta drept un cadou pentru ziua ta de naștere. Și-mi puse în mâini sulul de hârtii. Este pentru tine. Este din cauza ta. Se opri brusc, înghițind în sec. Folosește-o cum vrei.

Am derulat cu curiozitate hârtiile, fiind nevoit să le țin bine ca să nu se ruleze la loc. Pe prima scia, cu litere foarte mari:

"ORINDA NAGLE DECLARĂ CĂ VOTEAZĂ PENTRU JULIARD".

Am rămas cu gura căscată.

— Ai aici zece, spuse ea simplu. Toate sunt la fel. Mi-au fost tipărite azi-dimineață. Dacă vrei, or să-ți tipărească zeci de asemenea afișe.

— Orinda... Mă lăsase fără cuvinte.

— Acolo, la curse... mi-ai arătat..., începu ea, dar se opri din nou. Ești atât de tânăr, dar mi-ai arătat că este posibil să accepți o dezamăgire insuportabilă. M-ai făcut să mă analizez. Oricum, nu vreau ca oamenii să creadă că aș fi în stare să dau foc vechiului nostru sediu ca să scap de tatăl tău, așa că am să mă alătur lui. De acum înainte am să-l sprijin oricum pot. N-ar fi trebuit să ascult niciodată la toți oamenii aceia care mi-au spus că el m-a jefuit. Nu știu, ca să fiu cu adevărat sinceră, iar adevărul este teribil... nu știu dacă nu m-am simțit ușurată că nu mai sunt nevoită să merg la Westminster; dar îmi place să lucrez în circumscripție și asta m-a durut cel mai mult, că oamenii pentru care am lucrat cu atâta entuziasm și dăruire m-au dat deoparte pentru un străin oarecare din afară.

S-a oprit și s-a uitat la mine cu un fel de disperare ca să vadă dacă sunt în stare să înțeleg; iar eu am înțeles atât de bine, încât m-am aplecat spontan în față și am sărutat-o pe obraz.

Țâșni o lumină de blitz.

— Nu pot să cred, scrâșni Orinda. Mă urmărește peste tot.

Usher Rudd, beneficiind de avantajul surprizei, se îndepărta deja, dispărând printre trecători.

— Și pe mine mă urmărește, am spus, punându-i o mână pe braț pentru a o descuraja să pornească în urmărirea lui. Tu m-ai avertizat, iar eu i-am spus tatălui meu... dar dacă Usher Rudd nu încalcă legea, se pare că nu poate fi oprit, iar legea este încă de partea unor maimuțe ca Rudd.

— Dar viața mea particulară mă privește numai pe mine! Mă privi de parcă ar fi fost vina mea că nu era așa.

— Vânzătorii de droguri ar da faliment dacă oamenii n-ar cumpăra droguri, i-am spus eu.

— Poftim?

— Așa-zisul război împotriva drogurilor se duce împotriva cui nu trebuie. Să fie puși la răcoare consumatorii. Să fie eliminată cererea. Să fie pusă sub obroc natura umană.

Mă privi derutată.

— Ce legătură au drogurile cu Usher Rudd?

— Dacă oamenii nu s-ar înghesui să-i cumpere mizeriile, atunci n-ar mai scrie.

— Și vrei să spui... că așa vor face întotdeauna?

Nu avea nevoie de nici un răspuns. Mă urmă înăuntru în magazinul/birou și, după ce le anunță vestea, fu întâmpinată cu o lungă îmbrățișare din partea lui Mervyn (fără poză) și cu o privire ambiguă din partea celor trei vrăjitoare.

— Unde vrei să mergi astăzi, Mervyn? Întrebă Orinda, iar el îi arătă pe hartă; rezultatul neașteptat a fost că, atunci când am pornit Range Rover-ul, la bord erau Mervyn, Orinda, Faith și Lavender și toate afișele cu angajamentul Orindei bine întinse.

Întrucât Mervyn telefonase editorului de la "*Gazette*", în parcare din spatele magazinului ars am fost întâmpinați de o mulțime adunată în pripă de către redactorul-șef al ziarului (care ducea o lipsă acută de știri) și de cameramanul care a urmărit-o fascinat pe Orinda la recepția de dinaintea dineului de acum o săptămână, de la "*Dragonul Adormit*".

Orinda a flirtat din nou cu camera lui de luat vederi (sau cu el — era cam același lucru) și le-a spus tuturor, de la un microfon care nu chițăia deloc, că George Juliard, fără îndoială pe punctul de a deveni un politician aclamat pe scară națională, e cel mai bun înlocuitor pentru iubitul ei soț, Dennis, care și-a consacrat întreaga viață cetățenilor cinstiți din această parte glorioasă a Dorset-ului.

Aplauze, aplauze. La televizorul de la ora prânzului a apărut în sufrageriile locuitorilor din Hoopwestern, în aclamațiile aproape deloc orchestrate.

Când s-a întors cu trenul de la Londra, tata a primit vestea despre conferința de presă a Orindei cu sentimente amestecate — s-ar putea să-i fure popularitatea sau pur și simplu ar putea să-i salveze viața; dar la o nouă

întâlnire în cursul serii a îmbrățișat-o călduros (pe bază de reciprocitate de altfel), ceea ce cu numai o zi în urmă ar fi fost de neconceput.

Nu toată lumea a fost încântată.

Umbra Orindei, Anonymous Lover Wyvern, s-a ținut după ea precum trăsnetul. Îmbrăcată în satin negru și strălucind de generozitate și virtute, ea îi tot arunca priviri întrebătoare ca și cum nu era sigură care este sursa furiei lui. Orinda nu părea să-și dea seama — așa cum am înțeles eu, deși destul de încet, de-a lungul serii — că, renunțând la furia provocată de faptul că nu a fost desemnată candidat, i-a redus într-un fel prestața lui A.L. Wyvern. Fusesse cel mai bun prieten al lui Dennis Nagle, iar acum Orinda îl lăsa în urmă pe Dennis al ei.

Spre surprinderea mea, "Scumpa" Polly a fost foarte supărată, deși ea însăși contribuise la schimbarea Orindei, mijlocindu-mi discuția cu aceasta.

— N-am nici o încredere într-o asemenea schimbare de 180 de grade, s-a plâns Polly. Și-a asumat singură rolul de soție a circumscipției! Se pricepe categoric la asta, dar nu este soția lui George. Iar acum își închipuie cu siguranță că poate să meargă să deschidă și să inaugureze sărbători și diferite manifestații; pun pariu că asta are în cap. Ce naiba i-ai spus acolo, la curse?

— I-am spus că dorești să fie de partea tatălui meu.

— Ei da, așa este. Dar nu vreau să o văd mergând peste tot și spunând tot timpul că ea ar fi trebuit să fie cea pe care să o desemnăm.

— Fă-l să ajungă în Parlament, Polly, i-am spus. Pune-l pe escalator și apoi se va ocupa el de Orinda și de tot restul.

— Câți ani ai spus că ai?

— 18, chiar la sfârșitul săptămânii viitoare. Iar tu, "Scumpă" Polly, singură ai spus că am puterea de a pătrunde în mințile oamenilor.

— Și într-a mea? mă întrebă alarmată.

— Într-un fel.

Râse tulburată, dar n-am văzut nimic altceva decât bunăvoință.

Despre Leonard Kitchens s-ar putea afirma exact contrariul. Ajunsesem să înțeleg că enorma lui mustață acționa după felul în care se mișca, ca un barometru, indicând direcția sentimentelor lui.

Așa cum era ridicată în sus, în seara aceea, era combativă și plină de importanță, combinație ce indica dorința de luptă.

Corpolenta doamnă Kitchens (într-o rochie cu flori mari, roz, imprimate pe un fond albastru-închis) a urmărit o vreme cu îngrijorare felul în care se mișca și cum se purta la întâlnire "Leonard al ei", și apoi a venit direct lângă mine.

— Fă ceva, mi-a șuierat la ureche. Spune-i Orindei să-l lase în pace pe Leonard al meu.

Mie mi se părea că lucrurile stau exact invers, având în vedere că mustața lui Leonard vibra pe gâtul Orindei, dar la îndemnul permanent și imperioase ale doamnei Kitchens m-am apropiat de ei și am surprins tirada agitată a lui Leonard.

— Aș face orice pentru tine, Orinda, știi că aș face, dar te alături inamicului și nu suport să-l văd grămadă peste tine, este dezgustător.

— Trezește-te Leonard, zise în glumă Orinda, nevăzând lava clocotind sub exteriorul ușor ridicol, e o lume nouă.

S-ar putea ca subcurenții să mai tragă într-o parte sau într-alta, dar Orinda unificase categoric partidul în jurul lui Juliard; totuși, în seara aceea, în camera noastră, tata literalmente nu a vrut să audă nici un cuvânt despre ea.

De fapt, mi-a pus hotărât un deget pe buze și m-a tras pe culoar, închizând ușa în urma noastră.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat nedumerit.

— În seara asta redactorul de la "*Gazette*" m-a întrebat dacă eu cred că oamenii care votează pentru mine sunt proști.

— Dar este un nonsens! Este... și m-am oprit.

— Da, adu-ți aminte. Când am glumit despre alegătorii proști, eram singuri aici. În dormitor. Ai mai spus cuiva ce am vorbit noi?

— Firește că nu.

— Atunci cum știe "*Gazette*"?

L-am privit ținând și am zis încet:

— Usher Rudd.

Tata dădu din cap.

— Nu mi-ai spus tu că mecanicul ăla, Terry — nu așa îl chema? — a fost concediat, pentru că Usher Rudd a ascultat ce a vorbit în pat folosind unul din dispozitivele ale care captează vocile din vibrațiile ușoare care lovesc geamurile?

— Usher Rudd încearcă să dovedească că nu sunt fiul tău, am zis eu furios.

— Nu-ți fă probleme, n-are cum s-o facă.

— O urmărește și pe Orinda, ca să nu mai vorbim de familia Bethune.

— Crede că dacă o să arunce destul noroi, cineva, până la urmă, o să se mânjească. Nu-i da nici un prilej să o facă.

Pe măsură ce zilele treceau, era clar că farmecele Orindei aveau cel mai mare impact chiar în Hoopwestern, mai puțin în Quindle și nu foarte mare în satele din jur, unde, la apariția ei era întâmpinată cu "Oh"-uri și "Ah"-uri politicoase, după care alegătorii se întorceau rapid la cidrul lor.

Înclinația tatălui meu pentru suc acidulat al merelor i-a adus aprobarea sătenilor.

În fiecare zi treceam din cârciumă în cârciumă (eu conduceam mașina) și mă obișnuisem să aud verdictul: "De treabă om, tatăl tău, înțelege ce ne trebuie nouă, la țară. Să fii sigur că pe el o să-l votăm. Bethune ăla este consilier la oraș și știi ce credem noi despre ăștia — jos cu ei". Tatăl meu îi făcea să râdă. El știa prețul fânului. L-ar fi urmat până la Polul Sud.

Orinda considera că mersul în sate este o pierdere de timp; la fel și Mervyn.

— Grosul alegătorilor este în orașe, îl dădăceau ei. Dennis Nagle fusese steaua cercului oamenilor de afaceri.

Dar tatăl meu era de altă părere.

Orindei nu-i plăcea cidrul și nici cârciumile. În mod surprinzător însă lui Lavender îi plăceau ambele.

Ca atare, tata, Lavender și cu mine am petrecut câteva zile montând și demontând tribuna din cele două cutii, pe care le purtam în Range Rover, în tot felul de sătucuri, având grijă (așa cum spunea tatăl meu) să nu scăpăm nici un vot.

Săptămâna care a urmat, Orinda a fost cea care era cât pe ce să-și piardă viața.

Capitolul 7

În marțea ultimei săptămâni pline de campanie, mi-a sosit, în sfârșit, bicicleta și cutia cu lucruri de la domnișoara Wells.

Sus, în camera noastră, tata s-a uitat cu interes și curiozitate printre puținele lucruri rămase din viața mea trecută — două trofee pentru câștigarea curselor pentru amatori de Paștele trecut, câteva fotografii în care călăream sau schiam și altele din liceu, printre care una cu echipa de tir. Mai erau cărți de matematică și despre curse. Și haine, dar nu prea multe pentru că, spre disperarea mea, eram încă în creștere,

Tata a luat pașaportul meu, certificatul de naștere și fotografia înrămată de la nunta lui cu mama. A scos fotografia din ramă și, după ce a privit-o îndelung, și-a plimbat degetul pe fața ei și a oftat adânc; a fost singura dată când l-am văzut manifestându-și vreo emoție din cauza pierderii suferite.

— Ți-o amintești? l-am întrebat imprudent. Dacă ar intra acum în cameră ai recunoaște-o?

Mi-a aruncat o privire atât de goală, încât mi-am dat seama că am pus o întrebare de neiertat, dar după o vreme mi-a spus:

— Nu uiți niciodată prima dragoste.

Am înghițit în sec.

— Tu te-ai întâlnit cu prima dragoste?

Am rămas perplex, stânjenit în asemenea măsură încât îmi pierduse, graiul; în cele din urmă am spus sincer: "Nu". A dat din cap. A fost un moment de intimitate aproape insuportabilă, primul asemenea moment între noi doi, dar el a rămas cu desăvârșire calm, lăsându-mă să-mi revin.

A aranjat niște hârtii pe care le adusese într-o geantă din recenta călătorie făcută la Londra, a pus și documentele mele înăuntru, a încuiat-o și a anunțat că o să facem o vizită la "*Hoopwestern Gazette*".

De fapt l-am vizitat pe editor, care era și proprietarul singurului cotidian local.

Era un bărbat de vârstă medie, obosit, îmbrăcat într-o cămașă cu mâneci scurte și, din tonul primelor pagini ale ziarului său, aspru. Când am intrat s-a ridicat de la birou.

— Domnule Samson Frazer, a spus tatăl meu, când ne-am întâlnit seara trecută m-ați întrebat dacă, după părerea mea, oamenii care mă votează sunt proști.

Cu toată importanța lui în Hoopwestern, Samson Frazer nu avea nici un fel de putere în fața părintelui meu. Interesant, mi-am zis eu.

— Aaa..., zise el.

— O să revenim la asta într-un minut, i-a zis tatăl meu. În primul rând, vreau să vedeți ceva. Desfăcu geanta și o deschise. Am adus următoarele articole, continuă tata scoțând pe rând fiecare document și punându-l pe birou. Certificatul meu de căsătorie. Certificatul de naștere al fiului meu. Pașapoartele noastre, ale amândurora. Această fotografie cu mine și soția mea lângă oficiul stării civile, după căsătoria noastră. Pe spate — și întoarse fotografia pe dos — puteți vedea numele și numărul de autorizație al fotografului, precum și data. Aici este și certificatul de deces al soției mele. A murit în urma unei complicații survenite după nașterea fiului nostru. Acest fiu, Benedict, singurul meu copil, care a fost alături de mine în timpul campaniei pentru aceste alegeri parțiale.

Editorul îmi aruncă o privire rapidă, ca și cum până în acel moment nu luase notă de existența mea.

— Dumneavoastră folosiți o persoană pe nume Usher Rudd, continuă tata. Părerea mea este că ar trebui să fiți foarte prudent. Se pare că încearcă să trezească bănuieli asupra identității și legitimității fiului meu. Mi s-a spus că a făcut insinuări vulgare.

L-a întrebat pe editor cum de a aflat despre alegătorii "proști", când el, tatăl meu, a folosit cuvântul — și într-o glumă — numai în intimitatea camerei sale.

Samson Frazer parcă era un șobolan rebegit.

— Dacă trebuie, voi trimite mostre de păr pentru analiza ADN. Păr de la mine, de la fiul meu și de la soția mea, care mi-a dat o șuviță într-un medalion. Sper că veți chibzui la cele ce vi le-am spus și la ceea ce v-am arătat. Începu să pună metodic certificatele înapoi în geantă. Pentru că, vă asigur, continuă amabil, dacă "*Hoopwestern Gazette*" va fi atât de lipsită de înțelepciune, încât să arunce îndoieli asupra originii fiului meu, voi da în judecată ziarul și pe dumneavoastră personal pentru defăimare și calomnie, și s-ar putea, foarte probabil, să vă doriți să n-o fi făcut. Închise încuietorile genții atât de energic, încât zgomotul făcut a răsunat ca o amenințare.

— Ați înțeles? I-a întrebat.

Editorul înțelese clar.

— Bine, zise tatăl meu. Dacă mă prinzi cu vreo porcărie în flagrant delict, e o treabă absolut echitabilă. Dar dacă încerci să o fabrici, am să te spânzur cu picioarele în sus.

Samson Frazer nu găsi nimic de spus la asta.

— Bună ziua, domnule, și-a luat tata rămas-bun.

A fost foarte bine dispus tot drumul înapoi spre hotel și a urcat în cameră fredonând.

— Ce ai zice, sugeră el, de un pact între noi doi?

— Ce fel de pact?

Puse geanta pe masă și scoase din ea două foi albe de hârtie.

— M-am gândit să-ți fac o promisiune și vreau ca în schimb să-mi faci și tu una similară. Amândoi știm cât de vulnerabil poate fi cineva când este vorba de oameni ca Usher Rudd.

— Și nu este deloc imposibil, l-am întrerupt eu, ca el să ne asculte în acest moment, mai ales dacă știe de unde de-abia ne-am întors.

Tatăl meu păru o secundă uluit, apoi zâmbi.

— Cărăbușul cu păr roșu, scormonitor în rahat, poate să asculte cât îi place. Promisiunea pe care am să ți-o fac este să nu-i dăm, lui sau oricui altcuiva asemeni lui, nici un fel de motiv pentru un scandal public. M-ar deranja profund. Fără legături cu oameni de nimic, care toarnă vrute și nevrute, nici un fel de recompense nelegale pentru diverse servicii, plata corectă a impozitelor, și fără porcării cum ar fi droguri și ciudățenii sexuale...

Am zâmbit slab, amuzat.

— Da, dar vreau ca și tu să-mi faci aceleași promisiuni.

— Vreau să-mi promiți că, dacă am să fiu ales, în timpul carierei mele politice n-ai să faci nimic care să ducă în vreun fel la discreditarea mea, la înlăturarea mea sau la căderea mea în dizgrație.

— Dar n-aș face așa ceva, am protestat eu.

— Îți este ușor să o spui acum, când ești tânăr, dar ai să descoperi că viața este plină de tentații teribile.

— Promit.

— Nu e suficient, spuse clătinând din cap. Vreau ca amândoi să facem lucrul ăsta în scris. Vreau să poți să vezi și să-ți amintești ce ai promis. Firește, nu e nicidecum un document legal sau ceva cu asemenea pretenții, e doar o declarație de intenții.

A tăcut, jucându-se cu pixul în timp ce se gândea; apoi a scris foarte repede și simplu pe o foaie de Hârtie, a semnat și a împins hârtia spre mine, ca să citesc. Scrisese următoarele:

"Nu voi provoca nici un scandal, nici nu voi comite vreun act rușinos sau ilegal".

— Este puțin cam prea cuprinzător, nu? am zis nedorind ca totul să devină prea serios.

— Altminteri n-ar avea nici o valoare. Dar tu poți să scrii propria ta variantă. Scrie ce crezi de cuviință.

Nu simțeam nici un impuls să mă leg irevocabil jurând sfințenie. Și am scris următoarele:

"Nu voi face nimic de natură să stânjenească cariera politică a tatălui meu sau să-i târască numele în noroi. Voi face tot posibilul să fie în siguranță împotriva oricărui fel de atac".

Am semnat cu inima ușoară și i-am dat hârtia.

— Asta merge?

— Merge, a spus zâmbind, după ce a citit.

A împăturit ambele foi, apoi a luat fotografia de nuntă, a așezat-o cu fața în jos pe geamul ramei, după care a potrivit cele două foi pe dosul fotografiei; a aplicat deasupra spatele ramei, pe care a prins-o bine cu clipsurile ei.

— Gata, a spus, întorcând rama cu fața în sus. De fiecare dată când ai să te uiți la mama ta și la mine, îți vei aminti de promisiunile din spatele fotografiei, din interiorul ramei. Nici că se poate mai simplu.

Așeză fotografia pe masă și îmi întinse certificatul de naștere și pașaportul.

— Păstrează-le în siguranță.

— Da.

— Bine. Și acum hai să mergem mai departe cu campania asta.

După ce ne-am oprit foarte puțin pentru a-mi lăsa actele într-un plic în seiful directorului de hotel, ne-am dus la noul cartier general pentru a-i lua pe Mervyn, afișele, pe Faith și Lavender, ca să pornim în rondul de dimineață din ușă-n-ușă în trei cartiere din Hoopwestern. Cartiere muncitorești, cei care făceau becuri.

Mervyn, mândru nevoie mare de el, găsise un alt megafon. Prietenul lui, tipograful, continua să furnizeze un torent de "*JULIARD*". Părea și Mervyn o dată mulțumit în lumea lui, dar ziua pentru ei deveni și mai strălucitoare când sosi Orinda, declarând că este gata să meargă și ea cu noi.

Ne-am înghesuit în Range Rover toți șase — eu, tata, Orinda, Faith și Lavender (amândouă reci) și Mervyn (încins) — lăsându-le la birou pe Crystal (cronic anxioasă) și pe Marge (ștergând praful și măturând).

În afară de asta, mai erau numai opt zile și se termina totul, mi-am zis. Și după aceea ce am să fac? Mai erau trei sau patru săptămâni până să înceapă semestrul la *Exeter*.

Am să am 18 ani. Aveam o bicicletă... poate că o să ajung în Franța. Conduceam mecanic, oprind ori de câte ori îmi dicta Mervyn. Orinda venise în pantaloni și jachetă, de un roșu oranj-pal. Ca de obicei, lanțuri de aur. Un machiaj perfect.

Au fost sărutați prunci. Tatăl meu a dat peste un grup de soți care avea grijă de copii, muncitori în schimburi la fabrică, și a aflat o mulțime de lucruri despre filamentele de tungsten.

Eu am stat de vorbă cu câteva doamne mai în vârstă aflate la cafeaua de dimineață, care n-au fost însă satisfăcute până când părintele meu nu a dat mâna cu ele (zâmbete de încântare, o mulțime de voturi). Orinda a întâlnit

prieteni vechi. Mervyn alerta străzile de sosirea noastră, iar Faith și Lavender nu scăpau nici o sonerie.

După ce am părăsit și ultimul cvartal, am văzut unul sau două afișe Titmus, nici un Whistle, nici măcar un Bethune, numeroase ferestre proclamând acum "*JULIARD*". Existau categoric speranțe.

Mervyn și tata au hotărât să mai mergem pe încă o stradă, lungă, și de data asta cu case variate, arătând ceva mai prospere. Mă săturasem deja de mersul din ușă-n-ușă — avusesem parte cât să-mi ajungă câteva vieți — dar, ca întotdeauna, ceilalți păreau să aibă un apetit de neostoit.

Ochii tatălui meu străluceau de entuziasm, iar cei care nu erau de acord cu teoriile lui politice nu-l descurajau, ci, dimpotrivă, îl stimulau. Aveam impresia că nu obosește niciodată în încercarea de a-i converti pe necredincioși.

Fără prea mari speranțe, le-am întrebat pe Faith și Lavender dacă nu preferă să spună că ajunge cât au făcut; ce-ar zice să mergem să luăm prânzul?

— Nu, nu, au insistat ele cu fervoare. Fiecare vot contează.

Singură Orinda părea să nu se simtă în largul ei și era rezervată; în cele din urmă, în timp ce așteptam amândoi pe trotuar lângă mașină ca și ceilalți să termine de trezit entuziasmul în căminul unor bătrâni, am întrebat-o ce s-a întâmplat.

— Nimic, îmi răspunse, și nu am insistat, dar, după un moment sau două, ea a continuat: Vezi BMW-ul ăla alb, acolo, pe drum?

— Da, am zis încruntându-mă. Îl văzusem și mai devreme, într-unul din cvartalele de locuințe muncitorești.

— Ne urmărește.

— Cine? Usher Rudd?

— O, nu! A găsit ideea surprinzătoare, ceea ce m-a surprins și pe mine. Nu, nu Usher Rudd. Este Alderney Wyvern.

În clipa aceea eu am fost cel surprins și am întrebat-o uimit:

— De ce naiba să ne urmărească?

— Este încă furios pe mine pentru că-l sprijin pe tatăl tău, spuse încruntându-se.

— Ei bine... am remarcat. Dar de ce anume?

— Ești prea tânăr ca să înțelegi.

— Aș putea să încerc.

— Dennis obișnuia să facă tot ce spunea Alderney. Vreau să spun că de fapt Dennis a avansat datorită lui Alderney. El îl învăța ce să spună. Alderney este foarte deștept, politic vorbind.

— Atunci de ce nu-și caută un loc de parlamentar pentru el?

— Spune că nu dorește așa ceva. Ca să fiu sinceră, a spus după o pauză, nu este ușor să-l înțelegi. Dar știu că se aștepta ca eu să fiu desemnată drept candidat și în calitate de văduvă a lui Dennis să păstrez locul; iar Alderney, la fel ca și libidinosul ăla de Leonard Kitchens, cu mustața aia care-i tot tremură, s-a ocupat de oameni ca să se asigure că am să fiu desemnată. Apoi, din senin, organizația centrală a partidului de la Westminster a decis că-l vor pe George Juliard în Parlament; atunci a început să-i amețească pe membrii comitetului de desemnare a candidatului, care întotdeauna ascultă de fapt de Polly, care l-a plăcut imediat pe tatăl tău... Oricum, Alderney n-a ajuns nicăieri cu tatăl tău. Uneori mă gândesc că ăsta-i genul de putere pe care Alderney o dorește cu adevărat, să poată să tragă sforile în culise...

În clipa aceea mi s-a părut o idee trăsnită (mai aveam încă multe de învățat).

— Așa că acum, când m-am alăturat tatălui tău, continuă Orinda, nu mai ascult atât de mult ce zice Alderney. Obișnuiam să fac tot ce sugera el. Întotdeauna am făcut așa, eu și Dennis, pentru că Alderney ne spunea că o să se întâmple cutare și cutare lucru pe scena politică și de cele mai multe ori avea dreptate, iar acum, când îmi petrec atât de mult timp cu tine și cu tatăl tău... Ai să râzi, dar aproape cred că este gelos!

N-am râs. Văzusem puternicul efect pe care îl avea tata asupra tuturor femeilor din Hoopwestern, de la Lavender, cu limba ei ascuțită, în sus.

Nu m-ar fi surprins dacă ar fi lăsat o cometă cu o coadă de gelozie în întreaga circumscripție, numai că avea nevoie în egală măsură de voturile bărbaților și ale femeilor, așa că l-am urmărit păstrând o distanță tactică față de soții.

Alderney Wyvern a coborât din mașina lui și a rămas agresiv, cu mâinile în șolduri, uitându-se fix la Orinda.

— Mai bine mă duc să stau de vorbă cu el, a zis Orinda.

— Nu, nu te duce, am oprit-o instinctiv. A sesizat alarma din vocea mea și a zâmbit.

— Îl cunosc de ani de zile!

Nu cunoscusem încă varianta de gelozie adultă, mult maturizată, ci numai furia neputincioasă a adolescenței, dar am simțit intuitiv că în A.L. Wyvern se petrecuse o mare — și tulburătoare — schimbare.

În mod deliberat a fost șters la toate ocaziile la care îl văzusem; discret, reținut, purtându-se de parcă ar fi dorit să nu fie remarcat. Acum toate acestea dispăruseră. Silueta lui masivă părea și mai plină, cu umerii încordați și cu fața, chiar și de la distanță, vizibil amenințătoare.

Avea furia scăpată de sub control a unuia care participă la o revoltă sau a unui grevist militant.

— Rămâi pe loc, i-am spus.

— Nu fi prost.

A pornit plină de încredere spre el, în costumul ei îndrăzneț roșu-oranj.

Auzeam vocea lui, joasă și nemulțumită, dar nu și ce spunea. Răspunsul ei a fost nepăsător și chiar l-a tachinat.

Orinda a întins o mână, ca și cum ar fi vrut să-l bată cu afecțiune pe braț, iar el i-a ars o palmă zdravănă peste față. Ea a țipat, atât din cauza șocului, cât și a durerii. Am alergat spre ea și, deși Wyvern m-a văzut venind, a lovit-o din nou, cu dosul mâinii, peste nas și gură.

Orinda a scos un țipăt ascuțit, ridicând mâinile ca să-și apere fața, încercând în același timp să scape de el; dar o apucase de umărul jachetei, ținând-o zdravăn ca să nu fugă și-și pregătea pumnul pentru o nouă lovitură.

Orinda s-a eliberat. S-a dezechilibrat, s-a împiedicat de bordură și a ajuns pe carosabil. Pe strada care până atunci fusese atât de liniștită și de goală apără brusc un camion greu, care se năpustea spre Orinda în scrâșnet de frâne și cu claxonul la maximum. Orinda mergea fără să vadă nimic în fața ochilor, ca și cum era dezorientată; am țâșnit spre ea, fără să calculez viteza sau distanța, pur și simplu sub impulsul momentului.

Șoferul a virat, încercând să o ocolească, înrăutățind de fapt lucrurile, pentru că direcția lui era imprevizibilă. Dar eu m-am aruncat asupra Orindei, care a căzut sub mine și s-a rostogolit pe asfaltul tare; în scrâșnete de frână, cauciucurile negre ale camionului au lăsat urme vizibile la numai câțiva centimetri de picioarele noastre.

Orindei îi curgea sânge din nas și plângea de durere, amețită și, în același timp, uluită. Am îngenuncheat lângă ea, temându-mă să nu-i fi făcut rău fără să fie necesar, întrucât șoferul camionului ar fi putut să o evite oricum. Camionul a oprit nu departe de noi, iar șoferul a sărit jos și a pornit alergând spre noi, simulând deja nevinovăția.

— Mi-a apărut direct în față, n-am mai putut face nimic. Nu este vina mea... n-aveam ce să fac... nu este vina mea că-i curge sânge.

N-am răspuns nici eu, nici Orinda. Nu era relevant. Nu fusese vina lui și nimeni nu ar spune lucrul ăsta. Tipul vinovat stătea pe trotuar, exact vizavi de noi, furios și șocat, holbându-se fără să se miște ca să ne vină în ajutor.

Recăpătându-mi suflul, am întrebat-o pe Orinda dacă este bine. Întrebare prostească, bineînțeles, când din nas îi curgea sânge, iar pe față mai erau și alte urme ale mâinilor periculoase ale lui Wyvern. Jacheta îi era ruptă. Își pierduse un pantof. Machiajul perfect era distrus și tot trupul îi era cuprins de o ușoară slăbiciune.

Această Orindă, care zăcea întinsă pe carosabil, era departe de femeia sigură pe ea și sofisticată, care flirta cu camera de luat vederi, așa cum o cunoscusem; arăta zdruncinată, comună, o femeie de vârstă mijlocie și mai curând drăguță, care încerca să-și adune gândurile și să înțeleagă ce s-a întâmplat.

M-am aplecat și mi-am petrecut un braț pe sub gâtul ei ca să văd dacă se poate ridica în fund și, spre ușurarea mea, m-a lăsat să o ajut.

Stătea acum în fund pe carosabil, cu genunchii strânși și cu capul și mâinile pe genunchi. Nu și-a rupt nimic, mi-am zis. Fracturile erau de natură internă și mentală, iar acestea nu se puteau repara.

— N-ai un șervețel? mă întrebă printre lacrimi, încercând totuși să-și șteargă sângele cu degetele. Nu aveam. Vezi că este unul în geanta mea, mi-a spus.

Geanta era în Range Rover.

— Mă duc să ți-l aduc.

— Nu... Benedict... nu mă lăsa singură!

— Cheamă o ambulanță, interveni șoferul brutal. N-am lovit-o, știu că n-am lovit-o. Nu este vina mea că sângerează.

— Nu, nu este, am fost de acord ridicându-mă. Dar ești un tip puternic și poți fi util dacă o iei pe doamna în brațe și o duci până la Range Rover-ul ăla auriu de colo...

— Nici vorbă, mă întrerupse el. Nu vreau să mă pătez cu sângele ei; nu este vina mea — mi-a apărut direct în față.

— Da, așa este, nu este vina ta. Dar cel puțin te-ai oprit, așa că poți să ne fii de folos ducând-o până la mașina de colo; iar dacă îmi scrii pe o hârtie numele și firma la care lucrezi, atunci n-ai decât să-ți continui drumul.

— Fără poliție, zise el.

— Când este un accident nu chemi poliția decât dacă e cineva rănit, iar tu nu a-i rănit-o pe doamna, așa cum tocmai ai spus-o.

— Așa pur și simplu? De unde știi tu asta? Nu ești decât un flăcăiandru!

Am aflat toate astea când m-am pregătit să-mi iau permisul de conducere, dar nu puteam să stau acum să-i explic lui. M-am aplecat și am încercat să o ridic pe Orinda în picioare; a făcut-o, clătinându-se și agățându-se de mine să nu cadă.

Am înconjurat-o stângaci cu brațele. Tremura. Tatăl meu ar fi ridicat-o pur și simplu în brațe și ar fi dus-o la mașină, dar în afară de faptul că mă îndoiam că eu aș fi avut puterea necesară pentru așa ceva, mă simțeam stânjenit și de diferența de vârstă dintre noi. Ridicol, într-adevăr. Mă simțeam protector, dar nesigur pe mine.

Au trecut vreo două mașini, pasagerii rupându-și gâturile de curiozitate.

— Oh, haideți doamnă, zise brusc șoferul culegându-i pantoful de pe jos și punându-i-l în picior, sprijiniți-vă de brațul meu.

I-a oferit un sprijin solid și, între noi doi, Orinda a pornit șovăind, călcând ca și cum nu era sigură unde este pământul. Am ajuns la mașină și am instalat-o pe locul pasagerului din față, unde s-a relaxat ușor și i-a mulțumit șoferului.

— Ia stai! zise el brusc, cercetând atent vehiculul ciudat. Mașina asta nu este a politicianului ăla, cu un nume ciudat?

— Juliard.

— Îhî.

— Sunt fiul lui. Doamna, pe care ați avut atâta prezență de spirit să o ocoliți și să nu o loviți, și pe care tocmai ați ajutat-o, este doamna Orinda Nagle, al cărei soț a fost membru al Parlamentului înainte să moară.

— Drace! Eu locuiesc în Quindle. Se zice că așa cum stau lucrurile, tatăl tău nu are nici o șansă, dar acum am să votez pentru el. Mai cinstit nici că se poate!

I-am scris numele, pe care mi l-a dat cu disponibilitate, precum și denumirea firmei de mobilă la care lucra, numărul de telefon; s-a uitat radios la Orinda și i-a spus să nu-și facă probleme, după care a plecat cu camionul lui, adresându-ne un zâmbet — un zâmbet — și făcându-ne un semn cu mâna.

În tot timpul ăsta, Alderney Wyvern a stat pe loc, ca și cum tălpile pantofilor i se lipiseră de asfalt.

De prin case se iviseră câțiva oameni din cauza claxonului și a scrâșnetului de frâne, dar, întrucât practic nu a fost nici un fel de accident, iar Orinda s-a ridicat și a pornit pe picioarele ei, curiozitatea s-a stins rapid.

De data asta, când ar fi putut să înregistreze pe peliculă o poveste adevărată, Usher Rudd și aparatul lui de fotografiat au lipsit. Tata, Mervyn, Faith și Lavender s-au întors triumfători de la bătrânii pe care au reușit să-i convertească și au început să scoată exclamații de groază când au văzut că Orinda sângerează și că e atât de distrusă.

Șervețelul din poșeta ei s-a dovedit a nu fi suficient. Din cauza lacrimilor care-i curgeau pe obraji și a încercărilor nereușite de a și le șterge se murdărise pe toată fața.

— Ce s-a întâmplat? întrebă aspru tata. Ce ai făcut?

— Nimic! am zis. Vreau să spun că... nimic.

— George, sări Orinda în apărarea mea, Benedict m-a ajutat... Nu pot să cred... Alderney... Alderney... m-a l-l-lovit.

— Ce a făcut?

Ne-am îndreptat cu toții privirile spre trotuarul de vizavi, unde Wyvern stătea cu aerul încă bătaios, iar dacă eu avusesem nevoie de o explicație a emoțiilor implicate, tatăl meu n-a avut câtuși de puțin.

A pornit cu pași mari și cu o furie clar îndreptată spre fostul-cel-maibun-prieten, care, vizibil, nu regreta nimic, și l-a provocat cu voce ridicată, deși nu puteam auzi ce spune de fapt. Wyvern i-a răspuns la fel de arțagos, gesticulând din mâini.

— Benedict... du-te și oprește-i, m-a rugat Orinda tot mai îngrijorată.

Ei îi era ușor să o spună, dar amândoi erau bărbați maturi, în timp ce eu... Ei bine, am alergat și l-am prins pe tata de braț exact în clipa în care-și luase avânt să-i ardă una lui Wyvern, care, incredibil, surâdea batjocoritor. Tatăl meu s-a răsucit și a strigat la mine furios:

— Dă-te naibii la o parte!

— Pactul, am răcnit la el. Adu-ți aminte de pact.

— Ce?

— Pactul, am insistat. Nu-l lovi. Tată... *tati...* nu-l lovi.

Furia oarbă i-a dispărut la fel de brusc pe cât îl cuprinsese, ca și cum în clipa aceea s-ar fi trezit.

— Tocmai asta vrea, să-l lovești. Nu-mi dădeam seama cum știam lucrul ăsta sau de ce eram atât de sigur. Poate din cauza faptului că Wyvern rămăsese pe loc și nu se urcase la volan să pornească în trombă, dar în modul cel mai probabil am intuit totul din limbajul transmis de trupul lui.

Căuta scandalul! Intenționa să-i facă orice rău putea tatălui meu și nu în ultimul rând publicitate negativă înainte de ziua alegerilor. Tata se uită preocupat la mine, după care se întoarce și porni spre Range Rover.

Mă întorsesem deja pe jumătate ca să-l urmez, când am fost înșfăcat și răsucit pe loc de Wyvern, a cărui față, niciodată zâmbitoare, era acum înghețată într-un rictus de răutate brutală.

Dacă n-a putut obține ce a vrut de la tată, o să obțină de la fiu. Nu luasem lecții de box sau de karate, dar aveam reflexe în mod natural rapide și, mulțumită călăriei și schiatului, un simț instinctiv al echilibrului.

Wyvern o fi avut el forță în pumni, dar eu m-am lăsat în jos și am evitat doi pumni zdraveni în față, care, probabil, m-ar fi lăsat lat dacă i-aș fi primit, și m-am concentrat ca să rămân pe picioarele mele.

M-a împins în spate proptindu-mă de un gard ce-mi ajungea până la umăr și care despărțea o grădină de trotuar; m-am smuls însă din strânsoarea lui și am pornit-o pur și simplu la fugă, hotărât să nu câștig vreo bătălie, ci să scap și să dau dovadă de reținere.

L-am auzit pe Wyvern fugind după mine și l-am văzut pe tata întorcându-se cu o furia reînnoită ca să-mi vină în ajutor.

— Urcă-te în Range Rover, am răcnit frenetic la el. Urcă-te în mașină!

A șovăit, după care s-a întors și, în mod absolut miraculos, a făcut ce i-am zis.

Când am ajuns la trei pași de Range Rover m-am oprit și m-am întors cu fața spre Wyvern, al cărui comportament calculat nu a fost nici o clipă total copleșit de latura emotivă.

A cuprins dintr-o privire galeria în fața căreia trebuia să joace în continuare — Orinda, tatăl meu, Faith și Lavender — și, sub privirile fixe ale celor cinci perechi de ochi, a hotărât brusc că, dacă ar ataca în continuare, acest lucru ar avea consecințe legale pe care nu și le dorea; și s-a oprit la șase pași de locul unde mă aflam.

Veninul din expresia lui a făcut să-mi tremure saliva în gură.

— Tot am să te prind eu într-o zi, a șuierat printre dinți Wyvern.

Dar nu astăzi, mi-am zis eu; și tot ce conta era ziua de astăzi!

A făcut câțiva pași înapoi cu spatele, fața recăpătându-și obișnuita lipsă de expresie, după care s-a întors și a pornit spre mașină, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Urcându-se la volan, a ambalat motorul și s-a depărtat liniștit, fără scrâșnet de frâne sau alte isprăvi. Am rămas toți fără grai. În cele din urmă, dregându-și vocea, Mervyn a spus:

— Orinda are nevoie de doctor.

— Am nevoie de un șervețel, protestă Orinda.

Faith și Lavender au scos niște șervețele albe, mototolite, iar Orinda și-a șters fața, uitându-se într-o oglinjoară și gemând când a văzut dezastrul ce i se dezvăluia încet.

— Nu mai merg nicăieri în halul ăsta.

— La poliție...? sugeră Faith.

— Nu, declară categoric Orinda și nu s-a opus nimeni.

Ne-am întors la sediul de campanie, unde tata și Orinda s-au urcat în mașina ei, parcată în apropiere, pentru a o duce acasă, iar eu am mers în urma lor.

Pe drum, la întoarcere, a fost tăcut tot timpul, dar când am ajuns în parcare și am frânat, a deschis în sfârșit gura:

— Orinda crede că tu ai salvat-o ca să n-o calce camionul.

— Oh!

— Ai salvat-o?

— Șoferul camionului ne-a ratat!

A insistat să-i spun ce s-a întâmplat.

— Avea ochii pâini de lacrimi, i-am explicat, și nu vedea în ce direcție merge. Am dat să cobor din mașină, dar el m-a oprit.

— Așteaptă. Părea să-și caute cuvintele și nu le găsea. Am așteptat. În cele din urmă a spus: Mă tem că te-am implicat mai mult decât aș fi vrut.

— N-a fost deloc plicticos, i-am răspuns pe jumătate râzând.

Sâmbătă s-a dus la Quindle cu Mervyn ca să facă turul suburbiilor și, pentru că în aceeași seară era un dineu și mai avea și alte obligații duminică dimineața, a rămas peste noapte acolo. În duminica respectivă împlineam 18 ani. Tatăl meu îmi spusese că-mi va lăsa o felicitare la Crystal și să mă duc la ora nouă să o iau.

El urma să se întoarcă în după-amiaza respectivă și vom cina împreună, seara, să sărbătorim, mi-a spus. Fără nici un fel de întâlnire politică, a zis el. Doar noi doi, cu șampanie.

Când am ajuns la sediul partidului, la ora nouă, ușa era încuiată. Crystal și-a făcut apariția de-abia după 15 minute, a descuiat și a intrat în birou. Da,

tatăl tău mi-a lăsat o felicitare, mi-a spus ea și mi-a urât la mulți ani și toate cele de cuviință.

A luat un plic de pe birou și mi l-a dat, iar înăuntru am găsit o hârtie cu o glumă despre cum îmbătrânești și nimic altceva. "*Cu drag, tati*", scrisese la sfârșit.

— George a spus să ieși afară, în stradă, unde vei găsi o mașină neagră cu șofer, a zis Crystal. Și să nu mă întrebi despre ce este vorba, pentru că George nu mi-a spus. Dar zâmbea. Așa că du-te și găsește mașina.

— Mulțumesc, Crystal. A dat din cap și a făcut un gest de rămas-bun, iar eu am ieșit și, la vreo sută de yarzi mai încolo, am găsit mașina neagră parcată și șoferul așteptând răbdător. Fără să scoată un cuvânt, șoferul mi-a întins un plic alb, pe care nu era nici o adresă. Pe hârtia din interior scria:

"Urcă-te în mașină". Și dedesubt — "Te rog".

Cu o licărire de umor și un suspin de bună dispoziție m-am supus instrucțiunilor.

Nu m-a surprins prea mult când șoferul (nu același și nici aceeași mașină, ca atunci când am plecat de la sir Vivian) a refuzat să-mi spună unde mergem.

Totuși, nu după mult timp, era clar că ne îndreptam spre vest și numeroase indicatoare arătau Exeter. Șoferul s-a îndreptat într-adevăr spre centrul acestui oraș și a tras în fața celui mai mare hotel al său.

Ca și prima dată, portiera din spate mi-a fost ceremonios deschisă ca să cobor și, din nou, cu un zâmbet larg, a făcut în tăcere un gest spre intrarea hotelului și m-a lăsat pe mâna hamalilor în uniformă, care mă tot întrebau de bagaj.

Și din nou bagajul consta numai în hainele în care eram îmbrăcat; un tricou alb cu mâneci lungi, blugi noi și adidași bine încercați. Fără îndoială cu mai mult aplomb decât la Brighton, am intrat în holul imens și am întrebat la recepție de George Juliard. Recepționera a apăsât pe tastele unui computer, după care mi-a spus:

— Îmi pare rău, nu stă nimeni cu numele Juliard în hotel.

— Vă rog mai verificați o dată.

A verificat. Mi-a adresat un zâmbet profesional. Nimeni cu numele Juliard nu stătea totuși în hotel.

De data asta nu mă mai pierdeam într-o mare de șorturi și tricouri cu diferite mesaje inscripționate pe ele. Până și în această ultimă duminică de august, deci de vară, aici predominau costumele de afaceri.

Am ajuns sumbru la concluzia că șoferul probabil greșise adresa. Am privit în jur, văzând un fel de seră cu acoperiș de sticlă, unde se aflau fotolii și plante verzi; m-am așezat pe unul dintre fotolii gândindu-mă ce să fac. Intenția tatei a fost să cunosc Exeter-ul înainte să merg la universitate? Sau ce?

După circa vreo jumătate de oră, a apărut în hol un bărbat îmbrăcat cam la fel ca mine, deși mai mare cu vreo zece ani buni. S-a uitat în jur, după care a pornit în direcția mea fără să se grăbească.

— Juliard? a zis el. Benedict?

— Da. M-am ridicat, mai înalt decât el cu vreo câțiva centimetri, ceea ce a părut să-l surprindă.

Avea părul blond-gălbui, gene albe și pielea bronzată. Un bărbat musculos, sigur pe el, simțindu-se ca acasă.

— Eu sunt Jim. Am venit să te iau.

— Cine ești? Unde mergem?

A zâmbit și n-a spus decât "Haide".

A luat-o înainte și am ieșit din hotel, am mers puțin și am ajuns la o mașină roșie, bușită și prăfuită, plină cu tot felul de reviste rupte, pungi mototolite de sandvișuri, pahare de cafea de plastic și un câine corcitură, care mi-a fost prezentat sub numele de Bert.

— Fă abstracție de toată mizeria, a spus voios Jim, măturând cu mâna zierele mototolite de pe scaunul din față și aruncându-le pe jos. La mulți ani, apropo!

— Pf... mulțumesc.

A demarat într-un mod în care fusesem învățat să n-o fac; forțând accelerația și punând frâne bruște. Pornit și oprit. Impuls și prudență. Mi-ar fi plăcut să merg la drum lung cu Jim.

De fapt am mers numai opt mile spre vest, după cât am putut eu să-mi dau seama.

Am ieșit din oraș, am trecut pe lângă un indicator semnalând Capusul Streatham al Universității *Exeter* (patria, printre multe altele, a secției de matematici) și am pătruns adânc în zona rurală Devon, cu căsuțe cu acoperișuri groase de stuf care se încruntau peste ferestrele mici.

Jim a oprit cu o smucitură în fața unui exemplar mai mare al modelului de bază și mi-a arătat o ușă grea de lemn.

— Intră, mi-a spus el. Pe coridor, ultima ușă pe stânga. A zâmbit. Și noroc!

Eram foarte fericit să mă văd jos din mașina lui, fie și numai pentru a scăpa de Bert, care m-a lins tot timpul pe gât.

— Cine locuiește aici? l-am întrebat.

— Ai să vezi.

Și m-a lăsat în fața unei opțiuni simple — ori fac cum mi s-a spus, ori caut o modalitate de a mă întoarce în Exeter.

Am deschis ușa grea și am pornit pe coridor spre ultima ușă pe stânga.

Capitolul 8

În ultima cameră pe stânga, în spatele unui birou mare, stătea un bărbat și, la prima vedere, am crezut, cu o tresărire de neplăcere, că este Vivian DurrIDGE, hotărât să mă concedieze din nou.

Când am intrat, a ridicat privirea de pe hârtiile din fața sa și mi-am dat seama că, deși nu era Vivian DurrIDGE în persoană, era un bărbat cam din aceeași generație și cu aceeași înfățișare severă.

Nu mi-a adresat nici un fel de salut călduros, ci m-a examinat încet cu privirea de sus și până jos.

— Tatăl tău și-a dat mare osteneală pentru tine, a zis el în sfârșit. Sper să meriți.

Nu mi s-a părut potrivit nici un răspuns, așa că am tăcut.

— Știi cine sunt? m-a întrebat.

— Mă tem că nu... domnule.

— Stallworthy.

A așteptat ca numele să-mi declanșeze ceva în minte, ceea ce s-a întâmplat destul de repede. Implicația numelui a fost cea care mi-a întârziat răspunsul. Speranțele prea mari nu erau bune pentru puls.

— Ăăă... vrei să spunei Spencer Stallworthy, antrenorul pentru caii de curse?

— Eu. Tăcu o vreme. Mi-a telefonat tatăl tău. Vrea să cumpere un cal și să-l antreneze aici, cu mine, ca să poți veni cu bicicleta de la universitate să faci antrenamentul. Mi-a cerut să te pregătesc pentru amatori, astfel încât să poți concura la curse.

Îmi studia fața. Cred că arătam destul de extaziat, pentru că un zâmbet slab începu să-i lumineze trăsăturile severe.

— Sper să știi să călărești destul de bine ca să nu-mi faci grajdurile de râs, mi-a spus el.

Eu speram să nu fi stat de vorbă cu Vivian DurrIDGE!

— Tatăl tău mi-a cerut să găsesc un cal corespunzător. A discutat, firește, prețul. I-am spus că antrenez cam 40 de cai și că, întotdeauna, unul sau doi sunt de vânzare. În prezent am aici doi care ar putea să corespundă cerințelor. Eu și tatăl tău am convenit să vii astăzi și să faci câte o plimbare cu fiecare din cei doi. Tu-l vei alege pe cel care îl preferi. A vrut să fie o surpriză pentru ziua ta de naștere și văd că este într-adevăr. Am dat din cap fără măcar să respir. Perfect. Atunci du-te afară pe ușa din dos. Asistentul meu, Jim — cel care te-a adus aici —, o să te conducă la grajduri, unde caii te așteaptă pregătiți. Așa că dă-i drumul.

— Ăăă... Mulțumesc... foarte mult.

A dat din cap și s-a concentrat din nou asupra hârtiilor din fața lui; iar Jim, zâmbind cu gura până la urechi, m-a dus cu mașina o jumătate de milă până la curtea grajdurilor, care erau vechi, aveau mare nevoie să fie zugrăvite și vopsite, și de-a lungul anilor dăduseră zeci de câștigători la cursele din West Country.

Scopul lui Stallworthy nu era să ajungă la Cheltenham, Sandown sau Aintree. El antrena fermieri și oameni de afaceri locali, care concureau cu caii lor pe aproape de casă.

Jim a rămas în curte arătându-mi laconic.

— Acolo. Calul din boxa 27. O.K.?

— O.K.

M-am uitat la ocupantul boxei 27 și am văzut un animal cu mușchi puternici, de culoarea castanei, dornic, după cât se părea, să fie scos afară, să pornească în galop. Avea picioare scurte, frumoase, și un piept lat, capabil să-și croiască drum peste și prin orice obstacol care i-ar sta în cale.

Mai curând tipul alergătorului în curse cu obstacole dure decât al celui obișnuit cu trapul întins. Se ghicea în el o energie debordantă și dacă i-ar fi putut reproșa ceva la prima vedere, atunci era faptul că avea gâtul puțin cam scurt.

Jim a fluierat un băiat care a înșeuat roibul, deși inițial am avut impresia că avea de gând să mă lase pe mine să fac lucrul ăsta. Nici băiatul, nici Jim n-au spus decât lucruri banale, de bun-simț, când le-am cerut să-l plimbe puțin prin curte ca să văd cum merge.

La un moment dat, în educația mea fragmentară într-ale curselor de cai, un bătrân jocheu profesionist mi-a spus că un cal care merge bine, galopează bine.

Un cal cu pasul lent și lung este bun pentru cursele pe distanțe mari. Unul cu pași mici și sprinteni poate fi un bun cal de galop. Pasul roibului, destul de lung și destul de lent, sugera un temperament trudit și perseverent.

După ce a ocolit de două ori curtea, dus de frâu de băiatul care-l înșeuase, l-am oprit și i-am pipăit picioarele (nici un fel de protuberanță de la vreo întindere anterioară de tendoane) și m-am uitat în gura lui (lucru pe care probabil că n-ar fi trebuit făcut când este vorba de un cal de dar!); am aproximat că trebuie să aibă cam vreo șapte ani, vârstă bună pentru un alergător în cursele cu obstacole.

— Unde pot să-l călăresc? l-am întrebat pe Jim, care mi-a arătat o alee ce ieșea din curte spre o poartă care dădea într-un câmp vast, ce s-a dovedit a fi principalul teren de antrenament pentru toți pensionarii grajdului.

— Poți să mergi la trap sau la galop mic până la capăt, mi-a spus Jim, și să te întorci la galop moderat. El... roibul... cunoaște drumul.

M-am aruncat în spatele roibului și mi-am vârât în scările șei pantofii, deloc potriviți pentru așa ceva, lungind curelele de piele; în același timp încercam să sesizez "sentimentul", ce simte această masivă creatură care mă va duce în galop nu prea întins și care cel puțin îmi va da iluzia că mă aflu acolo unde îmi este locul.

Poate că n-am fost niciodată un jocheu grozav și, uneori, am fost stângaci, și nu mi-am coordonat mișcările, dar călărisem foarte mulți cai diferiți în vacanțele mele din liceu, lucrând pentru oameni care aveau nevoie să se ocupe cineva de cailor în timp ce plecau în călătorii.

Am profitat cât am putut de experiența antrenorilor când era vorba de cai de curse și, în ultimii doi ani, participasem la orice cursă ce mi se oferise. Am avut până acum 26 de ieșiri, în care am câștigat de trei ori, de două ori am ieșit pe locul al treilea și am căzut de trei ori.

Roibul lui Stallworthy era într-o stare de spirit bună și mi-a dat de înțeles lucrul ăsta așteptând răbdător cât timp am lungit curelele de piele ale scărilor șei și până când Jim a adus o caschetă, insistând să o pun pe cap chiar dacă era cu un număr mai mică decât îmi trebuia.

Roibul avea un spate musculos, lat, iar eu nu mai încălecasem un cal de trei săptămâni și jumătate; și dacă ar fi fost un ticălos, în dimineața aceea ar fi putut să o ia la goană cu mine, făcându-mă de râs, întrucât stăteam slab la capitolul forță.

Dar el a ieșit pe terenul de antrenament mergând ca o gloabă bătrână. Nu mi-a făcut plăcere trapul lui, pentru că era greoi și mă arunca în sus la fiecare pas; galopul mic m-a făcut însă să mă simt ca într-un fotoliu! Am mers în armonie până la extremitatea îndepărtată a terenului de antrenament, unde pământul cobora puțin, astfel încât prima parte a galopului, la întoarcerea spre casă, a fost la deal, bun pentru întărirea picioarelor.

La galopul aproape întins, a fost ca și cum aș fi încălecat o rachetă lansată — puternică, hotărâtă să ajungă la țintă și greu de abătut din drum. Am strâns frâul ca să mergă în pas de voie când ne-am apropiat de punctul de sosire și m-am îndreptat spre locul unde aștepta Jim, lângă poartă.

— Bine, a spus el fără a lua nici un fel de poziție, acum încearcă-l și pe celălalt.

Celălalt cal — un murg cu o coamă neagră — era tipul mai zvelt, iar impresia mea a fost că este mai bun la viteză decât cel pe care tocmai îl călărisem. Își purta capul sus și era mai nervos, și mai nerăbdător să o pornească din loc. Era însă îndoielnic că ar fi putut să mențină pe tot parcursul ritmul cu care era gata să pornească.

Am ținut picioarele în scările șei tot traseul. Nu era un cal dispus să-și lase călărețul să admire în voie frumusețile peisajului; era un cal făcut pentru curse, un cal pentru care nimic altceva nu prezenta interes.

Când am ajuns la extremitatea îndepărtată a pistei, în loc să se întoarcă încet, el a făcut una din acele piruete bruște, lăsând în jos un omoplat, manevră care-l arunca cu siguranță la pământ pe un jocheu neatent.

Văzusem mulți cai făcând lucrul ăsta. Am fost și eu aruncat cât colo! Dar eram pregătit să-l înfrunt pe murgul lui Stallworthy!

Galopul spre casă a fost tot drumul o adevărată bătălie pentru brațele mele; murgul voia să meargă mult mai repede. Am alunecat gânditor de pe spatele lui și i l-am predat lui Jim la poartă.

— Bine, a zis el. Pe care îl vrei?

— Păi... și l-am bătut ușor cu palma pe gât pe murg. Calul și-a scuturat viguros frumosul cap, nu dezaprobat, am presupus eu, ci cu satisfacție.

— Ce-ai zice să mergem într-un birt și, cât mâncăm un sandviș, să mă uit pe certificate și să vorbim puțin despre rasă? am sugerat eu.

Mă pricepeam destul de bine la birturi, după trei săptămâni și jumătate petrecute cu tatăl meu.

— Mi s-a spus că o să am de-a face cu un puști de școală, spuse râzând Jim. N-am ce zice, halal puști!

— Am terminat liceul acum o lună.

— Ei da, asta-i cu totul altceva!

Cu ironie firească, a luat tot ce era necesar din căsuța lui Stallworthy și ne-am dus la un birt local, unde a fost întâmpinat ca un obișnuit al casei. Ne-am așezat la o masă de lemn, iar el a pus hârtiile lângă bere (a lui) și Coca dietetică (a mea).

La rasa de cai pentru cursa cu obstacole, mama este cea care contează. O femelă care aduce pe lume un câștigător va mai aduce în modul cel mai probabil și alții.

Mama roibului nu a câștigat nici o cursă, dar două dintre progeniturile ei au fost învingători. Până acum roibul terminase cursele cam pe locul al doilea.

Mama murgului nici măcar nu a participat vreodată la vreo cursă, dar toate progeniturile ei, cu excepția primului mânz, au câștigat. Murgul câștigase de două ori.

Amândoi caii aveau opt ani.

— Vorbește-mi despre ei, i-am cerut lui Jim. Ce ar trebui să știu?

Era absolut clar că n-o să-mi spună întregul adevăr dacă din vânzare îi ieșea și lui un comision. Negustorii de cai erau la fel de faimoși ca și cei de mașini, când era vorba să-ți toarne baliverne despre obiectul negocierii.

— De ce sunt scoși la vânzare? I-am întrebat.

— Proprietarii lor au nevoie de bani.

— Tata o să aibă nevoie de un certificat de la medicul veterinar.

— O să am grijă de asta. Pe care din cei doi îl vrei?

— Am să vorbesc cu tatăl meu și am să te anunț.

Jim zâmbi strâmb. Avea și gene și sprâncene albe. Trebuia să mi-l fac prieten dacă urma să vin destul de des aici ca să mă antrenez, așa că, cu toată înțelepciunea politică a tatălui meu, am început să aplic în mod deliberat tactica al cărei scop era de a-l convinge pe Jim să-mi acorde un vot favorabil.

Râzând, Jim mi-a spus că s-a înhămat singur în slujba lui Stallworthy, pentru că nu găsisese un antrenor comparabil care să aibă o fiică de măritat. Bine că nu eram Usher Rudd, mi-am zis.

După cât se părea, Spencer Stallworthy dormea duminicile după-amiază, așa că nu l-am mai revăzut în ziua aceea. Jim (și Bert, câinele) m-au condus înapoi în Exeter la ora trei și, cu un zâmbet și o bătaie plină de căldură pe spate, m-a predat mașinii negre, cu șoferul silențios.

— Atunci o să ne revedem, a spus Jim.

— De-abia aștept.

Viitorul mi s-a limpezit în mod spectaculos. În anii adolescenței, în loc să-mi dea o alocație lunară fixă, tatăl meu îmi trimitea de Crăciun o sumă

serioasă care să-mi ajungă tot anul; în consecință, am economisit suficient, atât pentru a-mi găsi ceva cu chirie la o distanță pe care să o pot parcurge cu bicicleta până la Spencer Stallworthy, cât și să-mi ocup serios creierul cu presa despre curse.

Șoferul nu m-a dus la sediul partidului, de unde mă luase, ci pe un teren de la marginea Hoopwestern-ului, unde părea să se apropie de sfârșit ceva între o sărbătoare și o întrunire politică.

Baloane, tot felul de mașinuțe, călușei și alte comedii în culori dintre cele mai vii atrăseseră un număr mare de copii (și ca atare și de părinți votanți).

Pancarte mari promiteau *"INAUGURARE SPECTACULOASĂ DE CĂTRE DOAMNA ORINDA NAGLE LA ORA 3,00"* și *"GEORGE JULIARD, 3,15"*. Amândoi erau încă acolo la ora 5,30, strângând mâini în stânga și în dreapta.

"Scumpa" Polly a văzut mașina neagră oprindu-se la poarta terenului împrejmuit și a început să alerge prin iarba uscată și prăfuită pentru a-mi ieși în întâmpinare.

— La mulți ani, Benedict! Ți-ai ales un cal?

— Deci, ți-a spus? M-am uitat spre platforma improvizată unde dădea autografe.

— Parcă a plutit toată ziua. Și zâmbetul ei obișnuit îi cuprinse toată fața. Mi-a spus că inițial te-a adus aici, în Hoopwestern, drept fațadă pentru campania electorală și că pentru prima dată a ajuns să te cunoască, și că și-a dorit mult să-ți ofere ceva care să-ți placă, în semn de mulțumire pentru ce ai făcut aici...

— Polly!

— Mi-a spus că nu și-a dat seama că, cerându-ți să mergi la universitate și să renunți la călărie, ți-a cerut de fapt să renunți la atât de mult și că tu nu te-ai revoltat, n-ai dat înapoi și nici nu l-ai blamat. A vrut să-ți ofere tot ceea ce putea mai bun.

Am înghițit în sec.

M-a văzut și mi-a făcut semn cu mâna, și, împreună cu Polly, m-am îndreptat spre el și ne-am oprit lângă grupul celor care doreau autografe.

— Ei bine? mă întrebă peste capul loc. Ți-a plăcut vreunul?

Nu-mi găseam cuvintele potrivite. M-a privit și a zâmbit de ceea ce a văzut pe fața mea, părând totuși mulțumit de lipsa mea de grai. A coborât de pe cutiile montate în chip de tribună și și-a croit drum printre cărțile ce i se întindeau, semnând în stânga și în dreapta, până când a ajuns lângă mine și s-a oprit. Priveam unul la altul într-o mare înțelegere.

— Ei haide, îmbrățișează-l, îmi zise nerăbdătoare Polly.

Dar tatăl meu a clătinat din cap, iar eu nu l-am atins, dar în clipa aceea am înțeles că nu avem nici un fel de tradiție în ce privește modul de a ne exprima o formulă de salut sau o emoție și că până în acest moment nici nu a fost cine știe ce emoție de exprimat. Nici măcar mâinile nu ni le-am strâns vreodată, așa că ce să mai vorbim de îmbrățișare!

— Mulțumesc, i-am spus.

Cuvântul a părut absolut nepotrivit, dar el a dat din cap. A fost suficient.

— Vreau să vorbesc cu tine despre asta, i-am spus.

— Ți-ai ales unul?

— Mai mult sau mai puțin, dar vreau să vorbesc mai întâi cu tine.

— La cină atunci.

— Perfect.

Orinda mi-a zâmbit cu căldură. Își revenise complet, machiajul ascunzându-i orice semn, orice urmă a celor prin care trecuse.

Femeia tulburată, înspăimântată, cu hainele pline de sânge, fusese dată deoparte de "soția"-model a circumscripției, care inaugura toate sărbătorile și care cocheta cu camerele de luat vederi.

— Benedict, draaagă!

Ea cel puțin nu avea nici o inhibiție când era vorba de îmbrățișări, așa că m-a îmbrățișat și m-a sărutat răsunător, pentru consumul public. Mirosea a parfum bun. Era îmbrăcată într-o rochie de culoarea cuprului, cu broderie verde, care se asorta cu ochii, iar Polly, alături de mine, deveni țepoasă ca un arici.

"Scumpa" Polly! Eram mult prea tânăr ca să arăt că o înțelegeam, ca să nu mai vorbim că aș fi insultat-o dacă aș fi încercat să o alin. "Scumpa" Polly avea vagi urme ale rujului acela îngrozitor, un colier de chihlimbar la gât și sandale cu șireturi; rochia era de un verde noroios. Îmi plăceau amândouă

femeile, dar după cum atesta modul în care se îmbrăcau, între ele nu va exista niciodată o simpatie pe măsura sentimentelor mele.

Am privit instinctiv peste umărul Orindei, așteptându-mă ca Anonymous Lover să fie în spate, la post, dar Wyvern abandonase pentru totdeauna Hoopwestern-ul, ca o cale care să-l ducă spre influență.

În locul lui, în spatele Orindei apăru Leonard Kitchens cu un zâmbet dulceag pe sub mustața aia a lui scăpată de sub control.

În urma lui venea doamna Kitchens, sumbră. Usher Rudd umbla de colo-colo, cu maliția lui total nepotrivită cu locul, încercând să surprindă fotografic oameni în ipostaze neplăcute, dar, curios, când mi-a prins privirea s-a făcut că nu mă vede și s-a pierdut cu iuțeală în mulțime. Nu-mi făceam nici o iluzie că s-ar fi evaporat pentru că mi-ar fi dorit binele!

Mervyn Teck și un grup de voluntari devotați, declarând ferm că după-amiaza a fost un succes, ne-au luat, pe tatăl meu și pe mine, și ne-au dus la "Dragonul Adormit". Încă patru zile până ia alegeri — o eternitate, mi-am zis.

În timpul unui dineu grozav în restaurantul hotelului, i-am vorbit tatei despre caii Stallworthy. Un roib flegmatic și de nădejde, și un murg cu coama neagră, nerăbdător să sprinteze.

— Ei vine... adori viteza. Ai să iei murgul, a zis încruntându-se. Ce te face să eziți?

— Calul pe care îl vreau are un nume care s-ar putea să te tulbure. Nu-i pot schimba numele — nu ți se permite să o faci, după ce un cal de rasă a participat la curse. N-am să-l iau decât dacă tu nu vei avea nimic împotrivă.

— Ce nume mă poate tulbura atât de mult? Întrebă holbându-se la mine.

— Sarah's Future ^[5], i-am spus fără nici o expresie.

— Ben!

— Pe mama lui a chemat-o Sarah Jones, iar pe tată — Bright Future ^[6]. Este un cal bun pentru cursa cu obstacole.

— Murgul...?

⁵ Viitorul Sarei

⁶ Viitorul luminos

— Nu, roibul. Pe el îl vreau. Nu a câștigat încă niciodată, deși a ieșit al doilea. Un începător are șanse mai mari — mai bune — într-o cursă. În afară de asta, este un cal sensibil, înțelege și simte; o să aibă grijă de mine.

Tata rupea absent o chiflă în bucățele mici.

— Tu, tu ești literalmente viitorul Sarei. Să sperăm că ar fi încântată. Am să-i telefoniez lui Stallworthy mâine dimineată.

Departe de a reduce ritmul, pe măsură ce se apropia ziua alegerilor, tabăra "Juliard" a petrecut ultimele trei zile înainte de scrutin într-un adevărat vârtej nonstop.

Am condus Range Rover-ul pornind imediat după micul dejun și până la căderea nopții. Am fost la Quindle de trei ori, precum și în toate satele din jur. Am montat și am demontat tribuna formată din cele două cutii de lemn de atâtea ori, încât aș fi putut face lucrul ăsta și în somn.

Am încărcat și am descărcat nenumărate cutii cu afișe și postere. Am alinat prunci, am jucat fotbal cu puști, am strâns un număr infinit de mâini și am zâmbit; am zâmbit și iar am zâmbit.

Mă gândeam la Sarah's Future și eram mulțumit.

În ultima seară, miercuri, tata i-a invitat pe toți cei care l-au ajutat și pe voluntari la "Dragonul Adormit", la un supeu, pentru a le mulțumi. Într-unul din saloanele primăriei, Paul Bethune făcea același lucru.

Ne-am încrucișat de câteva ori drumul cu cavalcada Bethune, ei având un megafon puternic, ciroul lor ambulant — mai mare, vehiculul lor de campanie nefiind un Range Rover pictat în auriu și argintiu, ci un autobuz cu etaj și cu partea de sus descoperită, împrumutat de la cartierul general al partidului său. Mesajul care l-a urmat pretutindeni pe Bethune a fost: *"Dennis Nagle era desprins de realitate, demodat. Alegeți-l pe Bethune, un om din partea locului, care cunoaște problemele"*.

Un recent sondaj de opinie în circumscripție îl plasa pe Bethune cu câteva puncte în avans. Titmuss și Whistle dispăruseră.

Tata le-a mulțumit colaboratorilor săi loiali.

— Indiferent ce se va întâmpla mâine, vreau să știți că apreciez foarte mult ceea ce ați făcut, a spus el, timpul pe care l-ați acordat... energia voastră

neobosită... caracterul vostru prietenos. Mulțumesc agentului nostru, Mervyn, pentru excelența sa planificare. Cu toții am depus eforturile pentru a duce pretutindeni mesajul partidului nostru. Acum, este rândul alegătorilor să decidă.

I-a mulțumit Orindei pentru că i s-a raliat. "... A fost cu totul altceva să ne bucurăm de sprijinul ei... generos... loialitatea ei...".

Orinda, superbă în lanțuri de aur și verde smarald, avea un aer că părea modestă și adora ceea ce auzea.

Polly, alături de mine, a scos un sunet foarte asemănător cu o regurgitare. Mi-am înăbușit un chicotit.

— Să nu crezi că am uitat că tu ai transformat-o pe Orinda din inamic în înțel, mi s-a adresat cu severitate. Suport asta numai pentru că partidul de la centru dorește să folosească talentele tatălui tău. Adu-l în Parlament, au spus. La fel ca și tine, mi-au spus și ei — mai mult sau mai puțin — să-l fac să pună piciorul pe escalator și o să urce până în vârf.

Dar cineva a încercat să împiedice acest prim pas pe escalator, mi-am zis eu. Sau poate a încercat. Un glonț, un bușon de ceară, un incendiu inexplicabil. Dacă cineva a încercat să-l oprească prin toate aceste mijloace și nu a lăsat lucrul ăsta pe seama urnelor... atunci cine? Nimeni nu a căutat cu seriozitate să afle.

Odată terminate cuvântările, tata a venit la noi, la Polly și la mine, cu ochi strălucitori de emoție, tot trupul său degajând hotărâre. Puternicele oase ale feței emanau prin toți porii inteligență. Părul negru, buclat, răspândea vigoare de animal sănătos.

— Am să câștig alegerile astea, ne-a spus zâmbind larg. Am să câștig. O simt!

Euforia lui i-a molipsit pe toți cei din jur, insuflându-le încredere în el. Euforie care l-a ținut până după micul dejun a doua zi dimineață. La cea de-a doua ceașcă de cafea au început să se adune nori negri și și-a irosit o oră în îndoieli și tensiune, făcându-și probleme că nu depusese suficiente eforturi, că ar fi putut face mai mult.

— Ai să câștigi, i-am spus.

— Dar sondajele de opinie...

— Cei care fac sondaje nu frecventează birturile de la sate la ora prânzului.

— Fluxul merge în direcție greșită...

— Atunci întoarce-te în City și mai fă o avere!

M-a privit o clipă fix, apoi a izbucnit în râs. Am pornit să facem un tur al centrelor de vot, unde voluntarii care-i chestionau pe alegători după ce votaseră i-au spus că cei doi candidați sunt cam la egalitate, dar nu este cazul să-și piardă speranțele.

Din loc în loc am dat peste Paul Bethune, aflat într-o misiune similară, cu îndoieli similare. El și tatăl meu au fost deosebit de politicoși unul față de altul.

Starea de nervozitate s-a menținut în tot cursul zilei și al serii. După săptămâni de vreme frumoasă, în după-amiaza aceea a plouat puternic. Ambele părți au apreciat că lucrul ăsta ar putea fi un dezastru. Ambele părți s-au gândit că ar putea fi în avantajul lor. Ploaia s-a oprit când muncitorii de la fabrica de becuri ieșeau din schimbul de zi și, în drumul lor către casă, au trecut pe la centrele de vot.

Centrele de vot s-au închis la ora zece și a început numărarea voturilor.

Tata stătea la fereastra dormitorului nostru și privea afară, peste piațeta pavată cu piatră pătrată, spre scheletul ars al magazinului.

— Încetează să-ți mai faci probleme, i-am spus. Ca și cum ar fi putut să o facă!

— Liderii partidului au venit la mine și mi-au spus că vor să folosească abilitățile mele economice pentru binele țării. Dacă-i dezamăgesc acum?

— N-ai să-i dezamăgești, l-am liniștit.

— Mi-au oferit un loc marginal ca să vadă ce ispravă fac. Am fost flatat. Așa-mi trebuie.

— Tată...

— *Tati.*

— O.K., *tati*. Oamenii buni, pierd.

— Îți mulțumesc mult.

Am pornit agale de-a lungul pieței spre primărie, unde, departe de a te liniști, atmosfera era încărcată cu speranță și disperare. Paul Bethune, înconjurat de suporteri cu niște rozete cât roata carului, se străduia din greu

să zâmbească. Isobel Bethune, îmbrăcată în maro-închis, încerca din răputeri să fie calmă.

Mervyn vorbea absent cu agentul lui Paul Bethune și puteam să pun pariu pe orice că nici unul nu auzea ce spunea celălalt.

Usher Rudd făcea fără pic de milă fotografii.

La intrarea tatălui meu a izbucnit un simulacru de aplauze și atât Polly (îmbrăcată în gri-rozaliu), cât și Orinda (într-un alb strălucitor) s-au repezit să-l întâmpine personal.

— George draaagă! a exclamat cântând Orinda, oferindu-i obrazul neted pentru un sărut. Dennis e cu noi, știi asta.

Draaagul de George părea stânjenit.

— O să iasă bine, George, a zis Polly, încurajându-l. Potrivit primelor știri, în oraș sunteți aproape la egalitate.

Numărarea voturilor continua sub tot felul de supercontroale riguroase. Nici măcar cei care numărau nu erau siguri cine a câștigat.

Tatăl meu și Bethune păreau de un calm pe care nici unul nu-l simțea cu adevărat.

Sala primăriei se umplu încet de susținătorii ambelor părți. După miezul nopții, către ora unu, cei patru candidați și susținătorii lor apropiați s-au urcat la tribună, arborând zâmbete false.

Paul Bethune o căuta nervos pe soția lui, care a reușit însă să se ascundă cu succes în mulțime. Orinda stătea la tribună foarte aproape de tata, așa cum se cuvenea, și nimeni nu a pus la îndoială acest lucru, deși Polly, în sală, lângă mine, clocotea susținând că eu ar fi trebuit să fiu acolo, nu acea... acea...

Nu-i veneau cuvintele.

Tata mi-a spus după aceea că rezultatul le-a fost șoptit candidaților înainte ca ei să înfrunte lumea, probabil ca nici unul să nu izbucnească în lacrimi, lucru care putea fi însă ghicit lesne după fețele lor.

În sfârșit, funcționarul, al cărui rol era să anunțe rezultatele, își croi drum spre mijlocul tribunei, bătut ușor în microfon ca să fie sigur că funcționează (funcționa), zâmbi spre camera de filmat și, aproape fără să fie nevoie, ceru să se facă liniște.

Prelungi momentul său de importanță uitându-se în jur ca pentru a se asigura că toată lumea care trebuie este prezentă la tribună și, în cele din urmă, rar, într-o tăcere spartă numai de bătăile inimilor, citi rezultatele.

În ordine alfabetică.

Bethune... mii.

Juliard... mii.

Titmuss... sute.

Whistle... 69.

Lăsă un moment pentru absorbirea rezultatelor. Prevăzând izbucnirea unor aclamații în sală, își încheie sarcina:

— Prin urmare este ales George Juliard...

Restul cuvintelor s-au pierdut în urale.

— A câștigat la o diferență de circa 2000 de voturi, a făcut iute calculele Polly. O treabă al dracului de bine făcută!

Mă sărută.

La tribună, sus, Orinda îl săruta zgomotos pe noul membru al Parlamentului. Era prea mult pentru "Scumpa" Polly, care plecă de lângă mine ca să se ducă lângă el. Am descoperit-o în schimb lângă cotul meu pe sărmana Isobel Bethune.

— Uită-te la zgripturoaica aia de lângă tatăl tău, parcă ea a fost cea care a câștigat voturile.

— Ca să fim cinstiți, a ajutat.

— N-ar fi câștigat niciodată singură. Tatăl tău a fost cel care a câștigat alegerile. Și Paul al meu le-a pierdut. A pierdut definitiv. Tatăl tău nu s-a referit nici măcar o singură dată la iubita aia a lui, deși ar fi putut să o facă, dar opinia publică n-ar fi iertat niciodată asemenea lucruri.

— Doamnă Bethune...

— Paul a candidat pentru a treia oară, a spus ea dezamăgită. Am știut că o să pierdem în fața lui Dennis Nagle ultimele două dăți, dar de data asta a spus că o să câștige după felul în care recente alegeri parțiale au înclinat în favoarea noastră și după modul în care celălalt partid a ignorat-o pe Orinda, și a adus pe scenă un străin. Acum n-or să-l mai lase niciodată pe Paul să mai candideze. A pierdut mai rău decât oricând de data asta, când totul era de

partea lui; și nu este decât vina oribilului ăla de Usher Rudd, pe care am să-l omor cu mâna mea... Își îngropă fața într-o batistă, ca și cum ar fi vrut să nu mai vadă nimic și, mângâindu-mă pe braț, mormăi: N-am să uit niciodată cât ai fost de bun.

Sus, la tribună, stupidul ei de soț continua să arate mulțumit de sine.

Acum o lună nici măcar nu știam de existența familiei Bethune, mi-am zis eu.

"Scumpa" Polly a înflorit la adăpost de ochi indiscreți.

Nu auzisem de Orinda și nici de Aderley Wyvern.

Nu o cunoșteam pe doamna Kitchens și nici pe antipaticul și fanaticul ei Leonard, și nu-l cunoșteam nici pe dolofanul și eficientul Mervyn, și nici pe permanent anxioasa Crystal. N-am știut niciodată numele de familie al lui Faith, Marge sau Lavender, dar eram sigur încă de pe atunci că n-am să uit niciodată teroarea cu părul roșu, a cărei singură plăcere în viață era să descopere secretele bine ascunse ale oamenilor, în scopul de a-i distruge.

Este vorba de Bobby Usher Rudd, cel fără de scrupule.

Capitolul 9

Așa că tata a plecat la Westminster, iar eu la *Exeter*, iar luna aceea intensă, pe care am petrecut-o ajungând să ne cunoaștem unul pe celălalt, s-a transformat dintr-o experiență prezentă, vie, într-o amintire mai potolită, populată cu imagini.

Se întâmpla să nu ne vedem cu săptămânile, dar acum vorbeam adesea la telefon. Parlamentul era încă în vacanța de vară. Tata urma să fie debutant, așa cum urma să fiu și eu în primul semestru.

Între timp îl călăream pe Sarah's Future în fiecare dimineață, sub ochiul critic al lui Stallworthy, și trebuie că nu o făceam chiar atât de prost pentru Vivian DurrIDGE, pentru că atunci când l-am întrebat dacă aş putea participa la o cursă cu roibul — oricare, am zis, — a ales o cursă de alergări pentru începători, care urma să aibă loc într-o joi obscură, și mi-a spus că speră să

fiu la înălțime, pentru că lucrul ăsta îl costă pe tatăl meu niște bani în plus pentru transportul calului și potcovirea lui pentru cursă, ca să nu mai vorbim de taxa de participare.

Simțindu-mă pe jumătate bucuros, pe jumătate vinovat, am plecat cu Jim în mașina lui la Wincanton, unde Jim a fost cel care a anunțat și a înșeuat calul, urmărindu-l după aceea cu tot atâta uimire ca și mine când am trecut primul linia de sosire.

— Pur și simplu a zburat! i-am spus emoționat și uluit, în timp ce desfăceam șaua în locul destinat învingătorului. A fost strălucitor!

— Am văzut și eu.

Absența unui prea mare entuziasm din partea lui Jin se datora, după cum aveam să descopăr, faptului că nu a avut suficientă încredere ca să parieze. Nici Stallworthy nu s-a omorât cu bucuria. În dimineața următoare nu mi-a spus decât atât:

— Ai irosit cel mai bun avantaj al calului. N-ai pic de minte. Dacă mi-aș fi închipuit chiar și o singură clipă că ai să treci în față când favoritul a căzut, ți-aș fi spus să-l ții pe roib în frâu pentru ca următoarea dată când participă să putem paria pe el banii grajdurilor. Nici nu vreau să mă gândesc ce va spune tatăl tău.

Tatăl meu a spus "Bine lucrat".

— Dar nimeni nu a pariat pe el.

— Nu asculta ce spune Stallworthy. Ascultă-mă pe mine. Calul ăsta este al tău, ca să faci ce crezi că este mai bine cu el. Să câștigi ori de câte ori poți. Și să nu crezi că eu n-am pariat pe el. Am un aranjament cu un agent de pariuri ca ori de câte ori — ori de câte ori! — participi la o cursă să parieze în numele meu pe tine la prețul de pornire... Am câștigat ieri pariind pe tine... Am început chiar să învăț jargonul curselor! Întotdeauna să încerci să câștigi. Ai înțeles?

Am rostit un da slab.

— Și nu-mi pasă dacă ai să pierzi, pentru că alt cal este mai iute. Doar să respecti regulile și să nu-ți frângi gâtul.

— O.K.

— Mai vrei ceva?

— Ăăă...

— N-ai să ajungi nicăieri dacă ți-e teamă să-mi spui mie.

— N-aș zice chiar că mi-e teamă.

— Ei bine, atunci ce este?

— Ăăă... nu vrei să-i telefonezi tu lui Stallworthy? Să-i spui să-ți prezinte calul în cursa pentru începători de la Newton Abbot, de mâine într-o săptămână? L-a înscris, dar acum o să spună că nu-l mai lasă să concureze. O să zică că este prea devreme. Va spune că acum calul va fi nevoit să poarte o greutate suplimentară de 5 livre din cauză că am câștigat cu el ieri

— Și chiar va fi nevoit să o facă?

— Da, dar nu mai sunt prea multe curse — curse convenabile, vreau să spun, în care să-l pot călări înaintea începerii semestrului. Stallworthy vrea să câștige, dar eu nu vreau decât să concurez.

— Da, știu. Făcu o pauză. Am să aranjez eu lucrurile pentru Newton Abbot. Altceva?

— Numai... mulțumiri.

L-am auzit râzând.

— Salutările mele pentru Sarah's Future.

Simțindu-mă cam nătâng, i-am transmis roibului mesajul, deși, de fapt, deprinsesem obiceiul de a vorbi cu el, uneori cu voce tare dacă eram singur, alteori în gând. Deși călărisem mulți cai buni, era singurul pe care îl cunoșteam tot mai bine pe zi ce trecea.

Se potrivea cu dimensiunile trupului meu și cu nivelul meu de îndemânare și pricepere. Fără îndoială că mă recunoștea și aproape că suspina de ușurare când apăream în fiecare dimineață pentru antrenament.

Am câștigat amândoi cursa de la Wincanton, pentru că ne cunoșteam și aveam încredere unul în altul, iar la sfârșit, când i-am cerut viteză maximă, a înțeles din experiența trecută ce trebuie să facă și, categoric, a părut încântat că, în sfârșit, a terminat primul.

Jim a iertat succesul și a devenit interesat. Prin natura lui, Jim era pe aceeași lungime de undă cu cail și, așa cum mi-am dat treptat seama, el era cel care asigura în cea mai mare parte antrenamentul practic.

Deși urmărirea galopurilor în majoritatea dimineților, Stallworthy a câștigat cursele cu stiloul completând formalitățile de înscriere, adunând timp și greutate, și făcând probabilități statistice.

Cam pe la mijlocul lungului teren de antrenament erau două rânduri de garduri speciale pentru exerciții, unul din trei șiruri de arbuști și altul din nuiele.

Jim a petrecut câteva dimineți bune învățându-ne cu răbdare, pe mine și pe roib, cum să sărim peste gardul de nuiele tot mai sus și cu tot mai multă precizie, cum să ne luăm avânt pentru săritură cu tot mai mult timp înainte de săritura propriu-zisă.

Tot ce știam eu în materie de călărie până acum învățasem privindu-i pe alții cum călăresc. Jim m-a învățat acum din interior, așa încât în acea primă lună cu Sarah's Future am început să mă transform dintr-un călăreț lipsit de orice coordonare și cu capul plin de visuri nerealiste într-unul amator destul de competent.

Bombănind neîncetat împotriva proprietarilor care nu știu nimic despre curse și ar trebui să lase deciziile pe seama antrenorilor lor, Stallworthy l-a trimis, jeluindu-se, pe roib să-și poarte greutatea penalizatoare de cinci livre la Newton Abbot.

Nu mai participasem niciodată până acum la o cursă pe acest hipodrom și, când am văzut-o prima dată, mi-am zis că am fost nebun că nu am ascultat de judecata lui Stallworthy.

Pista de curse cu obstacole era un circuit de aproape o milă și jumătate de teren plat, cu cotituri bruște, iar iarba mică aproape că nu conta pentru pământul tare ca piatra, copt de soarele lui august.

A venit la curse și Stallworthy, cu alți câțiva concurenți din grupul său, pentru a ne urmări cu ochiul lui critic.

Înșeuându-l pe Sarah's Future, Jim mi-a spus că roibul cunoaște traseul mai bine decât mine (dădusem o raită cu vreo două ore în urmă ca să văd obstacolele și terenul din apropierea lor), să țin minte ce am învățat de la el, acasă, și să nu mă aștept la prea mult din cauza dezavantajului pe care îl reprezintă greutatea suplimentară și pentru că ceilalți jochei erau toți profesioniști, asta nefiind o cursă chiar pentru amatori.

Ca de obicei, viteza a fost cea care m-a încântat și mi-a dat sentimentul de împlinire, iar faptul că am terminat al treilea a fost suficient să mă facă fericit pentru ziua respectivă, deși Stallworthy, care întâmplător îl antrenase și pe câștigător, mi-a zis de câteva ori:

— Ți-am spus eu. I-am spus tatălui tău că nu trebuie să se aștepte la prea mult. Poate că așa ai să mă asculți data viitoare.

— Nu-i nimic, m-a consolat Jim. Dacă ai fi câștigat astăzi, sâmbăta viitoare la cursele de la Exeter ar fi trebuit să porți o greutate suplimentară de 10 livre, presupunând că-l poți convinge pe bătrân să te lase să concurezi și acolo după cursa asta. O să spună că este prea curând, ceea ce probabil că așa și este.

Bătrânul (Stallworthy) a purtat o adevărată bătălie telefonică cu tatăl meu. Tata a câștigat. La fel și Sarah's Future, cu șase lungimi, pentru că pista, mult mai lungă, situată pe Haldon Moor, dincolo de Exeter, i s-a potrivit mai bine.

A purtat o greutate suplimentară de 5 livre, nu de zece, și i s-a părut un fulg. Prețul de pornire, m-a asigurat tata mai târziu, a fost suficient ca să-mi plătească taxele de antrenament până la Crăciun.

La două zile după asta, am plecat, mai liniștit, să-mi însușesc matematicile.

Tata învățase tacticile deputaților de rând din Parlament, dar nu pentru asta îl trimisese partidul la Hoopwestern.

A încercat să-mi explice că orice cale către funcții superioare trece prin biroul organizatorilor parlamentari ai partidului, ei fiind cei care aprobă avansarea spre un post ministerial.

Dacă organizatorii parlamentari ai partidului îți retrag sprijinul, asta înseamnă practic sfârșitul unei cariere politice, mi-a explicat el. Dacă primul pas uriaș este să fii ales, cel de-al doilea este să câștigi sprijinul celor din biroul organizatorilor parlamentari ai partidului.

Când membrul Parlamentului proaspăt ales pentru circumscripția Hoopwestern a fost numit, la scurt timp după aceea, subsecretar de stat în Departamentul Comerțului și Industriei, acest lucru a fost după cât se pare un

semnal pentru întreaga structură a guvernului că la orizont a apărut o cometă strălucitoare în rapidă ascensiune.

M-am dus să ascult discursul lui de debut, stând direct la galerie.

A vorbit despre becuri și i-a făcut pe toți membrii Camerei Comunelor să izbucnească în râs, iar prezența Hoopwestern-ului pe piața iluminării a crescut.

După discurs, când era din nou cuprins de exaltarea aceea de după performanță, ne-am întâlnit ca să luăm masa împreună.

— Presupun că nu te-ai mai întors la Hoopwestern, a zis el.

— Ei bine, nu.

— Eu am fost, firește. Leonard Kitchens are probleme.

— Cine?

— Leonard...

— A, da! Da, mustața dezechilibrată! Ce fel de probleme?

— Poliția are acum o pușcă și s-ar putea să fie cea cu care s-a tras asupra noastră atunci, în noaptea aceea.

— Prin poliție, l-am întrebat după o scurtă tăcere, înțelegi pe polițistul Joe, a cărui mamă este șofer pe autobuzul care duce copiii la școală?

— Joe, a cărui mamă este șofer pe autobuzul care duce copiii la școală, este de fapt sergent detectiv Joe Duke, și, da, el a primit acum, de la "Sleeping Dragon", o pușcă de calibrul 22 foarte ruginită. Se pare că frunzele căzute ale copacilor au înfundat jgheabul de scurgere al acoperișului de la "Dragonul Adormit", așa cum se întâmplă de multe ori, iar apa acumulată în urma ploilor nu s-a mai scurs pe burlane, cum ar fi trebuit, ci s-a revărsat pur și simplu, așa că au chemat un om cu o scară ca să curețe jgheabul de frunze și au descoperit că era blocat nu numai de frunze, ci și de o pușcă de calibrul 22.

— Dar ce legătură are asta cu Leonard Kitchens?

Tata mânca un cotlet în sânge, cu spanac.

— Leonard Kitchens este grădinarul care a ornat "Dragonul Adormit" cu toate coșulețele alea cu flori de geraniu.

— Dar..., am obiectat eu.

— După cât se pare, într-o debara pentru ustensilele de grădinărit, la etaj, ținea un fel de cărucior cu lucrurile necesare îngrijirii coșulețelor cu geraniu. Foarfeci de grădină, o stropitoare și îngrășămintă. Se crede că ar fi

ascuns pușca în căruciorul ăsta. Dacă te urci pe un scaun lângă fereastră și scoți mâna afară poți să pui o pușcă în jgheabul care înconjoară acoperișul clădirii. Și cineva a pus acolo o armă.

M-am încruntat.

— Știi cum sunt oamenii, a continuat tata. Cineva spune "*Presupun* că Leonard Kitchens ar fi putut să pună pușca în jgheab, el intră și iese când vrea din hotel", iar următoarea persoană renunță la "*presupun*" și repetă restul ca un fapt real.

— Și Leonard Kitchens ce spune?

— Firește, el susține că nu este pușca lui și că nu el a pus-o în jgheab, și că nimeni nu poate dovedi că el a făcut-o.

— Așa spun întotdeauna oamenii vinovați.

— Da, dar este adevărat, nimeni nu poate dovedi că a avut vreodată o pușcă. Nimeni nu poate face nici o legătură între el și pușcă.

— Și doamna Kitchens ce spune?

— Soția lui Leonard nu-i face nici un bine. Spune peste tot că soțul ei era atât de îndrăgostit de Orinda Nagle, încât ar fi făcut orice, inclusiv m-ar fi împușcat și pe mine numai ca să mă înlăture din drumul Orindei. Joe Duke a întrebat-o dacă a văzut vreodată vreo pușcă în posesia soțului ei, iar ea, în loc să spună nu, așa cum ar fi făcut orice femeie înțeleaptă, a spus că Leonard are o magazie plină cu tot felul de vechituri și că este posibil să aibă *orice* acolo.

— A percheziționat, din întâmplare, Joe magazia? Adică a aruncat o privire, ca să vadă dacă Leonard are ceva gloanțe?

— Joe n-a putut obține mandat de percheziție, deoarece nu există nici un fel de motive reale de suspiciune. De asemenea, așa cum cred că știi și tu, este foarte ușor să cumperi gloanțe și, mai ușor încă, să le arunci. Nu există nici o șansă să se poată stabili că s-a tras cu pușca găsită în jgheabul de la "Dragonul Adormit", chiar dacă ar putea fi îndepărtată toată rugina de pe ea, pentru că nu mai există glonțul cu care să se verifice lucrul ăsta, întrucât cel găsit în cele din urmă în etajera din magazinul cu vechituri a fost definitiv pierdut în timpul incendiului. Și nimeni n-a găsit nimic în hotel.

A continuat să-și mănânce cotletul. După o vreme a lăsat cuțitul și furculița jos și a spus:

— Am dus Range Rover-ul la garajul lui Basil Rudd și l-am pus să demonteze motorul pentru a verifica întregul sistem de ungere. În baia de ulei nu era nimic altceva decât ulei. De fapt a fost o treabă extrem de neprofesionistă din partea mecanicului acela — Terry, cred că-l cheamă — să împingă dopul de ceară în orificiul de scurgere a uleiului, dar Basil Rudd n-a vrut să asculte nici un cuvânt împotriva lui și părerea mea este că de fapt nu s-a comis nimic rău.

— Ba s-ar putea să se fi comis. Și, după o clipă de gândire, l-am întrebat: Presupun că Leonard Kitchens nu este acuzat că deține lumânări?

— N-ai decât să râzi cât vrei, dar în magazinul de ustensile pentru grădinărit, unde se vând, printre altele, și pitici din plastic, și tot felul de lucruri au și sfeșnice cu lumânări pentru mesele de grădină.

— Poți cumpăra lumânări de oriunde, am zis eu. Iar incendiul? Tot Leonard Kitchens a fost?

— A fost și el acolo, îmi aminti tata, iar în clipa aceea mi-am adus și eu aminte de doamna Kitchens, care spunea că lui "Leonard al ei" îi place un foc bun.

— Au descoperit pompierii, până la urmă, cum a izbucnit incendiul?

— Nu descoperiseră când am fost eu acolo, a spus tata, clătinând din cap. Acum, unii dintre ei spun, neoficial, că s-ar fi putut să fi fost declanșat de lumânări. Leonard Kitchens neagă cu vehemență că are avea vreo legătură cu focul.

— Tu, personal, ce crezi?

Bău puțin vin. Încerca să mă facă să-mi placă și mie vinul roșu, dar — spre nemulțumirea lui — continuam să prefer Coca dietetică.

— Părerea mea e că Leonard Kitchens este suficient de fanatic, încât să facă aproape orice. Poate trece cu ușurință drept un cretin, cu mustața aia disproporționată, dar tipii cu obsesii sunt cei care fac cu adevărat rău în lumea asta, iar dacă mai are încă un dinte împotriva mea, atunci să știi că aş prefera să stea undeva unde să-l pot vedea.

M-am străduit cât am putut să beau puțin vin, dar chiar nu-mi plăcea.

— Nu se mai pune problema să aranjeze tot felul de accidente împotriva ta, acum că ai fost ales.

— Cu oameni precum Kitchens nu poți fi niciodată sigur că înțelepciunea prevalează, spuse el oftând.

În noaptea aceea am rămas în apartamentul lui de pe malurile Tamisei. De la ferestrele mari se deschidea o superbă priveliște spre Tamisa, în jos, unde cândva o adevărată pădure de macarale erau ocupate în permanență cu transportul pe apă, deși nici măcar el nu-și amintea de docuri decât ca de o pârghie veche și de demult.

De aici, din vechiul său birou (condusese activitatea de investiții-consultanță de acasă), avea de mers pe jos cam vreo două mile până la noul birou de la Whitehall, mișcare care, evident, îl menținea în formă. Radia vigoare și energie. Deși era tatăl meu, îmi dădea forță, dar mă și copleșea cu vitalitatea lui. Într-un fel, îl iubeam foarte mult. Într-un fel, mă simțeam absolut incapabil să ajung vreodată la nivelul lui în ce privește forța mentală sau hotărârea.

A fost nevoie să treacă ani de zile ca să-mi dau seama că nici nu era nevoie.

A doua zi de dimineață, după discursul lui de debut, am luat devreme trenul din gara Paddington spre *Exeter*, îndreptându-mă, în glasul roților, dinspre gloria tatălui răsfântă asupra fiului spre anonim.

La *Exeter*, ca unul dintre cei 8.000 de studenți, am navigat prin viața studentască fără să atrag prea multă atenție, absorbit de algebră, geometrie, științele contabilității, pentru a ajunge la obținerea diplomei în matematici și contabilitate; și pentru că tot pachetul era aseasonat cu un curs de limbi străine, am învățat și franceză, îmbogățindu-mi vocabularul de la *piste* ^[7] și *écurie* ^[8], la lege și ordine. De câte ori puteam, mă duceam la grajdul lui Stallworthy ca să alerg ca vântul cu Sarah's Future.

Într-o sâmbătă foarte rece de decembrie, spre sfârșitul primului trimestru, mă aflam în tribune, la Taunton, și urmăream unul dintre caii lui

⁷ Pistă

⁸ Grajd

Stallworthy, care se îndrepta, în fruntea plutonului, spre ultimul obstacol, când s-a împiedicat și s-a prăbușit, frângându-și gâtul.

Au înconjurat imediat locul cu panouri și au ridicat cadavrul. După zece minute am dat nas în nas cu Stallworthy, care încerca să o consoleze pe proprietara calului. Femeile în lacrimi nu erau tocmai specialitatea lui Stallworthy.

M-a rugat mai întâi să mă duc să-l găsesc pe Jim, după care a anulat instrucțiunea și pur și simplu mi-a pus în brațe femeia care plângea în hohote și mi-a spus să o duc să-i dau ceva de băut.

Mulți antrenori se înălbesc și-i apucă tremuratul din cauza șocului, când se întâmplă să le moară vreun cal. Stallworthy a ridicat din umeri și a tras o linie de-a curmezișul unei pagini.

Doamna Courtney Young — proprietara îndurerată — și-a șters lacrimile și a încercat să se scuze; porția zdravănă de gin pe care a băut-o a început să-și facă efectul.

— Nu-i nimic, am liniștit-o. Dacă ar fi murit calul meu, aș fi fost de-a dreptul distrus.

— Dar tu ești tânăr. Poți să depășești momentul.

— Sunt sigur că și dumneavoastră, cu timpul.

— Nu înțelegi. Și ochii i se umplură din nou de lacrimi. Am pierdut asigurarea calului, pentru că n-am avut bani să plătesc ratele. Și-i datorez domnului Stallworthy o mulțime de bani pentru antrenament și eram sigură că astăzi calul meu o să câștige și astfel am să pot să-mi plătesc datoriile. Așa că am pariat cu un agent cu care eram în înțelegere, iar acum n-am nici un ban să-l plătesc nici pe el. Oricum urma să-mi vând calul, dacă nu câștiga, dar acum nici măcar asta nu mai pot să fac...

Sărmana doamnă Courtney Young!

— Este o nebună, mi-a spus Jim mai târziu, în timp ce-l înșeua pe Sarah's Future. A cheltuit prea mulți bani cu pariurile.

— Și acum ce o să facă?

— Ce să facă? exclamă Jim. O să mai vândă ceva din moștenire și o să cumpere alt cal. Până într-o zi, când o să piardă tot.

Am suferit pentru foarte scurtă vreme din cauza doamnei Courtney Young, dar seara i-am telefonat tatei și i-am sugerat să-l asigure pe Sarah's Future.

— Cum te-ai descurcat azi? m-a întrebat el. Am auzit rezultatele, iar tu n-ai fost printre primii trei.

— Al patrulea. Ce zici de asigurare?

— Cine se ocupă de asigurări?

— *Weatherbys*.

— Chiar vrei?

— Spre binele tău, i-am zis.

— Atunci trimite-mi hârtiile.

Weatherbys, firma care făcea asigurări pentru cai, se ocupa de tot ce ține de administrația curselor. Ei țineau arhiva, înregistrau numele cailor și detaliile privind proprietarul, inclusiv culorile. *Weatherbys* erau cei cărora antrenorii le trimiteau înscrierile pentru curse, iar ei confirmau participarea unui cal la cursă și trimiteau presei programele detaliate ale curselor. Ei țineau registrul genealogic al cailor pursânge și acționau ca bancă pentru transferul taxelor către jochei, a premiilor către proprietari, în general a orice către oricine. *Weatherbys* aveau o bază sigură de date pe computer.

Practic, în domeniul curselor de cai, *Weatherbys* erau cei care făceau cam totul. Din cauza nebunei, proastei și înlăcrimatei doamne Courtney Young am început să mă gândesc că aș putea totuși să încerc cândva să obțin o slujbă la *Weatherbys*.

În primăvara celui de-al treilea an de studiu, tata a venit la *Exeter* să mă vadă (mai fusese de vreo două ori până acum) și, spre surprinderea mea, a adus-o cu el și pe "Scumpa" Polly.

În fiecare vacanță de Crăciun petreceam o săptămână schiind (și îmbunătățindu-mi franceza), iar fiecare minut liber mi-l petreceam călărind sau participând la curse, dar în același timp am jucat cinstit și mi-am trecut toate examenele și toate probele cu calificative rezonabile, dacă nu remarcabile, așa încât în clipa când l-am văzut că vine n-am avut nici un

sentiment de vinovăție și i-am strâns mâna (ajunsesem, cel puțin, atât de departe!) cu plăcere nedisimulată.

— Nu știu dacă-ți dai seama că ne apropiem rapid de alegerile generale, mi-a zis tata.

Reacția mea imediată a fost "Oh, Dumnezeule, nu!". Am reușit să nu rostesc cuvintele cu voce tare, dar probabil că mi se citeau clar pe față.

"Scumpa" Polly a izbucnit în râs, iar tata a continuat:

— De data asta nu-ți cer să mergi în campania din ușă-n-ușă.

— Dar ai nevoie de un bodyguard...

— Am angajat un profesionist.

M-am simțit imediat gelos. Ridicol! Mi-a luat zece secunde bune să spun cu sinceritate:

— Sper să-i pese de spatele tău.

— Este o femeie. Are tot felul de centuri în artele marțiale.

— Oh! Am privit spre Polly, care părea foarte senină.

— Eu și Polly, a continuat tata, vrem să ne căsătorim. Am venit să vedem dacă ai vreo obiecție.

— Polly!

— Dragă Benedict! Tatăl tău este atât de brutal! Eu te-aș fi întrebat mai blând.

— Nu am nici un fel de obiecții. Ba, dimpotrivă! Și am sărutat-o pe obraz.

— Dumnezeule! a exclamat ea. Ai crescut.

— Așa să fie? Întrebă tata curios. N-am remarcat.

— M-am oprit anul trecut, am oftat eu. Sunt mai înalt cu vreo trei centimetri și mai solid cu vreo zece kilograme decât eram la Hoopwestern. Prea înalt și prea solid, aș fi putut să adaug, ca să ajung jocheu profesionist, dar, pentru un amator, dimensiunile erau excelente.

Cât despre Polly, ea nu se schimbase, exceptând faptul că am constatat cu interes că renunțase la rujul carmin-închis pentru unul stacojiu, tot atât de nepotrivit. Hainele îi erau la fel de demodate și se vedea că de multă vreme nu mai umblase cineva cu o foarfecă în părul ei!

Cu fața prelungă și cu trupul subțire și zvelt, părea total nepotrivită pentru tatăl meu, care degaja tot mai multă forță, dar bunătatea ei iradia ca

întotdeauna, iar sinceritatea, după părerea mea, se împletea cu o ușoară ironie. Niciodată nu avusese în comportare nici un fel de stângăcie sau timiditate, ci numai forța pe care i-o dădea propria-i personalitate, caracterizată de inteligență și de respingerea oricărui compromis.

Mai mult decât un mariaj între două suflete sincere, mi-am zis. Un mariaj de o moralitate fără reproș.

L-am felicitat sincer pe tatăl meu și a părut încântat.

— Ce faci sâmbăta viitoare? m-a întrebat.

— Particip la curse la Chepstow.

— Aș vrea să fii alături de mine.

— Vrei să spui că... ezitam... că te căsătorești sâmbăta viitoare?

— Exact. Acum, că ne-am hotărât și că tu pari să fii destul de încântat, nu mai are rost să o amânăm. O să stau cu Polly în casa ei și am să caut și un apartament mai mare la Londra.

Polly, am aflat în rate în cursul acelei după-amieze, moștenise casa din pădure de la părinții ei, împreună cu o avere care-i dădea libertatea financiară să muncească neplătită oriunde considera ea că este nevoie.

Era mai mare cu doi ani decât tatăl meu. Nu fusese niciodată măritată. O lucire malițioasă din priviri interzicea și, în același timp, răspundea celei mai intime întrebări.

Nu intenționa, a spus, să ducă viața Orindei Nagle. Orinda și Mervyn Teck se ocupau de circumscripție neobosiți înregistrând numai succese. Polly nu-și dorea să inaugureze diferitele sărbători sau să flirteze cu camerele de luat vederi sau aparatele de fotografiat. Va organiza, ca întotdeauna, din spatele scenei. Și va fi ascultată, mi-am zis eu, acolo unde influența contează.

Șase zile mai târziu, tatăl meu și Polly s-au căsătorit în cadrul uneia dintre cele mai discrete ceremonii. Eu am stat lângă tata, iar Polly l-a avut alături pe ducele care o ademenise pe Orinda la curse; și am semnat toți certificatul de căsătorie.

Mireasa era îmbrăcată în maro, la gât cu un colier din aur și chihlimbar dăruit de tatăl meu, și arăta distinsă. La cererea mea, un fotograf a immortalizat evenimentul. Un paragraf discret a apărut în "*The Times*". "*Hoopwestern Gazette*" a relatat evenimentul ulterior. Domnul și doamna George Juliard,

după o săptămână petrecută la Paris, s-au întors la Hoopwestern pentru a menține vie loialitatea muncitorilor de la fabrica de becuri.

Tot nu-mi plăcea politica și am fost extrem de recunoscător că apropierea examenelor mele finale m-a făcut să-mi fie imposibil să repet isprăvile pe care le-am făcut cu prilejul alegerilor parțiale.

Erau mulți studenți activi din punct de vedere politic la *Exeter*, dar nu am avut nici o legătură cu ei și am dus o viață dublă numai când alergam în galop pe terenul de antrenament al lui Stallworthy sau pe diferite hipodroame.

În primăvara aceea n-am câștigat nici o cursă, dar tot ce conta era senzația de viteză; și, ciudat, cu cât participam mai des la curse, cu atât înțelegeam mai bine ecuațiile de gradul al doilea.

Alegerile generale s-au umflat și s-au spart sub mine ca un val din Pacific. Tata împreună cu partidul lui s-au întors la putere. Cu o majoritate mică, dar suficientă.

Nimeni n-a tras nici un foc de armă asupra lui, nimeni nu i-a astupat orificiul de scurgere a uleiului cu ceară, nimeni n-a dat foc casei lui Polly și nimeni nu i-a oferit expertei în arte marțiale prilejul să-și câștige salariul.

Asupra lui Leonard Kitchens mai plana încă puternic suspiciunea că el ar fi tras și el ar fi declanșat incendiul, dar de data asta nu-l mai putea acuza nimeni de nimic, întrucât formidabila și neiertătoarea lui soție a insistat să o ducă într-o dublă croazieră în Mediterana. În ziua alegerilor erau la Atena.

Sărmana Isobel Bethune a avut dreptate; partidul lui Bethune a renunțat la el în favoarea candidaturii unei femei magistrat cu totul deosebită.

Deși nu mai apăruseră demult știri scandaloase, ochii alunecoși ai lui Paul Bethune l-au determinat să calce iar strâmb, iar Isobel, sătulă în sfârșit de lucrul ăsta, a renunțat la mariaj și la cei patru fii morocănoși, și s-a dus să locuiască cu sora ei în Wales.

Polly era cea care mă ținea la curent, cu umorul ei sec caracteristic. Nici că s-ar fi putut căsători tata cu cineva mai potrivit!

I-am spus să fie atent la fetele în bikini care-i cădeau artistic în brațe, pentru că Usher Rudd atât aștepta în căutarea unor acuzații de adulter. N-am auzit, m-a întrebat el, că Usher Rudd a fost concediat de "*Gazette*" pentru că descoperea tot felul de mizerii acolo unde nu erau?

Când partidul la putere s-a reunit, după votul întregii țări, a avut loc o importantă remaniere a funcțiilor. Fără să surprindă pe nimeni la Westminster, cariera tatălui meu a țâșnit în sus ca o săgeată, iar el a devenit ministru de stat în Ministerul Transporturilor, de aici nemaifiind decât o treaptă până la a căpăta un loc în Cabinet.

Am dat la înrămat cea mai bună fotografie de la nunta lui cu Polly și am așezat-o lângă cea în care era cu mama mea. Am scos pactele semnate de noi doi din spatele fotografiei mamei și le-am citit gânditor, după care le-am pus la loc.

Păreau să aparțină unei alte vieți. Mă maturizasem la *Exeter* și tot acolo am cunoscut și prima dragoste pe care n-am s-o uit niciodată, dar promisiunile de bază ale acelor pacte au fost respectate până acum și, deși acum păreau un fel de declarație melodramatică, știam că dacă va fi vreodată nevoie îl voi apăra pe tatăl meu împotriva oricărei forme de atac.

Mi-am luat ultimele examene și, considerând că am făcut suficient pentru a obține o diplomă în științe matematice, la un nivel rezonabil, am scris la *Weatherbys*, solicitând o slujbă.

Ce slujbă? mi-au răspuns. Orice, le-am scris. Pot să adun, să scad și să lucrez la computer, și am participat ca jocheu la cursele de cai.

— Ah, acel Juliard! Vino la interviu, mi-au zis.

Weatherbys, o afacere de familie începută în anul 1770 și activând și în prezent în domeniul curselor de cai în modalități tot mai inventive și mai eficiente, se afla într-o clădire de piatră roșie, înconjurată de câmpuri, copaci și un peisaj pașnic de țară, lângă vechiul oraș *Wellingborough*, cam la 60 de mile de Londra, în *Northamptonshire*.

Înăuntru, atmosfera, de obicei frenetică a activității de secretariat, era calmă și, de asemenea, era liniște.

Cunoscând amploarea și presiunea cotidiană a muncii depuse aici, cred că mă așteptam la ceva în genul freneziei dintr-o redacție a unui ziar demodat, dar când am intrat am fost întâmpinat de o liniște aproape perfectă, de șiruri de capete aplecate peste monitoare și oameni trecând printre ele nu în goană, cu ziare și hârtii, ci cu cutii cu dischete.

Am fost dus din departament în departament și mi s-a arătat cam tot ce se putea vedea, iar în cursul interviului de la sfârșit am fost întrebat câți ani am și mi s-au cerut referințe.

Am plecat dezamăgit — au fost politicoși și amabili, dar nu mi-au pus nici una dintre întrebările alea sfredelitoare la care m-aș fi așteptat dacă voiau să-mi ofere o slujbă.

Întors în Exeter, unde locuiam undeva la jumătatea drumului între universitate și grajdurile lui Stallworthy, am început să trimit fără entuziasm cereri pentru o slujbă la o listă întreagă de instituții.

Weatherbys mi se păruse a fi căminul meu natural — păcat că ei nu m-au văzut ca pe copilul lor!

Totuși, au dat curs referințelor pe care le-am trimis după aceea din partea profesorului meu îndrumător de la universitate și a lui Stallworthy însuși.

Bătrânul și morocănosul meu antrenor mi-a spus că a scris că trăsăturile de caracter și comportamentul meu sunt satisfăcătoare. Mulțumesc mult, mi-am zis în gând. Jim a izbucnit în râs.

— Nu vrea să pleci și să-l iei pe Sarah's Future cu tine. Este o minune că n-a scris că ești o gură mare și un scandalagiu!

De la profesorul meu am primit următoarea scrisoare:

Dragă Benedict,

Îți trimit alăturat o fotocopie a referinței pe care am expediat-o la o instituție numită Weatherbys, ceva legat de cursele de cai, cred.

Referința suna așa:

Benedict Juliard va obține diploma în matematici și contabilitate probabil cu un calificativ bun, deși nu strălucit. A participat foarte puțin la activitatea studentască în cursul celor trei ani de facultate, întrucât se pare că este interesat exclusiv de cai. Nu există date negative despre caracterul și comportamentul său.

La naiba! mi-am zis. Ei, asta este!

Spre uimirea mea am primit o scrisoare de la sir Vivian DurrIDGE :

Dragul meu Benedict,

Sunt încântat să văd că în ultimii trei ani ai avut prilejul să participi cu succes la cursele de amatori cu calul tatălui tău, Sarah's Future. Sunt sigur că ți-a spus că mi-a cerut ajutorul ca să te determin să înfrunți faptul că nu ești făcut să te ridici până la nivelul primelor trei locuri pe lista jocheilor pentru cursele cu obstacole.

Privind în urmă, îmi dau seama că am fost brutal, fără să fie nevoie, când te-am acuzat că te droghezi, deși știam perfect de bine atunci că, având în vedere caracterul tău, n-ai făcut-o; dar în dimineața aceea mi s-a părut — și regret — că ar fi fost singurul lucru rău care te-ar fi putut tulbura într-atât, încât să faci ceea ce dorea tatăl tău, și anume, să mergi la universitate.

Acum am auzit de la un prieten de-al meu de la Weatherbys că ai solicitat o slujbă la ei. Îți trimit alăturat o fotocopie a scrisorii pe care le-am trimis-o și sper că într-un fel asta ar putea îndrepta lucrurile între noi.

Al tău, Vivian DurrIDGE.

Referința lui suna după cum urmează:

Către cei interesați,

Benedict Juliard a participat la curse călărind caii mei ca jocheu amator, la 16 și 17 ani. L-am considerat absolut demn de încredere în toate privințele și i-aș da aprobarea mea necondiționată pentru orice post pe care l-ar solicita.

M-am așezat, iar hârtiile îmi tremurau în mână. Vivian DurrIDGE ar fi fost ultimul om la care aș fi apelat vreodată pentru ajutor.

Căutam un loc sigur ca să-mi țin certificatul de naștere, nu cumva să-l pierd când mă mutam dintr-un loc în altul. Știam că n-am să pierd fotografiile de nuntă, așa că am decis să pun certificatul de naștere în spatele fotografiei în care tata era alături de Polly și, pentru că în clipa în care am primit scrisoarea de la Vivian DurrIDGE tocmai asta făceam, am pus și paginile de la el, împăturite, tot în spatele aceleiași fotografii.

Trei zile mai târziu am primit prin poștă un plic cu emblema firmei *Weatherbys*, reprezentarea în miniatură a unui armăsar aflat sub un stejar, dintr-un tablou de George Stubbs.

Mi-era o frică teribilă să-l deschid. O să înceapă cu *Regretăm...*".

Ei bine, trebuie să fiu curajos. Am deschis plicul, iar scrisoarea începea cu *Suntem încântați...*"

Încântați.

În seara aceea a sunat tatăl meu.

— Este adevărat că ai primit o slujbă la *Weatherbys*?

— Da, dar de unde știi?

— De ce nu mi-ai cerut ajutorul?

— Nu m-am gândit.

— Mă aduci la exasperare, Ben. Totuși, nu părea deosebit de supărat. A aflat de la unul dintre verii *Weatherbys*, la un dineu, în City, mi-a relatat. Am profitat de prilej să-l întreb dacă l-aș putea muta pe Sarah's Future din Devon.

— O să caut un antrenor, mi-a promis.

— Mulțumesc.

Spencer Stallworthy a bombănit. Jim a ridicat din umeri — ce este viu se mișcă în permanență. M-am despărțit de ei exprimându-mi recunoștința și mi-am trimis amicul roșcat spre un nou cămin.

Weatherbys m-au luat la departamentul Operațiuni Curse, care se ocupa de înscrieri la curse, de alergători, greutate, călăreți, trageri la sorți — toate detaliile oricărei curse din Anglia, ceea ce echivala cu circa 1.000 de tranzacții în majoritatea zilelor și până la 3.000 în momentele aglomerate.

Toată această activitate uluitor de amețitoare se desfășura pe computere, în birourile de la parter și în liniștea care mă impresionase atât de mult la prima mea vizită.

Am crezut că împlinirea vârstei de 21 de ani ar putea fi un dezavantaj pentru mine, dar am constatat imediat că tot personalul era tânăr și mi-a plăcut ce făceau. După o lună nici nu-mi venea să cred că aș fi putut lucra în altă parte.

Și roibul meu s-a bucurat de schimbarea aerului blând din Devon pentru vântul mai rece din nord. Continua să-i facă plăcere când veneam diminețile, dând din cap și suflând puternic în jos, pe nările lui negre și mari, și părea să considere absolut normal să-i îmbrățișez gâtul și să-i spun că este un amic grozav, ceea ce și era. După câțiva ani de intimitate în plină viteză petrecuți împreună, eu și roibul eram aproape ca frații.

Într-o sâmbătă, cam la un an de când începusem să lucrez la *Weatherbys*, eu și Sarah's Future ne aliniam la Towcester într-o banală alergare de trei mile, culorile discrete ale tatălui meu — auriu și gri — fiind și mai puțin vizibile din cauza unei burnițe persistente.

Nimeni din tribune nu a putut să spună după aceea foarte clar ce s-a întâmplat. Din punctul meu de vedere, amândoi, și eu și roibul, am apreciat bine desprinderea de pământ într-o săritură peste o groapă mare și neagră, sus, pe pantă, după care urma porțiunea în linie dreaptă.

Un alt cal s-a împiedicat și s-a izbit în noi, dezechilibrându-l complet pe Sarah's Future. În ultimii câțiva ani sărise cu mare precizie obstacolul respectiv de mai multe ori — nici eu, nici el nu se aștepta la un dezastru.

A căzut grămadă, aruncându-mă la pământ. Am aterizat într-una din acele ciocniri care-ți spun imediat că ți-ai rupt un os, fără să știi cu siguranță care. I-am auzit pocnetul. M-am rostogolit acoperindu-mi capul pentru a mă feri de copitele cailor ce veneau din urmă. Am rămas întins, cu fire de iarbă în gură și în nas.

Zgomotul cursei s-a stins, cai și călări îndepărtându-se spre următorul obstacol. Doi cai și doi jockey nu-și mai făceau griji de ce urma. Calul care s-a ciocnit de Sarah's Future s-a ridicat nesigur pe picioare și a pornit la trap, parcă amețit, iar călărețul pe care-l aruncase jos s-a aplecat asupra mea cu întrebarea "Ai pățit ceva, colega?" — asta în chip de scuză.

I-am luat mâna întinsă și m-am ridicat în picioare, moment în care am descoperit că osul pe care mi l-am rupt era undeva în umărul stâng.

Sarah's Future, și el în picioare, încerca să meargă, dar se învârtea în cerc șchiopătând. Nu putea pune nicicum în pământ unul dintre cele patru picioare. Un om de serviciu l-a prins de frâu și l-a ținut pe loc.

În dragostea mea nemărginită pentru cal, m-am dus la el și am încercat să-mi doresc să nu fie adevărat. Nu se putea ca după cea mai strânsă apropiere și tovărășie să ajungem atât de brusc pe marginea prăpastiei.

Știam, ca orice călăreț cu o experiență cât de cât, că nu era nimic de făcut. Sarah's Future, la fel ca Sarah, intra în eternitate din cauza mea.

Am plâns. Nu mă puteam stăpâni. Calul și-a rupt un picior din față. Jocheul lui — clavicula stângă.

Calul a murit.

Jocheul trăiește.

Capitolul 10

Tata a anulat asigurarea pentru Sarah's Future când am început să lucrez la *Weatherbys*. În parte — mi-a spus el —, întrucât calul îmbătrânise, iar valoarea îi scăzuse și, în parte, datorită faptului că în cazul în care calul era omorât, *Weatherbys* nu plăteau nimic.

Nu a vrut să audă nici un fel de scuză când i-am telefonat.

— Ghinion, a spus el scurt.

Când m-am întors la birou, la două zile după Towcester, tipul care m-a intervievat prima dată și-a tras un scaun lângă biroul meu și a spus:

— Noi ne-am ocupat de asigurarea calului.

I-am explicat de ce tatăl meu renunțase la asigurare.

— N-am venit să discut cu tine despre pierderea pe care ai suferit-o, a continuat tipul de la *Weatherbys*, deși ai toată compasiunea mea. Brațul merge bine? Am venit să te întreb dacă ai fi interesat să treci de aici la Departamentul servicii-asigurări, să lucrezi acolo de acum înainte.

Departamentul asigurări, în principal o încăpere lungă, ai cărei pereți erau acoperiți de cărți și dosare, era format din doi bărbați, amândoi de 20 și ceva de ani. Unul părăsea firma. Mi-ar plăcea să merg în locul lui?

Da, mi-ar plăcea.

În familia Juliard au avut loc două promovări în aceeași săptămână. În cadrul guvernului a avut loc o nouă remaniere, iar tatăl meu a fost promovat în Cabinet ca ministru al Agriculturii, Pescuitului și Alimentației. L-am felicitat.

— Aș fi preferat secretar de stat la Apărare.

— Data viitoare ai să fii mai norocos.

A oftat.

— Bănuiesc că nu ai auzit niciodată de Hudson Hurst?

— Nu.

— Dacă ai impresia că ascensiunea mea este rapidă, să știi că a lui este amețitoare. El a fost ales la Apărare, învingându-mă. Nimic nu-l mai desparte de postul de prim-ministru.

— Ce mai face Polly?

— Ești incorigibil.

— Sunt sigur că ȕiparii în aspic și burgherii de brontozaur vor fi în siguranță în mâinile tale.

Nu se prefigura nici o criză agricolă și amândoi am petrecut toamna aceluia an familiarizându-ne cu ușurință cu noile domenii.

Spre surprinderea mea, nu era cine știe ce — asigurările nu numai că-mi satisfăceau înclinația spre numere și probabilități, dar de multe ori am fost trimis în călătorii de control și verificare, să văd, de exemplu, dacă poneii pentru polo pentru care mi se ceruse să stabilesc o primă de asigurare existau cu adevărat.

Întrucât Evan, colegul și bosul meu în departamentul asigurări, prefera munca de birou și computerele, am început să fac tot mai mult muncă de teren și se părea că lucrul ăsta este convenabil pentru toată lumea, pentru că eu știam cum arată niște grajduri bune și mi-am dezvoltat rapid flerul și instinctul pentru aranjamentele prevestind o fraudă. Prevenirea fraudei în domeniul asigurărilor în etapa planificării a devenit un joc la fel ca șahul — puteai să prevezi mișcările ce urmau a fi făcute și puteai să iei măsuri de prevenție.

Un mare dezavantaj, după cum a transpirat, era tinerețea mea. Nu mai arătam eu de 17 ani, dar adesea — la 21 — nu eram luat prea în serios. Ceea ce era o greșeală.

În munca normală de zi cu zi, Evan (29) și cu mine ne ocupam de polițe bona fide ^[9], pentru tot felul de cai și de necesități, de la riscul unui armăsar de a fi steril până la sterilitatea unei iepe.

Făceam, de asemenea, asigurări pentru grajduri, pentru tot felul de clădiri, pentru accidente personale, incendii, furt și pojar. Orice pentru oricine. Ca agenți, îi țineam ocupați pe membrii firmei de asigurări.

Resimțeam îngrozitor lipsa dimineților petrecute cu Sarah's Future, dar cum zorile apăreau tot mai târziu și erau tot mai reci cu cât înaintam spre iarnă, am descoperit, la fel ca și cu un an în urmă, că numai weekend-urile îmi dădeau mai multă libertate de acțiune.

Cât despre participarea la curse ca jocheu, am fost norocos; antrenorul din Northamptonshire, care îl ținuse pe roib, mi-a telefonat într-o zi să-mi spună că un proprietar de-al lui, un fermier, dorește un jocheu liber — cu alte cuvinte un amator — pentru un cal de alergări care, după părerea lui, nu are prea multe șanse.

De ce îl bagă în cursă? m-am întrebat atunci. Am acceptat fericit, iar calul a terminat al treilea. Încântat, fermierul a apelat din nou la serviciile mele și, deși n-am câștigat practic niciodată pentru el, eram prezentat prietenilor săi de parcă eram o cutie cu ciocolată și aveam unde să călăresc aproape în fiecare sâmbătă.

Nu era același lucru fără Sarah's Future, dar nu eram pregătit să încerc să-l înlocuiesc, chiar dacă mi-aș fi putut permite să o fac. Cândva, îmi ziceam. Poate. După ce am să plătesc ratele pentru o mașină. Aproape de Crăciun, tatăl meu mi-a spus că am fost invitați la o recepție în Downing Street nr. 10 — el, Polly și eu —, la petrecerea obișnuită dată de primul-ministru pentru membrii Cabinetului și familiile lor.

Polly era îmbrăcată într-o rochie acceptabilă, iar tata închiriasse un șofer, așa că familia Juliard, în formație completă, a pășit peste pragul faimoasei uși. Personalul îl salută pe tatăl meu ca pe unul al cărui loc era acolo. Polly mai fusese înainte, dar eu am fost uluit când am trecut prin holul cu tapet roșu și cu gresie alb cu negru pe jos, de la intrare, apoi printr-un hol interior, după care am urcat scara istorică alături de un fluviu de oaspeți.

⁹ De bună-credință

Pe peretele galben, de-a lungul căruia urca scara, se aflau portretele tuturor foștilor prim-miniștri; și după privirea prietenoasă pe care le-a aruncat-o, am știut că tata va face tot posibilul ca într-una din zilele astea să li se alăture.

Ce conta că mai erau circa 20 de alți membri ai Cabinetului, care nutreau același vis, ca să nu mai vorbim de toți miniștrii din Cabinetul-"fantomă" al Opoziției; nu puteai ajunge să atârni pe peretele respectiv fără ambiție!

Recepția a avut loc în sala mare, oficială, de la etaj, cunoscută sub denumirea de salonul cu stâlpi. (Avea stâlpi. Doi.)

Am fost întâmpinați, toată numai zahăr și miere, de doamna prim-ministru — soțul ei urma să sosească imediat — și am fost îndrumați către tăvile cu pahare pline și cu prăjiturele de Crăciun.

N-am mai cerut Coca dietetică. Am băut șampania oferită de primul-ministru și mi-a plăcut.

Nu cunoșteam aproape pe nimeni, firește, nici măcar din vedere. Polly m-a ținut o vreme după ea, deși soțul ei o luase înainte de parcă avea aripi la picioare, salutând în stânga și în dreapta, râzând și nefăcându-și nici un dușman. După 18 luni de când era cu tatăl meu, Polly îi putea identifica pe toți membrii guvernului, dar nu-i cunoștea pe nici unul dintre ei — așa cum ar fi făcut Orinda.

A sosit și primul-ministru (în definitiv, trebuia să sosească), iar tata a avut grijă ca marele om să dea mâna cu Polly, rostind o călduroasă apreciere, și cu mine — cel puțin cu o umbră de interes.

— Câștigi la cursele de cai, nu-i așa? mă întrebă încruntându-se.

— Ăăă... uneori, am răspuns eu slab.

— Tatăl tău este mândru de tine.

Cred că arătam uluit. Primul-ministru, un bărbat rotunjour, cu o strângere de mână de oțel, mi-a adresat un zâmbet ironic trecând la un alt grup, iar tata n-a știut dacă să-l califice sau nu drept mincinos.

"Scumpa" Polly m-a strâns ușor de braț.

— George nu spune că este mândru de tine. Dar se vede clar pe el!

— Asta ne face să fim egali.

— Ești într-adevăr un scump, Benedict.

— Și eu te iubesc, i-am spus.

— Îl vezi pe omul acela de colo? m-a întrebat tata cu atenția în cu totul altă parte.

Erau cam vreo 20 de oameni "acolo".

— Te referi la cel cu păr alb, drept, și cu ochi rotunzi? Ministrul de Interne? Îl întrebă Polly.

— Da, scumpo. Dar eu vorbesc de celălalt, cel cu care stă de vorbă. Cel care are alură de președinte și este potrivit pentru funcții înalte. El este Hudson Hurst.

— Categorie nu, spuse Polly scuturând din cap. Hudson Hurst are părul strâns în codiță la spate și una din mustățile alea negre stupide, precum și barbă, combinație care încadrează gura unui bărbat ce-ți distrage atenția de la ce spune.

— Nu mai are. Tatăl meu zâmbea, dar nu vesel. Cineva probabil că l-a convins că barba și mustața nu fac casă bună cu politica. Și-a tăiat părul și și-a ras mustața și barba. Ceea ce vezi tu acum sunt buzele arțăgoase și lipsite de orice podoabă ale ministrului Apărării.

Cinci minute mai târziu, tata punea o mână cât se părea de plină de afecțiune pe umărul ministrului Apărării spunând:

— Dragul meu Hud, i-ai cunoscut pe soția și pe fiul meu?

Iubește-ți dușmanul...

Uram politica.

Hud avea o strângere de mână rece și umedă, iar dacă avusese un păr negru strâns în coadă de cal la spate, precum și o mustață și o barbă negre, atunci cu siguranță că și le vopsea. Acum avea părul grizonat și era tuns la fel ca James Bond. Distins. Impresionant, trebuia să recunoști.

Inspira încredere. Și tatăl meu își tunsese buclele de un negru natural, în așa fel încât să-și pună în valoarea frumosul contur al capului. Treabă de expert!

Hudson Hurts a fost deosebit de curtenitor cu Polly. A zâmbit și a tot zâmbit, și mi-am amintit de Hoopwestern; zâmbește, strânge mâini și câștigă voturi. Mi-a aruncat o privire, dar eu nu eram important.

Lângă mine a apărut dulcea doamnă prim-ministru și m-a întrebat dacă mă distrez bine.

— O, da, splendid. Mulțumesc.

— Pari puțin pierdut. Vino cu mine. Și mă conduse în cealaltă parte a uriașului salon, oprindu-se lângă o femeie elegant îmbrăcată, care-mi amintea de Orinda. Jill, dragă, el este fiul lui George Juliard. Ai grijă de el.

Jill m-a evaluat dintr-o privire cuprinzătoare de sus și până jos, uitându-se fără entuziasm în urma doamnei prim-ministru care se retrăgea.

— Îmi pare sincer rău, am spus eu, nu-ți cunosc numele.

— Vinicheck. Educație.

— Ministru al Educației?

— Firește, a zis cu un rictus al buzelor.

I s-a alăturat o altă femeie în cea mai simplă și cea mai elegantă rochie — o altă clonă a Orindei. Ministru de stat pentru securitatea socială.

— De unde-și cumpără mama ta rochiile? mă întrebă ea direct.

I-am urmărit privirea și am văzut-o în cealaltă parte a sălii pe Polly vorbind degajată cu bărbatul cu păr alb, drept, și cu ochi rotunzi, ministrul de Interne. Ca întotdeauna rochiile lui Polly nu aveau nici o legătură cu opinia populară, dar îi dezvăluiau foarte limpede caracterul.

— O avea tatăl tău o carieră strălucită în față, dar mama ta ar trebui să-și schimbe felul în care se îmbracă sau va fi făcută fărâmițe de vrăjitoarele alea care scriu despre modă în ziare, spuse cu abilitate Jill Vinicheck (Educație).

Secretarul de stat pentru securitate socială fu de acord:

— Orice femeie care intră în politică este tratată cu ură. N-ai remarcat?

— Oh, nu, deloc. Nu.

— Rochia mamei tale nu are lungimea potrivită. Nu te superi că-ți spun, nu? Nu vreau decât să fiu utilă. Sinceră să fiu, dacă ar fi să te iei după vrăjitoarele alea care fac moda, orice lungime ar fi nepotrivită. Dar poți să-i spui câte ceva din cele ce ți-am spus noi, dacă vrei.

— Ăăă...

— Spune-i să nu-și cumpere niciodată rochii de la magazin, interveni Jill Vinicheck, plină de satisfacție.

Securitatea socială aprobă din cap.

— Trebuie să și le facă de comandă.

Jill Vinicheck:

— Întotdeauna lână, mătase sau bumbac. Niciodată polyester.

— Există un tip minunat care ar putea-o face pe mama ta cu adevărat elegantă, cu silueta ei subțire. El a schimbat complet modul în care scriu acum ziarele despre noi. Acum scriu despre politicile noastre, nu despre felul în care ne îmbrăcăm. Și nu face asta numai pentru femei. Uite cum l-a schimbat pe Hudson Hurst! Sincer, Hud arăta ca un gangster, iar acum arată ca un om de stat.

— Nici un moment nu este mai prielnic ca prezentul, zise Jill cu vioiciunea care, fără îndoială, că o propulsase pe ierarhie în sus. Prietenul nostru cu bagheta fermecată este pe aici, pe undeva. De ce nu i l-am prezenta mamei tale chiar acum?

— Ăăă... nu cred că...

— Oh, uite-l, spuse Securitatea Socială, făcând un pas în lături și continuând: Permite-mi să ți-l prezint pe...

Îi pusese mâna pe braț și tipul s-a întors spre ea, iar eu m-am trezit față în față cu A.L. Wyvern.

Alderney Anonymous Wyvern.

Nici nu este de mirare că Educația și Securitatea Socială mi-au amintit de Orinda. El cu ideile lui, o îmbrăcase pe Orinda în toți acei ani.

L-am recunoscut imediat, dar lui i-au trebuit câteva secunde ca să adauge patru ani la înfățișarea mea anterioară.

Și în clipa aceea fața i s-a înăsprit și a părut derutat, deși, având în vedere că tatăl meu era membru al Cabinetului, ar fi putut să-i treacă prin minte că puteam fi invitați amândoi la recepția de Crăciun pentru membrii familiilor. Poate că nu se gândise. Oricum, prezența mea acolo a fost pentru el o surpriză neplăcută.

De altfel ca și a lui pentru mine.

Educația și Securitatea Socială păreau nedumerite.

— Voi doi vă cunoașteți? întrebă una din ele.

— Ne-am cunoscut, spuse scurt Wyvern.

Și el se schimbase. La Hoopwestern urmărea să treacă neobservat, să poată fi uitat cu ușurință. Patru ani mai târziu, nu mai era atât de simplu să se piardă în decor.

Atunci am crezut că trebuia să aibă puțin sub 40 de ani, dar acum mi-am dat seama că probabil greșisem evaluarea în jos. Pe față îi apăruseră câteva riduri, iar părul i se rărise și purta acum ochelari cu ramă neagră și îngustă. Mai avea totuși aura puternică a tipului secretos, introvertit.

La petrecerea de Crăciun de pe Downing Street nu se vedea la el nici un semn manifest al furiei înăbușite cu care a plesnit-o pe Orinda peste față, cât pe ce să o omoare. De data asta n-a mai răcnit plin de furie la mine — "Am să pun eu într-o zi mâna pe tine!", dar în ochii îngustați îi puteam vedea din nou intenția ce se accentua, ca și cum n-ar fi existat nici un interval în care să se răzgândească.

Reacția extraordinară pe care am simțit-o a fost nu de teamă, ci de agitație. Adrenalina care-mi alerga prin sânge mă îndemna la bătaie, nu la fugă. Și indiferent că a văzut sau nu reacția pe care am resimțit-o atât de puternic, a tras obloanele peste răutatea vizibilă în spatele lentilelor cu ramă neagră și s-a scuzat scurt față de Educație și Securitate Socială; când s-a depărtat încet, era ca și cum și-ar fi controlat riguros fiecare pas.

— Poftim! exclamă Jill Vinicheck. Știam că nu este prea vorbăreț, dar mă tem că a fost... nepoliticos.

Nu nepoliticos, mi-am zis eu. Ci de-a dreptul cu intenții criminale.

După recepție, tata, cu Polly și cu mine am mâncat într-unul dintre puținele restaurante bune din Londra, în care era foarte multă liniște. Aproape că te puteai auzi vorbind.

Tata s-a bucurat de o convorbire prietenească cu primul-ministru, iar Polly a spus că, după părerea ei, ochii rotunzi ai ministrului de Interne nu sunt în definitiv un indiciu al vreunei manii.

Nu ministrul de Interne este cel care-i ține închiși pe deținuți și-i scoate din țară pe imigranții ilegali? am întrebat eu.

Mai mult sau mai puțin, a fost de acord tatăl meu.

— Știai că există acolo o listă pe un șevalet, care detaliază toate slujbele din guvern?

Tata, ocupat cu broccoli, care de fapt nu-i plăcea, dădu din cap că da, dar Polly spuse că n-a văzut-o.

— Există slujbe ciudate, am spus eu, cum ar fi Ministru pentru fostele țări și subsecretar pentru autobuze. Polly părea uluită, dar tata dădu din cap că da, știa. Fiecare prim-ministru inventează titulaturi pentru a descrie ceea ce dorește el să se facă. Așa că, teoretic, poate exista un ministru însărcinat cu interzicerea rățuștelor galbene din plastic.

— Spui prostii, Benedict dragă, zise Polly.

— Vrea să spună, interveni tata, că modul cel mai rapid de a-i face pe oameni să dorească ceva este de a interzice acel ceva. Oamenii fac întotdeauna eforturi să obțină ceea ce li se spune că nu pot avea.

— Cu toate astea, părerea mea e că primul-ministru ar trebui să introducă o lege care să-i interzică lui Alderney Wyvern să bea șampanie în Downing Street nr. 10.

Polly și tatăl meu au rămas cu gurile căscate.

— A fost acolo, le-am spus. Nu l-ați văzut? Au clătinat amândoi din cap. A stat în cealaltă parte a salonului, departe de voi. Arată puțin diferit. Este mai bătrân, mai chel. Poartă ochelari. Dar este venerat de ministrul Educației, de secretarul de stat pentru Securitate Socială și de secretarul de stat pentru Apărare, pentru a nu-i numi decât pe cei de e sunt sigur. Orinda și Dennis Nagle erau niște mici copilași. Alderney Wyvern are acum în mâinile sale pârgii pe care le poate trage în așa fel, încât să afecteze sectoare întregi ale națiunii.

— Nu pot să cred, spuse tatăl meu.

— Drăguțele doamne de la Educație și Securitate mi-au spus că au un prieten care ar face minuni pentru... ăăă... pentru garderoba mamei. L-a transformat deja — au spus ele — pe Hudson Hurst dintr-un cvasigangster într-un adevărat gentleman. Ce credeți că-i dau ei în schimb lui Alderney?

— Nu, exclamă tatăl meu, nu informații secrete. Nu se poate!

Era scandalizat. Am clătinat din cap.

— Atunci ce? Întrebă Polly. Ce-i dau?

— Bănuiesc, am spus eu, că-i acordă atenție. Bănuiesc că-l ascultă și că acționează la sfatul lui. Orinda spunea cu ani în urmă că tipul are o înțelegere uluitoare a ceea ce urmează să se întâmple în politică. Că prevedea unele lucruri și-i spunea lui Dennis Nagle cum să procedeze în cazurile respective, iar Orinda mi-a spus că aproape întotdeauna avea dreptate. Dennis Nagle făcuse primii pași pe scara ierarhică și, dacă n-ar fi murit, cred că acum ar fi fost în Cabinet cu Wyvern lângă el.

Tata împinse deoparte broccoli. Bine că nu-l vedeau cultivatorii lui de broccoli. Se agitau ca să obțină o săptămână a conștientizării efectelor benefice ale acestei legume ca să-i facă pe englezi să le mănânce verzitura. O lege care ar fi interzis excesul de broccoli ar fi avut rezultate mai bune.

— Dacă este atât de deștept, întrebă Polly, de ce nu este chiar el în Cabinet?

— Orinda mi-a spus că genul de putere pe care și-o dorește Alderney este să fie capabil să tragă pârghiile din culise. Am crezut că este o idee stupidă. De atunci m-am mai maturizat.

— Putere fără responsabilitate, murmură tata.

— Aliată cu un temperament înspăimântător de violent, care explodează când este supărat, am adăugat eu.

Tata nu-l văzuse de fapt pe Wyvern lovind-o pe Orinda. Nu văzuse rapiditatea, forța și cruzimea, dar văzuse sângele și lacrimile, și numai ele singure l-au determinat să încerce să răspundă. Wyvern a vrut să-i distrugă reputația tatălui meu provocându-i să-l lovească. Am înțeles vag că un atac asupra lui Wyvern l-ar distruge în cele din urmă pe atacator, fără să-mi dau seama exact cum.

Cu acordul șefului meu Evan, am cuplat participarea mea la recepția de joi seara din Downing Street nr. 10 cu o călătorie, vineri dimineața, pentru a mă întâlni cu un inspector ca să verific dacă un șopron de fân arsese dintr-un accident.

Urma să stau din nou vineri seara la Londra, cu Polly și cu tatăl meu, înainte de a merge să călăresc sâmbătă dimineața la Stratford-upon-Avon. Dar pe drum am primit un mesaj să mă întorc la Londra pentru a mă întâlni cu tata vineri după-amiază, în Downing Street.

— M-am gândit că poate ai vrea să vezi mai mult din casă, mi-a spus el vesel. La recepțiile alea nu poți vedea aproape nimic.

A aranjat ca unul dintre membrii personalului, numit mesager, să ne însoțească și să ne conducă într-un tur oficial al casei. Așa că am urcat din nou scara galbenă, zăbovind mai mult asupra tablourilor, și am vizitat cele trei saloane mari care duceau la anticamera din capul scărilor: salonul alb, salonul verde și salonul cu stâlpi, unde a avut lor recepția.

Ghidul era mândru de casă, care — a spus el — arăta mai bine și era mai bine îngrijită decât oricând în istoria ei zbuciumată.

Cândva, aici au fost două case, spate în spate (ca magazinele care au ars în Hoopwestern): fațada casei mici de pe Downing Street dădea într-o parte, iar cea a reședinței din spatele ei — în cealaltă. De-a lungul celor peste două secole și jumătate, interiorul a fost în permanență modificat, iar în urma unor restaurări moderne a căpătat acest aer de secol al XVIII-lea, pe care nu l-a avut înainte.

— Salonul verde a fost înainte salonul albastru, ne-a relatat fericit ghidul nostru. Toată această tencuială superbă, care acoperă aproape întreg plafonul, este relativ nouă. La fel și polițele clasice de deasupra ușilor. Totul arată acum de parcă ar fi fost aici dintotdeauna și totuși n-au fost.

Ne-am exprimat manifest admirația, spre satisfacția lui.

— Aici, zise el intrând într-un colț al salonului cu stâlpi, este sufrageria mică (puteau lua confortabil masa 12 persoane). Dincolo de aceasta este sufrageria oficială de stat (pereți cu lambriuri negre, locuri pentru 24 de persoane).

Ne-a vorbit despre toate tablourile din fiecare cameră. Mă gândeam la toți prim-miniștrii din trecut pentru care nu a existat această splendoare, care folosiseră clădirea ca birou. Oricum, părea o irosire.

Întorși în anticamera saloanelor, ghidul nostru ne-a spus, arătând în sus:

— Acolo sus, în capătul acestor scări, este apartamentul privat al primului-ministru, iar în spatele acelei uși încuiate se află camera lui personală, unde nu intră nimeni decât dacă este invitat de el personal. Iar jos... și ne-a condus cu un lift la parter... aici, la capătul acestui coridor, după cum, firește, bine știți, sir, este anticamera Biroului guvernului, sir, și am să

vă las să i le arătați dumneavoastră înșivă, sir, fiului dumneavoastră; ne vom reîntâlni când veți porni spre ieșire.

Tatăl meu i-a mulțumit sincer pentru deranj, iar eu am reflectat, ușor copleșit, că niciodată până acum nu m-am gândit la acest moment viu de istorie pe care tatăl meu spera să-l locuiască într-o zi.

Anticamera era ca orice anticameră — un loc unde așteaptă oameni, dar cu pereți roșii, strălucitori. Biroul guvernului, în spatele sectorului unde se aflase cândva casa veche, era lung, cu ferestre înalte într-o parte și la un capăt, care dădeau spre o grădină, cu un aspect foarte pașnic, înconjurată de ziduri.

Teroriștii irlandezi au pus o bombă în această grădină, în timp ce toți miniștrii Cabinetului se aflau în clădire. Bomba n-a făcut stricăciuni prea mari. Iarba arăta acum absolut nederanjată. Pacea era relativă. Guy Fawkes ar putea să lovească din nou.

Lucru absolut extraordinar — Sir Thomas Knyvet, magistralul care l-a arestat pe Guy Fawkes în flagrant delict, cu butoiașele de praf de pușcă asupra lui, locuise într-o casă situată exact pe locul unde George Downing a construit mai târziu clădirile de la nr. 10.

— Acela este locul unde stau eu de obicei, mi-a spus tata pornind de-a lungul camerei și oprindu-se în spatele unuia dintre cele circa 20 de scaune. Scaunul acela cu brațe, amplasat la jumătatea mesei, acela este scaunul primului-ministru. Este singurul cu brațe.

Masa lungă, din mijlocul încăperii, nu era dreptunghiulară, ci de un oval alungit, aceasta, mi-a explicat tata, ca primul-ministru să-i poată vedea cu mai multă ușurință pe diferiții membri ai Cabinetului.

— Haide, du-te și ocupă brațele, l-am tachinat eu.

Era pe jumătate stânjenit, pe jumătate sfios, dar n-a putut rezista tentației. Nu-l putea vedea decât propriul lui fiu. A ocolit masa și s-a așezat pe scaunul cu brațe; s-a cuibărit în el, odihnindu-și încheieturile pe brațele scaunului, trăind visul.

În spatele lui, pe perete, deasupra, se afla singurul tablou din încăperea respectivă, un portret al lui Sir Robert Walpole, primul care a primit titulatura de prim-ministru.

— Ți se potrivește totul, i-am spus.

Se ridică timid și spuse ca pentru a spulbera emoția momentului:

— Scaunul de vizavi de primul-ministru este ocupat în mod normal de ministrul de Finanțe.

— Și câți dintre voi puneți picioarele pe masă?

— Nu meriți să-ți arăt nimic, îmi spuse uitându-se oripilat la mine.

Ne-am întors în holul din față, tata uitându-se la ceas. Ca la comandă își făcu apariția ghidul pentru a ne conduce la ieșire și m-am întrebat dacă nu cumva o exista un sistem de monitorizare a interiorului cu camere video — ceea ce ar fi fost absolut normal ca măsură de prudență.

În timp ce ne luam rămas-bun, se deschise ușa de la intrare și apărură primul-ministru, urmat de doi tineri vigilenți — bodyguardii.

— Bună, George, a spus primul-ministru fără să fie surprins și se uită semnificativ la ceas. Vino cu mine. Și tu... ăăă...

— Ben, spuse tatăl meu.

— Da, Ben. Călărețul care participă la cursele de cai. Vino și tu.

L-am urmat prin holul din față și, trecând de scară, am intrat într-un birou în care activitatea era în toi, plin de tot felul de aparatură și de oameni care s-au ridicat cu toții când a apărut.

— Ben, tu rămâi aici cu acești oameni buni cât timp am să vorbesc cu tatăl tău.

A traversat biroul, a deschis o ușă și l-a invitat pe tata să-l urmeze.

Mi s-a oferit un scaun și o primire prietenoasă, și mi s-a spus că mă aflu în încăperea unde se desfășoară practic întreaga muncă.

Mi-au spus că oricât de liniștită mi s-ar părea clădirea într-o după-amiază de vineri, în birourile din interior lucrează aproape 200 de oameni și că cineva a numărat de câte ori a fost deschisă și închisă ușa de la nr. 10 în decurs de 24 de ore — de peste 900 de ori!

În cele din urmă, ca răspuns la unul dintre apelurile telefonului care suna în permanență, am fost condus în camera vecină, după tatăl meu, și m-am trezit într-un loc ordonat și liniștit, o încăpere mare, jumătate birou — jumătate cameră de zi.

Tatăl meu și primul-ministru stăteau în două fotolii comode, părând relaxați, și am fost invitat cu un gest să mă alătur lor.

— Am discutat cu tatăl tău despre Alderney Wyvern, mi-a spus primul-ministru. L-am întâlnit o dată sau de două ori, dar n-am văzut nimic periculos la el. Știu că Jill Vinicheck și alte femei din Cabinet spun că-i datorează mult, iar în special Hudson Hurst a beneficiat de schimbarea modului în care se prezenta. N-am văzut nimic sinistru sau inacceptabil în nici unul dintre cazurile acestea. Omul este liniștit, plin de tact și, după cât îmi pot da seama, n-a făcut nici o greșală din punct de vedere politic. Jill Vinicheck i-a acceptat — o dată sau de două ori — sfatul lui util și, firește, presa a încetat să mai facă tot felul de comentarii negative referitoare la modul în care se îmbrăca și o tratează acum ca pe un politician serios, așa cum și este.

— Ăăă... Da, sir, am zis eu.

— Tatăl tău spune că ați văzut amândoi o latură diferită a lui Alderney Wyvern. O latură violentă. Tatăl tău spune că tu crezi că această capacitate de violență există încă. Trebuie să vă spun că-mi vine greu să cred lucrul ăsta și, până când nu văd personal ceva în acest sens, trebuie să-i acord lui Wyvern beneficiul îndoielii. Sunt sigur că amândoi ați acționat cu cele mai bune intenții atrăgându-mi atenția asupra influenței pe care Wyvern ar putea-o avea asupra miniștrilor mei, dar, George, să mă scuzi că-ți spun asta, fiul tău este foarte tânăr și fără prea multă experiență de viață, și s-ar putea ca el să exagereze problemele acolo unde ele sunt mici.

Tatăl meu părea neutru. M-am întrebat ce ar fi crezut primul-ministru dacă l-ar fi văzut cu ochii lui pe Wyvern lovind-o pe Orinda. Se părea că nimic altceva nu l-ar convinge că acea cochilie a omului pe care l-a cunoscut ascunde în interior o creatură total diferită.

— Am să iau notă de ceea ce mi-ați spus și am să țin minte, a spus primul-ministru, dar, pentru moment, nu văd să existe nici un motiv care să îndreptățească o acțiune.

S-a ridicat, semn că întâlnirea a luat sfârșit, și a dat mâna cu tatăl meu; și mi-am adus aminte ce m-a învățat chiar din prima zi, pe drum de la Brighton spre Hoopwestern — că oamenii cred numai ce vor ei să creadă. Lucru care, după cum se părea, era valabil chiar și pentru prim-miniștri.

După ce am părăsit clădirea de la nr. 10, i-am spus tatălui meu:

— Nu ți-am făcut nici un bine.

— Trebuia să i se spună. Trebuia să fie avertizat. Chiar dacă nu este deloc bine pentru cariera mea, era un lucru care se cuvenea să fie făcut.

Puternicul simț a ceea ce este bine și ceea ce nu este, care-l caracteriza pe tata, îl putea totuși distruge, mi-am zis.

Capitolul 11

După Crăciunul din anul acela s-au petrecut câteva lucruri care au schimbat o mulțime de vieți.

În primul rând, în ajunul Anului Nou, un val de aer foarte rece a coborât dinspre Cercul Arctic și a înghețat zdravăn toată Canada, tot nordul Europei și toate insulele britanice.

Meteorologii au încetat să se mai agite cu problemele încălzirii globale și, cu fețe la fel de grave, au început să vorbească despre înghețul permanent. Nimeni nu părea să-și amintească faptul că în momentul în care a fost ridicat Stonehege, cam prin anul 3000 înainte de Christos, predomina o climă caldă, și nimeni nu și-a amintit că, în secolul al XIX-lea, în Anglia a fost atât de frig iernile, încât la Londra, pe Tamisa, se patina, se țineau târguri și se făceau vite la frigare. În iarna în care aveam 21 de ani a plouat peste zăpadă și a înghețat totul — oamenii patinau pe peluzele caselor, ridicau igluuri pentru copii.

Motorina s-a congelat devenind un fel de jeleu. Au fost anulate, toate cursele, cu excepția câtorva pe puținele piste construite a face față la tot felul de intemperii, dar până și acestea trebuia bine curățate de zăpadă.

Proprietarii blestemau pe măsură ce încasările scădeau vertiginos, jocheii profesioniști își rodeau unghiile, iar amatorii nu mai aveau nici un fel de căutare.

La Weatherbys a început să plouă cu solicitări de daune împotriva pagubelor produse de îngheț, iar în toiul acestui moment dificil, Evan, șeful

meu, a anunțat că părăsește firma pentru a se duce la o companie de asigurări în expansiune pe funcția de director executiv.

Mă așteptam ca Weatherbys să-l înlocuiască peste capul meu, dar ei i-au spus lui Evan să-și petreacă cele trei luni de preaviz învățându-mă tot ce trebuia să facă el. Am crezut că sunt prea tânăr, chiar și după standardele de la Weatherbys, dar se părea că pe ei nu-i deranja data nașterii mele și mi-au spus pur și simplu că, urmându-i lui Evan, va trebui să fiu la înălțimea multor lucruri.

Evan, înalt, subțire și cu un cap de pasăre așezat pe gâtul lung, preluase departamentul care se ocupa inițial de problemele proprietarilor și antrenorilor din domeniul curselor, și, în cinci ani, îl dezvoltase cu imaginație, transformându-l într-o agenție importantă.

În ultimele trei luni, în afară de munca noastră obișnuită, m-a dus să-i cunosc personal pe toți asigurătorii cu care făcea tranzacții prin telefon, astfel încât la sfârșit să pot umbla în jurul "boxelor" de la Lloyds cunoscând și fiind recunoscut în domeniu și vorbind limbajul lor.

— Să te ferești de conspirația prieteniei, mă avertiză el.

— Ce este asta?

— Doi prieteni care conspiră, îmi spuse el amuzat. Unul are un cal care are o hibă fatală, o boală la rinichi, să zicem. O.K.? În loc să cheme un veterinar, Prietenul A își trimite animalul bolnav la vânzare. Prietenul B cumpără animalul bolnav la licitație asigurându-și achiziția înainte de căderea ciocanului pentru adjudecare. Acest tip de asigurare a fost introdus pentru a acoperi accidente, cum ar fi cazul în care un cal de un milion de lire se împiedică în timp ce iese din ringul unde se face vânzarea și-și rupe un picior. Această asigurare înainte de căderea ciocanului intră în vigoare înainte de examenul făcut de veterinar, înțelegi? Așa că Prietenul B cumpără și asigură un cal care de fapt n-are nici o valoare. Prietenul A etalează inocența... "N-aș fi vândut niciodată un asemenea cal dacă aș fi știut...". Prietenul B omoară în mod uman animalul și-și ridică asigurarea. Prietenii A și B împart profitul. Și a izbucnit în râs. Tu ai fler pentru escroci, Ben. Ai să te descurci perfect.

Tot în cursul celor trei luni, tatăl meu a devenit omul nr. 1 într-un război al pescuitului — discuții internaționale la nivel înalt despre cine și cât pește

poate să pescuiască dintr-o specie sau alta, și de ce mărime, într-o anumită zonă a oceanelor lumii. Cu înțelepciune și înțelegere, și mergând personal pe mare în adevărate uzine, unde prada este fasonată și pusă la înghețat, a aflat toate problemele și a ascultat toate argumentele celor în cauză.

Presa a luat notă de activitatea lui, consemnând-o sub titluri ca: "*Juliard caută un acord*" și "*Juliard în Japonia*".

— Tipul ăsta — Juliard — presupun că nu este vreo rudă de-a ta? au început să se întrebe cei de la asigurări.

— Este tatăl meu.

— Pare că face o treabă bună pentru peștele și chips-urile mele.

Peștele și chips-urile — cartofii din agricultură — l-au plasat pe tatăl meu în atenția opiniei publice.

Un post de televiziune și-a trimis un cameraman pe mare împreună cu el; cameramanul, deși vânăt tot timpul din cauza răului de mare, a tras câteva imagini memorabile cu tata aplecat pe jumătate peste bord, într-un trenchi de cauciuc, deasupra uriașelor valuri care se spărgeau de vas, zâmbind.

Copiii de școală recunoșteau imediat fotografiile "ministrului peștelui", fapt ce nu a plăcut deloc colegilor săi de Cabinet.

Unul dintre principalele ziare de senzație a descoperit uluitoarea fotografie de acum cinci ani, în care tatăl meu era surprins în plin salt din biroul în flăcări al circumscripției electorale și a publicat-o, mare, într-o pagină din mijlocul ziarului, însoțită de un amplu articol în care erau elogiate curajul și prezența de spirit a tatălui meu, și politica lui de a cunoaște lucrurile la fața locului.

Nici măcar primului-ministru nu i-a prea plăcut lucrul ăsta. George Juliard ca relativ nou-venit, ocupându-se de un departament în mod normal fără nici un fel de probleme — era O.K.! George Juliard în plină ascensiune în aclamațiile opiniei publice — era o amenințare!

"Nimeni nu trebuie să facă un cult pentru un ministru", a declarat primul-ministru în cursul unui interviu televizat; dar alții au vorbit despre "calitățile de conducător" și despre "modul în care reușește să rezolve lucrurile", iar Polly l-a sfătuit pe "scumpul" George să o lase puțin mai moale, ca prin succesul lui să nu-și ridice colegii în cap.

În consecință, tatăl meu a adus elogii armatei de funcționari publici care s-au aflat în spatele soluționării războiului peștelui. "Fără ajutorul lor..." și a ținut-o tot așa. Iar în fața colegilor săi de guvern s-a prezentat spășit.

Spre sfârșitul acelei lungi și geroase ierni, ziarele care se ocupau de cursele de cai — în căutare frenetică a ceva care să le umple paginile după săptămâni de stagnare aproape totală — au acordat un spațiu larg știrii că sir Vivian Durridge, la 74 de ani, a hotărât să se retragă.

Articolul, plin de clișee sonore, cum ar fi *"o îndelungată și marcantă carieră"*, menționa detaliat pe câștigătorii derby-ului (patru) și a altor curse mari (prea numeroși pentru a fi menționați) și trecea în revistă principalii proprietari de cai pe care i-a antrenat ("de la capete regale în jos") și principalii jochei pe care i-a angajat ("toți câștigători").

Undeva, spre sfârșitul articolului, era înghesuită informația că, potrivit registrului de formalități, "timp de doi ani, Benedict Juliard a călărit cai Durridge ca amator".

"Benedict Juliard, așa cum știe toată lumea din domeniul curselor de cai, este fiul lui George Juliard, charismaticul ministru al Agriculturii, Pescuitului și Alimentației. Ben Juliard a câștigat trei curse cu caii antrenați de sir Vivian și apoi s-a retras".

Sfârșitul lui Vivian Durridge. O retragere fericită, sir Vivian.

Se părea că temperaturile scăzute au pus frână până și adulterului. Usher Rudd, încă activ cu aparatul de fotografiat și cu spiritul său mârșav, a intrat într-un punct mort în urmărirea neobosită a nefericitului parlamentar din Opoziție, a cărui viață amoroasă ori încetase temporar, ori tipul intrase în bârlog.

Concediat de la *"Hoopwestern Gazette"* ca generator de scandaluri și acum categoric persona non grata pentru multe publicații, ca independent găsisese totuși o piață în revistele săptămânale despre sex, care frizau perversiunea.

Motto-ul sub care trăia de când se știa era "Scandalul se vinde". Iar acolo unde nu există, inventează-l!

Parlamentarul din Opoziție, care fusese ținta lui Rudd, s-a sinucis. Unda de șoc a reverberat în întreg Parlamentul și a zguduit multe conștiințe.

Fusese ministru de Finanțe al Cabinetului-fantomă, cel care ar fi elaborat bugetul țării dacă partidul său ar fi venit la putere.

Rudd, cu toate săpăturile făcute, nu scosese din locul respectiv nici măcar un cent. Ziariști de renume au subliniat că, deși adulterul (ca și sinuciderea) ar putea fi un păcat, conform legii britanice nu este însă o crimă. Să hărțuiești un om aducându-l la disperare — asta ce este? Un păcat? O crimă?

Rânjind și fără a se căi, Usher Rudd și-a reafirmat crezul: dacă cei care se află sub ochii opiniei publice se comportă dezgustător în particular, atunci opinia publică are dreptul să știe.

Oare așa s-au comportat? Ce înseamnă dezgustător? Cine ar trebui să judece? Discuții interminabile.

Usher Rudd era fie "câinele de pază al poporului", fie un "voyeurist periculos".

În timp ce ne plimbam printre copacii care înconjurau casa lui Polly, tata și-a exprimat părerea că Usher Rudd va căuta acum o altă țintă.

— Până acum s-a ocupat de nefericitul ăsta, a spus el. Adu-ți însă aminte cum s-a purtat cu noi la "Dragonul Adormit", așa că să fii foarte prudent. Știi că s-a luat de noi atunci și, în urma intervenției noastre, a fost concediat.

— Da, dar sunt sigur că ai respectat ceea ce ai scris în pactele alea: Că n-ai să faci nimic de care să-ți fie rușine sau ilegal și că nu vei provoca nici un scandal. Ca atare, acest Usher Rudd nu te poate atinge.

— Pactele alea! a spus și a zâmbit. Da, eu mi-am respectat angajamentul. Dar un lucru cât de mic cum este nevinovăția nu constituie un obstacol pentru ticălosul ăla cu părul roșu. Pentru tine a fost dificil să-ți respecti partea de angajament pe care ți-ai luat-o?

— Mi-am respectat-o, i-am spus clătinând din cap.

Era totuși neîndoielnic adevărat că pactul pe care îl scrisesem cu mâna mea mi-a influențat și mi-a inhibat ceea ce s-ar putea numi viața mea sexuală. Mai precis, lipsa unei vieți sexuale! Am avut două scurte, dar destul de satisfăcătoare interludii, unul la universitate, unul la curse, dar de fiecare dată

m-am retras în fața unei implicări mai profunde. Cât despre promiscuitate — Usher Rudd se dovedise a fi o amenințare mai mare chiar și decât SIDA.

Când, în sfârșit, soarele și-a revărsat razele fierbinți asupra casei de lângă Willingborough, în care locuiam, într-un apartament al unei bunicuțe demult plecată dintre cei vii, mai întâi a început să curgă apa din plafoane din cauza țevilor sparte în pod, după care acestea au căzut complet. Întrucât era evident că se impuneau reparații capitale, mi-am strâns din nou boarfele în cutie, pe care am dus-o la serviciu, depozitând-o în spațiul pentru picioare chiar sub biroul meu.

Evan a eliberat biroul de tot ceea ce se acumulase în decursul celor cinci ani de când era în stăpânirea lui. A aranjat 1.000 de dosare în așa fel, încât să poată fi găsite cu ușurință și mi-a dat un index. Ca moștenire, mi-a lăsat trei plante verzi suferinde din cauza lipsei de soare și de lumină.

— Nu mă pot descurca fără tine, i-am spus.

— Poți să-mi dai oricând un telefon, dar n-ai s-o faci. Vei lua singur decizii. Dacă s-ar fi îndoit cineva de lucrul ăsta, n-ai fi acum în locul meu.

Mi-am petrecut întreaga vară călcând mai întâi cu prudență, apoi cu pași mari spre noile mele responsabilități, iar în șase luni scurte am căpătat încredere și poate și abilitate, pierzându-mi și ultimele rămășițe care făceau să mi se spună cât sunt de tânăr și devenind persoana care urma să fiu toată viața mea.

Când i-am spus lui Polly ce simt, ea mi-a zis că schimbarea este evidentă și că sunt un tip norocos: unii nu știu cine sunt decât târziu, spre 40 de ani.

Tatăl meu, care știa ce o să fie de la 19 ani, și-a consolidat, la începutul verii, poziția în Cabinet și, prin munca depusă, a transformat gelozia colegilor săi în acceptare, dacă nu în admirație. George Juliard s-a impus ca o realitate politică.

L-am întrebat de Alderney Wyvern. S-a încruntat.

— Nu l-am mai văzut pe nicăieri pe Wyvern de la Crăciun, dar sunt sigur că pune la cale ceva, deși primul-ministru tot nu vrea să audă nici o vorbă împotriva lui. Părerea mea e că atât Hudson Hurst, cât și Jill Vinicheck joacă așa cum le dictează el. Amândoi spun cu seninătate în clipa asta că nu și-au format încă un punct de vedere asupra unei probleme în discuție, ca, două zile

mai târziu, punctele de vedere și opiniile lor să fie ferme; și întotdeauna sunt de acord unul cu altul..., iar eu cred că aceste opinii sunt ale lui Wyvern, deși n-am cum să o dovedesc.

— Și sunt opinii bune?

— Uneori foarte bune, dar nu asta-i problema.

Parlamentul a intrat în vacanța de vară.

Polly și reprezentatul în Parlament ale alegătorilor din Hoopwestern și-au petrecut prima parte a vacanței acasă la Polly, lucrând cu Mervyn și Orinda. Toți patru au făcut o echipă armonioasă și plină de energie, spre marele avantaj al tuturor alegătorilor, decizi sau nu.

Apoi, tatăl meu a dus-o pe Polly într-un turneu în jurul lumii, cu opriri în diverse capitale, pentru a se interesa de foamete și îngrășămintele, și de schimbările de climă. S-a întors cu o înțelegere destul de bună a modului în care se hrănesc un miliard de oameni pe planeta albastră.

În mica mea lume de la Wellingborough, am calculat numere, probabilități, riscuri și după ce s-au terminat reparațiile m-am mutat înapoi în apartamentul bătrânesc.

Usher Rudd începuse să pună la stâlpul infamiei un episcop. Toată lumea, cu excepția Sfinției Sale, a răsuflat ușurată.

În august am câștigat o cursă, iar în septembrie alta. Sub toată această suprafață creșteau mici abcese care se acumulau precum norii prevestitori de furtună, deși nici unul dintre noi nu bănuia nimic. Tata îmi spusese cândva că Cezarul este întotdeauna omorât, iar când Parlamentul și-a reluat activitatea, cuțitele erau pregătite a străpunge toga.

Îngrijorat, ne-a povestit, mie și lui Polly, că Hudson Hurst intenționează să-l conteste pe primul-ministru din funcția de lider al partidului.

Hudson Hurst făcuse curte fiecărui membru al Cabinetului, cerându-le în schimb să-l sprijine. În noua lui manieră, declara că partidul are nevoie de un lider mai tânăr, care să mobilizeze țara în vederea pregătirii viitoarelor alegeri generale, ce urmau să aibă loc peste trei ani.

— Alderney Wyvern a scris scenariul, i-am spus eu.

— Nu se poate! exclamă Polly oripilată.

— Tot timpul scopul lui Wyvern a fost acela de a conduce din umbră, ne-a spus tata.

— Atunci oprește-l! exclamă Polly.

Dar Hudson Hurst a demisionat din guvern și a anunțat că o majoritate a partidului la putere este nemulțumită de deciziile luate în numele ei și că el, personal, ar fi mai bun pentru partid.

— Oprește-l, îl îndemnă din nou Polly. Provoacă-l!

Stăteam toți trei în jurul mesei din bucătărie, la Polly acasă, și toți am fost reduși la tăcere de sarcina apărută atât de pe neașteptate și de dimensiunea ei.

Sigur, scopul tatei era de a ajunge într-o zi, dacă era posibil, prim-ministru, dar se gândise totuși să acceadă la această funcție în mod pașnic, după o demisie, nu să fie candidat pentru Idele lui Martie ^[10].

Considerând loialitatea drept o virtute de o importanță covârșitoare, tata s-a dus în Downing Street și s-a declarat omul primului-ministru. Văzând că partidul dorea o schimbare, primul-ministru a decis totuși să se retragă imediat ce va fi ales un nou lider. Acum tata avea cale liberă să-și declare candidatura pentru această funcție supremă. Bătălia a început.

Într-o dimineață de marți, ce nu prevestea nimic rău, am intrat la Weatherbys ca de obicei și am constatat că nimeni nu se uita la mine. Uimit, dar fără să fiu îngrijorat, m-am dus în biroul meu, unde cineva avusese amabilitatea — sau dimpotrivă — să lase pe biroul meu ziarul "*SHOUT!*" ^[11]. Deschis la paginile din mijloc.

"*SHOUT!*" era săptămânalul care publica cele mai virulente izbucniri ale lui Usher Rudd.

Am văzut o fotografie, nu a tatălui meu, ci a mea, îmbrăcat jocheu. Titlul era, în litere uriașe — "*DROGAT!*". Și dedesubt scria:

"Fiul jocheu al lui George Juliard, prea-plinul de importanță ministru al Agriculturii, Pescuitului și Alimentației, a fost concediat pentru că a prizat cocaină, declară antrenorul".

¹⁰ De idele lui martie a fost ucis Iulius Cezar

¹¹ Răcnet

Nevenindu-mi să-mi cred ochilor, am citit paragraful următor:

"A trebuit să scap de el, a declarat sir Vivian Durrige. Nu puteam permite ca unul care lua cocaină, un măr putred, să strice reputația grajdurilor mele. Băiatul este un nimic. Îmi pare rău pentru tatăl lui".

"Tatăl lui, continua ziarul, a intrat în lupta politică ce sfâșie în prezent partidul. Cum se poate auto-proclama George Juliard apărătorul virtuților (inclusiv al valorilor familiei), când, ca părinte, a dat greș, singurul lui copil fiind dependent de droguri?"

M-am simțit ca atunci când eram în biroul lui Vivian Durrige, în acea dimineață, cu cinci ani în urmă: paralizat de la genunchi în jos.

Nu a fost adevărat că luasem cocaină sau altceva și nici acum nu era, dar acum nu mai eram atât de naiv încât să fiu convins că o să mă creadă toată lumea.

Am luat ziarul și, sub privirile bănuitoare care-mi urmărea fiecare pas, m-am dus să-l văd pe președinte, directorul executiv al firmei *Weatherbys*, în biroul său. Stătea așezat în spatele biroului. Am rămas în picioare în fața lui.

Nu era nevoie să aduc ziarul cu mine. Avea deja unul pe birou.

— Nu este adevărat, am zis direct.

— Dacă nu este adevărat, de ce naiba să spună asta Vivian Durrige? mă întrebă președintele. Vivian Durrige este unul dintre cei mai respectați oameni din lumea curselor!

— Dacă-mi dați o zi liberă, mă duc să-l întreb.

Își ridică ochii la mine, fixându-mă cu privirea, gânditor.

— Cred, am continuat eu, că este vorba de un atac împotriva tatălui meu mai curând decât a mea. Articolul a fost scris de un ziarist pe nume Usher Rudd, care a mai încercat să-l discrediteze o dată pe tatăl meu, de fapt acum cinci ani, când a candidat prima dată pentru locul în Parlament. Tatăl meu s-a plâns redactorului-șef al ziarului și Usher Rudd a fost concediat. Asta seamănă a răzbunare. O să vedeți că scrie în articol că tatăl meu este implicat într-o luptă pentru putere în partid, ceea ce este adevărat. Cel care va câștiga această luptă va fi viitorul prim-ministru. Usher Rudd este hotărât să nu fie George Juliard. Președintele continua să tacă. Când am cerut o slujbă aici, i-am spus, sir Vivian Durrige v-a trimis o referință despre mine și oh! — mi-

am amintit cu o străfulgerare de bucurie — mi-a trimis o scrisoare, pe care am să v-o arăt... M-am întors spre ușă. De fapt este aici, în clădirea asta, în biroul Departamentului pentru asigurări.

N-am așteptat să comenteze, ci m-am întors la mine și am tras de sub birou cutia cu lucrurile mele. Nu mă mai obosisem să o duc înapoi, în camera unde locuiam, ca să nu mai aglomerez locul. Undeva, în cutia asta, erau fotografiile de nuntă ale tatălui meu cu prima și a doua soție.

În rama care-l încadrau pe el cu Polly, scrisoarea lui Vivian Durridge era albă și curată, ca în ziua în care o primisem. Ca măsură de precauție, am făcut câteva copii ale scrisorii și le-am strecurat într-unul din sutele de dosare, după care am dus originalul ca să-l vadă președintele.

Cinstit cum era, scosese deja din arhivele sale scurta referință intitulată "*Celor interesați*" pe care sir Vivian a trimis-o atât de spontan. Se afla pe masă, deasupra revistei de scandal.

I-am dat scrisoarea, pe care a citit-o de două ori.

— Ia loc, mi-a zis, arătându-mi scaunul de vizavi de birou. Spune-mi ce s-a întâmplat în ziua în care sir Vivian Durridge te-a acuzat că te droghezi.

— Acum cinci ani — mi se părea că trecuse o viață de atunci! —, așa cum scrie în scrisoare, tatăl meu a vrut să mă confrunte cu realitatea că n-am să fiu niciodată un jocheu de prima mână.

I-am povestit președintelui despre mașină și șofer, și despre hotelul din Brighton, care dădea spre mare.

I-am spus că tata mi-a cerut să-i asigur cadrul familial pentru a-i fi de ajutor în campania lui pentru alegerile parțiale.

Președintele m-a ascultat și la sfârșit a întrebat:

— Cine, în afară de tine și tatăl tău, mai știa că Vivian Durridge te-a acuzat că iei droguri?

— Tocmai asta este, am spus rar. Eu, categoric, n-am spus nimănui, și cred că nici tatăl meu. Nu vrei să mă lăsați să mă duc ca să văd despre ce este vorba?

Se uită din nou la scrisoare și la referință, și la articolul din ziar cu răutatea și minciunile lui, și se hotără.

— Îți dau o săptămână. Zece zile. Cât va fi nevoie. Până te întorci, o să-ți țină locul Evan, care este al doilea la conducerea unei agenții de asigurări, al cărei director este acum în boardul nostru.

Îi eram recunoscător și am rămas fără cuvinte în fața generozității lui.

Mi-a făcut un gest cu mâna spre ușă și, în timp ce plecam, privind înapoi, l-am văzut strecurând revista, scrisoarea și referința într-un sertar pe care l-a încuiat.

Când m-am întors în birou suna telefonul.

— Ce dracu' se întâmplă? l-am auzit întrebând pe tata. Ce crede Vivian Durridge că face? Nu-mi răspunde nimeni la telefonul lui.

Motivul pentru care nu-i răspundea nimeni la telefonul lui Vivian Durridge, am descoperit eu trei ore mai târziu, era acela că el nu era acasă. Nu a răspuns nimeni nici când am sunat la ușă.

În grajdurile lui nu mai era nici un cal, dar șeful grajdurilor, care locuia într-o casuță din apropiere, rățăcea pe acolo fără nici o țință.

M-a recunoscut imediat, deși trecuseră cinci ani de când plecasem.

— Știi Ben, a spus el scărpinându-se în cap, n-am știut niciodată că te droghezi.

Era bătrân și scund; iubea și era iubit de superbe animale pe care le îngrijise. Viața pe care și-a pus-o în slujba lor se scursese în mod patetic, lăsându-l fără nici o ancoră, fără scop, doar cu înregistrarea în memorie, care slăbea pe zi ce trecea, a victoriilor trecute.

— N-am luat niciodată droguri, i-am spus.

— Nici eu n-aș fi crezut lucrul ăsta, dar dacă zice sir Vivian...

— Unde este, știi?

— Este bolnav, firește.

— Bolnav?

— Și-a pierdut mințile, sărmanul. Într-o zi mergea cu mine spre grajduri, așa cum făcea de obicei, când, dintr-o dată, și-a dus mâna la cap și a căzut jos; am chemat veterinarul...

— Veterinarul?

— Era un telefon acolo și știam numărul veterinarului. A venit și a adus cu el un doctor, și au spus că sir Vivian a făcut un atac cerebral sau ceva de

genul ăsta. A venit o ambulanță după el, iar familia — n-au vrut să ne spună că era ga-ga, așa că au spus la toată lumea că s-a retras.

Am dat o raită prin jur cu fostul grăjdar-șef, oprindu-ne la fiecare boxă ca să-mi vorbească despre superbii câștigători care o ocupaseră cândva.

Proprietarii, a continuat el, au fost rugați să-și ia caii și să-i trimită temporar în altă parte, dar săptămânile treceau și bătrânul nu se mai întorcea.

Era clar că nu va mai reveni și că nimic nu va mai fi la fel ca altădată.

— Dar unde este sir Vivian în acest moment? l-am întrebat delicat.

— Într-un sanatoriu, mi-a spus el simplu.

Am găsit sanatoriul.

Mare, pe un panou, scria "*Haven House*" ^[12]. Sir Vivian stătea într-un scaun cu rotile, cu ochii goi, cu o pătură pe genunchi.

— Este confuz, nu cunoaște pe nimeni, m-a avertizat sora. Dar chiar dacă nu m-a recunoscut, avea chef de vorbă.

— Oh, dragă, da, a spus cu o voce ascuțită, nu cu tonurile lui morocănoase. Sigur, îl țin minte de Benedict Juliard. A vrut să fie jocheu, dar nu l-am putut ține, știi! Nu puteam să țin pe cineva care se droga.

Avea ochii mari și nevinovați. Mi-am dat seama că acum crede în ficțiunea pe care a inventat-o de dragul tatălui meu.

Am înțeles că de acum înainte va repeta această versiune a plecării mele, pentru că el credea cu adevărat în ea.

— L-ați văzut chiar dumneavoastră pe Benedict Juliard drogându-se? l-am întrebat.

— O știu dintr-o sursă demnă de încredere, mi-a replicat.

— Ce sursă? l-am întrebat, cu cinci ani prea târziu.

— Cum? Ce? Eu, firește.

— V-a spus cineva că Benedict Juliard se droga? am încercat eu din nou. Dacă v-a spus cineva, cine anume?

Inteligența care a sălășluit cândva în creierul Durridge, experiența lui, care a umplut atâta vreme scena curselor, puterea de gândire și de judecată, toate au fost spulberate de o hemoragie cerebrală devastatoare.

Sir Vivian Durridge, această splendidă personalitate, nu mai exista.

¹² Paradisul

Vorbeam unei cochilii, haosului.

Nu exista nici o speranță că-și va mai aminti vreodată în detaliu, dar va rămâne permanent deschis la sugestii.

Am rămas lângă el o vreme pentru că se părea că-i place compania și chiar dacă nu știa cine sunt, nu voia să plec.

— Îi face bine să fie cineva cu el, mi-a spus sora. A fost un om grozav cândva. Și sunteți a doua persoană, în afara celor din familie, care a venit să-l vadă în ultima vreme. Se bucură atât de mult când primește vizitatori!

— Cine a mai venit? am întrebat.

— Un tânăr foarte amabil. Cu părul roșu și pistrui. Foarte prietenos, la fel ca dumneavoastră. Ziarist, a spus că este. L-a întrebat pe Sir Vivian despre un anume Benedict Juliard, care a călărit cândva caii săi. Oh, Dumnezeule! exclamă sora, ducându-și mâna la gură. Benedict Juliard — n-ați spus că așa vă cheamă?

— Așa este. Ce-i place lui Sir Vivian și nu primește?

— Biscuiți de ciocolată și gin, îmi răspunse chicotind sora, dar n-are voie nici una, nici alta.

— Dă-i din amândouă.

Și i-am lăsat niște bani.

Vivian Durridge stătea în scaunul lui cu roțile și nu înțelegea nimic.

I-am telefonat tatei.

— Oamenii cred ce vor ei să creadă, i-am spus. Hudson Hurst va dori să creadă că fiul tău se droghează și va spune colegilor tăi că lucrul ăsta te face să fii nepotrivit pentru funcția de prim-ministru. Ei bine, ții minte ce am scris în ziua aceea când am făcut pactele... că am să fac toate eforturile ca să te apăr de orice atac?

— Firește că țin minte.

— Este timpul să o fac.

— Dar Ben... cum?

— Am să-l dau în judecată pentru calomnie.

— Pe cine? Pe Hurst? Pe Usher Rudd? Pe Vivian Durridge?

— Nu, pe editorul ziarului "*SHOUT!*"

- Ai nevoie de un avocat, a spus tata după o scurtă tăcere.
- Avocații costă. Am să văd ce pot să fac singur.
- Ben, nu-mi place deloc asta.
- Nici mie. Dar dacă obțin condamnarea pentru calomnie a ziarului "*SHOUT!*", Hudson Hurst va fi nevoit să închidă gura. Și nu este timp de pierdut, nu-i așa? Nu mi-ai spus tu că prima rundă a alegerilor pentru noul lider al partidului este săptămâna viitoare?
- Da, luni.
- Atunci întoarce-te la peștele tău, iar eu am să ridic sabia la nefericitul de Usher Rudd.

De la sanatoriul unde se afla Durridge, în Kent, am traversat o mare parte din sudul Angliei, ducându-mă la Exeter, iar de acolo spre domeniul lui Spencer Stallworthy, care pentru mine era ca un cămin.

Am ajuns la 18,30, când tocmai termina inspecția de seară la grajduri.

- Bună, m-a salutat surprins. N-am știut că vii.
- Nu... L-am privit hrănind cu morcovi ultimii doi cai și m-am dus apoi să mă uit la boxa în care Sarah's Future a stat timp de trei ani minunați.

Era locuită acum de un sur cu gâtul lung și m-am trezit regretând fericirea simplă a zilelor apuse.

Jim aera încă acolo — închidea boxele pentru noapte, verifica dacă grăjdarii au pus fân pentru superbe animale și aranja gălețile cu apă.

Totul atât de familiar și totul lipsindu-mi atât de mult!

După rutina de seară terminată, l-am întrebat dacă pot să stau puțin de vorbă cu amândoi, ceea ce a însemnat să mergem până la casa lui Stallworthy și să scoată sticla de sherry, pe care n-o uitasem.

Știau că tata este membru al guvernului și le-am explicat despre lupta pentru putere. Le-am arătat paginile din mijloc ale ziarului "*SHOUT!*" care i-a șocat profund.

Jim a clipit des din genele lui albicioase, întotdeauna semn de tulburare, iar Stallworthy a spus:

- Dar nu este adevărat, nu-i așa? N-ai luat niciodată droguri. Aș fi știut.

— Exact, am spus eu recunoscător, și tocmai asta aș vrea să scrieți pentru mine. O declarație că timp de trei ani am călărit la curse cai din grajdurile dumneavoastră, că am câștigat curse și că n-am manifestat niciodată nici cel mai mic semn că aș fi interesat de droguri. Vreau cât mai multe mărturii scrise că nu mă droghez și că, din câte puteți spune dumneavoastră, nu m-am drogat niciodată. Vreau să dau în judecată revista pentru calomnie.

Atât Stallworthy, cât și Jim au fost de-a dreptul revoltați pentru mine și au scris luându-mi apărarea cu mai multă vigoare decât le-aș fi putut cere.

Stallworthy mi-a oferit un pat pentru noapte și un cal pe care să-l călăresc dimineață, și după micul dejun am plecat pe drumurile familiare de țară spre universitate.

Cei doi ani care trecuseră de când am absolvit parcă au dispărut într-o clipită.

Am parcat lângă Streatham Campus, și am pornit spre Clădirea Laver, căminul departamentului matematici. L-am găsit în cele din urmă pe îndrumătorul meu — cel care-mi dăduse referința cerută de Weatherbys — și, la fel cum am făcut cu Stallworthy și cu Jim, i-am explicat și lui ce vreau de la el.

— Droguri? Sigur, le încearcă o mulțime de studenți și, după cum bine știi, căutăm să scăpăm de cei înrăiți, dar tu ai fi fost ultimul student pe care i-aș fi putut bănuși de așa ceva. În primul rând, drogurile și matematica nu fac nicidecum casă bună, iar munca ta a dovedit absolut clar că aveai mintea limpede. Articolul ăsta este o mizerie!

L-am rugat să pună toate lucrurile astea în scris, ceea ce a făcut cu multă expresivitate.

— Noroc, mi-a urât când am plecat. Ziariștii ăștia ar trebui pedepsiți.

De aici am pornit spre vechea mea școală de la Malvern, unde l-am căutat pe omul care m-a învățat matematica.

El a pasat răspunderea directorului școlii, la care m-a și trimis. Am urcat scările de piatră ale clădirii principale și, în biroul lui, i-am explicat despre ce este vorba, i-am arătat articolul din ziar, precum și o copie a scrisorii lui Vivian Durrige.

— Firește că am să te sprijin, a spus fără nici o ezitare și, după ce a scris, mi-a dat hârtia să o citesc.

"Benedict Juliard a învățat la Colegiul Malvern timp de cinci ani.

În ultimii doi ani, în timp ce se pregătea cu succes pentru absolvire și intrarea la facultate, și-a petrecut fiecare clipă liberă ori călărind cai de curse — a câștigat trei curse cu obstacole — ori schiind, sport la care a câștigat o coborâre într-un concurs european pentru tineri sub 18 ani.

În afară de asta, a fost un remarcabil țințaș la tir; a făcut parte din echipa școlii care a câștigat prestigiosul premiu Ashburton Shield.

În toate aceste activități a dovedit o minte limpede, curaj și un mare grad de concentrare.

Este ridicol să se sugereze că ar fi fost vreodată sub influența drogurilor care provoacă halucinații".

Am ridicat privirea, nepreaștiind ce să spun.

— Îl admir pe tatăl tău, a spus directorul. Nu spun că sunt de acord cu el tot timpul din punct de vedere politic, dar categoric ar putea fi mai rău.

I-am mulțumit slab și mi-a strâns mâna zâmbind.

În continuare, m-am dus la Wellingborough, unde am cerut să fiu primit de președinte pentru a-i comunica ce am făcut și ce am de gând să fac în continuare.

Apoi, după ce am luat cu mine fotocopii ale scrisorii și referinței trimise de Vivian DurrIDGE, și am făcut copii tuturor scrisorilor pe care le colectasem, am plecat cu mașina la gara Wellingborough și, obosit de atâtea drumuri, am luat trenul spre Londra.

"SHOUT!" era lansată pe piață dintr-o clădire destul de mică, situată la sud de Tamisa. Editorul nu a vrut câtuși de puțin să mă primească, dar, după-amiaza târziu, am intrat direct în biroul lui lăsând secretarele cu gura căscată. Era îmbrăcat într-un tricou și stătea în spatele unui birou, bătând ceva pe tastatura calculatorului. Nu m-a recunoscut, firește. Când i-am spus cine sunt, m-a invitat să plec.

— Am de gând să vă dau în judecată pentru calomnie, i-am spus deschizând ziarul la paginile din mijloc. Văd din caseta asta cu litere mici că numele editorului este Rufus Crossmead. Dacă sunteți chiar dumneavoastră, am să-l dau în judecată pe Rufus Crossmead în persoană.

Era un om mic și bățaios, care și-a scos pieptul în afară ca un pugilist. Am bănuț imediat că înfruntarea cu victimele nevinovate și furioase ale spiritului lui distructiv era ceva obișnuit pentru el.

Mi-am amintit cum, cu cinci ani în urmă, tatăl meu l-a desființat pe editorul de la "*Hoopwestern Gazette*"; dar eu nu puteam reproduce exact calmul și răceala cu care lansase el amenințarea.

Nu aveam forța prezenței lui fizice vibrante. În orice caz, l-am făcut pe Rufus Crossmead să nu aibă nici cea mai mică îndoială în ce privește intențiile mele.

I-am pus în față copiile scrisorilor ferme primite de la Spencer Stallworthy, Jim, profesorul meu îndrumător de la *Exeter* și de la directorul Colegiului Malvern, iar la sfârșit i-am dat o copie a scrisorii trimise de Vivian Durridge.

— Singura apărare bună într-un proces de calomnie, i-am spus, este să dovedești că afirmațiile făcute sunt adevărate. Nu poți folosi această apărare pentru că ai tipărit minciuni. Este ușor pentru mine să dovedesc că sir Vivian Durridge este total confuz în urma unui atac cerebral și că nu știe ce spune. Usher Rudd a știut cu siguranță lucrul ăsta. Încearcă să se răzbune, pentru că datorită tatălui meu a fost concediat de la "*Hoopwestern Gazette*". Nici un ziar cu reputație bună nu l-a mai angajat de atunci. S-a potrivit stilului tău, dar te-a băgat în rahat.

Rufus Crossmead citea întunecat hârțile din fața lui.

— O să resolvăm la tribunal, îmi spuse.

Am avut impresia că mai spusese lucrul ăsta destul de des înainte și nu era deloc ceea ce așteptam eu. Nici nu era sigur dacă era măcar ceea ce doream. Am spus rar:

— Am să-ți spun ce vreau...

— Asta ține de proprietari, m-a întrerupt el. Or să-ți facă o ofertă.

— Așa procedează întotdeauna?

N-a dat chiar din cap în semn de afirmare, dar asta plutea în aer.

— Atunci spune-le proprietarilor că vreau o retractare, iar de la tine o declarație că regreti sincer faptul că acuzațiile aduse de ziarul tău au avut la bază informații incorecte. Spune-le proprietarilor că vreau o declarație care să apară la loc foarte vizibil în numărul de marți al ziarului. În plus, ai să trimiți imediat — recomandat prin poștă — câte o copie, semnată personal, a acestei retractări și a declarației de regret fiecăruia dintre cei 650 de membri ai Parlamentului.

Capitolul 12

Nu este suficient, mi-am zis.

În pactul acela ar fi trebuit să scriu că "îi voi ataca pe cei care-l atacă pe tatăl meu". Ar fi trebuit să scriu că m-aș duce la război pentru el, dacă aș considera necesar.

La aproape 18 ani, scrisesem totul cu ușurința firească vârstei. La 23 de ani mi-am dat seama că dacă acest pact are vreo semnificație, atunci este vorba de un devotament care poate merge până a-ți da și viața. Iar dacă era așa, ar fi total nepotrivit să stau pur și simplu și să aștept ghilotina.

"*SHOUT!*" a publicat știrea marți, iar miercuri după-amiază, târziu, am dat buzna peste Rufus Crossmead în biroul lui. Vineri am plecat cu mașina din Wellingborough spre Hoopwestern și am petrecut ziua rememorând tot ce se întâmplase. Îl întrebasesm pe editorul de la "*SHOUT!*" dacă el l-a trimis pe Usher Rudd să-l vadă pe Vivian Durridge și mi-a spus că nu, că a fost ideea lui Usher Rudd.

— Usher — ei bine, îl cheamă Bobby — mi-a spus că i s-a cerut să scormonească în tot ce ai făcut și să iasă cu vreo murdărie. Era foarte supărat pentru că nu a găsit nimic. Zicea că nimeni nu putea fi atât de prudent, încât să nu se amestece în nimic necurat, cum ai făcut tu; și atunci a apărut anunțul ăla privind retragerea lui sir Vivian Durridge, în care se spunea că ai călărit cai din grajdurile lui, așa că Bobby a plecat să-și încerce norocul și s-a întors

râzând. Mi-a spus că, în sfârșit, te-a prins. El a scris povestea, iar eu am tipărit-o.

— Și n-ai verificat.

— Dacă aș verifica fiecare cuvânt pe care-l tipăresc, unde-am ajunge, mi-a răspuns el.

Miercuri, spre seară, i-am telefonat lui Samson Frazer, editorul de la "*Hoopwestern Gazette*".

— Dacă ai de gând să reiei povestea despre mine din "*SHOUT!*", te sfătuiesc să n-o faci, i-am spus. Usher Rudd a scris-o. Nu este adevărat și dacă o reiei vei ajunge la tribunal pentru calomnie. O tăcere sumbră.

— Am să refac pagina întâi, spuse el în cele din urmă.

Joi, proprietarii ziarului "*SHOUT!*" au acționat cu rapiditate pentru a evita cheltuielile mari pe care le-ar fi implicat un proces pentru calomnie și au scris și trimis prin poștă, recomandat, retractările pe care le-am cerut pentru membrii Parlamentului.

Participând la lucrări în Camera Comunelor, vineri dimineața, tata a constatat că mai multe scrisori ajunseseră deja la destinatari.

În plus, el a distribuit tuturor — de la primul-ministru în jos — o copie a scrisorii adresate mie de Vivian Durridge, împreună cu o scurtă confirmare din partea lui că i-a cerut personal lui Durridge să se gândească la o modalitate de a mă determina să renunț la cursele de cai. După cât se pare, reacția generală a fost de ușurare și relaxare, deși Hudson Hurst a insistat că trebuie să fie un oarecare adevăr undeva în povestea asta cu dopajul.

— De ce crezi asta? mi-a relatat tata că l-a întrebat, iar singurul răspuns a fost un fel de bâlbâială. L-am întrebat pe Hudson Hurst dacă el l-a trimis pe Usher Rudd la Vivian Durridge. A negat. Părea uimit. Nu cred că a făcut-o el.

— Nu, nici eu.

Mă îndreptam spre Hoopwestern și mai aveam de străbătut încă 14 mile. Am început să mă gândesc la Hudson Hurst, rățușca urâtă transformată în lebădă de foarfece și lama de ras. La televiziune era degajat, convingător, și citea discursurile de pe prompter. Nici un fel de flacără interioară. O marionetă.

Alderney Wyvern era cel care-i trăgea sforile.

Cum să dovedesc asta? Cum să-l opresc?

Am ajuns la Hoopwestern la prânz și am parcat mașina în spatele vechiului sediu al partidului. Polly mi-a spus că proprietarii clădirilor care arseseră au hotărât să le reclădească păstrând aproape același stil, cu fațadele cu ferestre joase care dădeau spre piațeta pavată cu piatră mare, pătrată, și cu magazine noi. Când am ieșit din parcare, tot ce am remarcat ca noutate au fost numeroasele guri de apă folosite în caz de incendiu și un șir de extincitoare purpurii.

Mervyn Teck era acolo și m-a întâmpinat cu brațele deschise, dar cu privirea îngrijorată.

— Benedict!

Era mai plin decât înainte. De-a dreptul rotund acum.

— Bună, Mervyn.

Îmi strânse mâna cu stângăcie și privi peste mine, spre biroul lui, unde zăceau două ziare — "*SHOUT!*" și "*Hoopwestern Gazette*".

— Nu pe tine te așteptam, a spus el.

— Nu, îmi pare rău. Sper că a telefonat tata să te anunțe că nu poate să vină săptămâna asta pentru discuții, nu? Aproape în fiecare sâmbătă dimineața veneau oameni la sediu cu diferite plângeri. Sper să te descurci fără el, i-am zis eu.

De fapt, tatăl meu era ocupat la Londra cu prânzuri și dineuri discrete, cu întâlniri pe fugă în locuri ascunse, cu promisiuni și târguieli, toate manevre sub acoperire în vederea schimbului de putere. Speram și eram convins că A.L. Wyvern este la fel de ocupat cu același lucru. O tânără care stătea în spatele unui computer se ridică și mă salută, bucurându-se sincer.

— Benedict!

— Crystal? am întrebat ezitând.

— Mă bucur foarte mult că te văd, zise ea ocolind biroul ca să-mi dea un sărut. A trecut atât de mult de când n-ai mai fost pe la noi!

Și aici a avut loc o mare schimbare. Nu mai era slabă și anxioasă, ci rotundă și plină de siguranță; și purta verighetă.

Mi-au oferit cafea și știrile locale, și am citit cu interes ce făcuse "*Gazette*" din "*SHOUT!*".

"Un atac nedrept asupra reprezentantului nostru în Parlament prin intermediul fiului său. Nu există nici urmă de adevăr în afirmațiile... șocant... calomnios... retractările și regretele sunt pe drum".

— De fapt, le-am spus după ce și-au revărsat indignarea, am venit sperând să o văd pe Orinda, dar nu răspunde la telefon.

— Oh, dragă, nu este aici, interveni Crystal. Este plecată în weekend. Nu se întoarce decât luni.

Nu știau unde plecase.

Am făcut o listă scurtă cu oamenii pe care voiam să-i văd. Mervyn m-a ajutat cu adresele; știa unde o găsesc pe Isobel Bethune, la sora ei în Wales. Și, întrucât — când i-am telefonat — nu numai că era acasă, dar a spus că i-ar face plăcere să mă vadă, în cursul acelei după-amieze am plecat la Cardiff și am descoperit o cu totul altă Isobel, întinerită.

Nu o văzusem niciodată fericită până atunci. Și ea era o altă femeie; ridurile cenușii de îngrijorare îi dispăruseră în creme și fard. Totuși, ea a fost cea care a exclamat:

— Cât te-ai schimbat! Te-ai maturizat.

— Se mai întâmplă.

Sora ei era plecată la cumpărături. M-am așezat lângă Isobel și am ascultat-o amintindu-și, la rugămintea mea, cum descoperise Usher Rudd legătura soțului ei cu fata aceea.

— Usher Rudd nu făcea decât să scormonească tot timpul și să scrie lucruri senzaționale, dar nu a fost decât vina lui Paul. Bărbații sunt atât de proști! În cele din urmă mi s-a confesat că s-a lăudat — auzi, s-a lăudat — unui străin cu care a jucat golf că are o legătură despre care soția lui nu știe nimic. Să mori de râs, nu alta. Poți să crezi că bărbații sunt atât de proști? Iar străinul ăsta s-a dovedit a fi omul acela șters și ciudat, care se învârtea tot timpul pe lângă familia Nagle. Juca golf cu Dennis.

— Îl chema Wyvern.

— Da, acum știi asta. Când a murit Dennis, Wyvern ăsta a vrut să se asigure că Orinda va fi aleasă, așa că a aranjat să joace golf cu Paul, ca să vadă care-i punctul lui mai slab. L-am urât pe Usher Rudd, dar numai după ce

a fost ales tatăl tău Paul mi-a spus ce s-a întâmplat de fapt. Oftă. Atunci am fost disperată, dar acum nu-mi mai pasă, nu-i ciudat?

— Ce fac fiii tăi?

Isobel izbucni în râs.

— Au intrat în armată. Este cel mai bun loc pentru ei. Îmi trimit uneori câte o vedere. Tu ești singurul care s-a purtat frumos cu mine în zilele acelea.

Am părăsit-o cu un sărut pe obrazul ca piersica și am pornit obosit înapoi spre Hoopwestern, unde mi-am petrecut noaptea acasă la Polly.

Sâmbătă dimineața m-am dus la secția de poliție și am cerut să-l văd pe sergentul detectiv Joe Duke, a cărui mamă conducea autobuzul care ducea copiii la școală. A apărut mirându-se.

— Fiul lui George Juliard? Arăți mai matur.

Joe Duke era încă sergent detectiv, dar mama lui nu mai conducea autobuzul care ducea copiii la școală. Se ocupă de iepuri acum, mi-a spus el. M-a condus într-o cămăruță goală, unde se luau interogatoriile, explicându-mi că este de serviciu și că nu poate să părăsească secția. A repetat gânditor întrebarea pe care i-am pus-o.

— Dacă știi dacă incendiul în care ți-ai fi putut pierde viața a fost declanșat în mod deliberat? Păi asta a fost acum cinci ani.

— Ceva mai mult de cinci ani. Dar trebuie să ai dosare.

— N-am nevoie de dosare. Majoritatea incendiilor care izbucnesc noaptea sunt provocate de mucuri de țigări aruncate la întâmplare sau de scurtcircuite, dar nici unul dintre voi doi nu fumează, iar instalația electrică de-abia fusese refăcută. Mă întrebi oficial sau nu?

— Absolut neoficial.

Polițist dedicat meseriei lui, cam de 30 de ani, Joe avea o față lată, un accent de Dorset și o atitudine realistă față de sentimentele umane.

— Amy obișnuia să mai lase uneori câte un vagabond să doarmă în cămăruța de sus a magazinului, dar nu în noaptea aceea, a spus ea, deși aceasta este teoria oficială, și cea mai ușoară privind cauza incendiului. Au spus că un vagabond a aprins lumânări la parter, le-a scăpat pe jos, focul a izbucnit, iar el a fugit. Este un nonsens, evident. Dar, așa cum au recunoscut și pompierii, focul a început din magazinul de vechituri, iar ușa din spate nu

era zăvorâtă; amândouă magazinele erau lipite și vechi, construite din lemn uscat, deși acum le-au refăcut din cărămidă și beton, și sunt dotate cu alarme contra fumului. Oricum, cred că ai auzit teoria că nebunul ăla de Leonard Kitchens a dat foc ca să-l înspăimânte pe tatăl tău și să se retragă, astfel încât Orinda să poată ajunge membru în Parlament.

— Am auzit-o. Tu ce crezi?

— Nu prea mai contează acum, nu?

— Dar, totuși...

— Eu cred că el a făcut-o. L-am interogat, știi? Dar n-avem nici cea mai mică dovadă.

— Și despre pușca pusă în jgheabul de la "Dragonul Adormit", ce părere ai?

— Nimeni nu știe cine a pus-o acolo.

— Leonard Kitchens?

— Jură că n-a pus-o el. Iar el este greoi și încet. Era nevoie de cineva destul de agil ca să o poată pune atât de sus.

— Ai aflat vreodată de unde provine pușca asta?

— Nu, n-am aflat. Sunt atât de comune. Acum sunt înregistrate și luate în evidență, dar în trecut... și cu toate furturile astea... Ridică din umeri. Și de altfel nu a fost nimeni omorât.

— Care e pedeapsa pentru tentativă de crimă?

— Vrei să spui o încercare deliberată care nu s-a soldat cu rezultatul scontat? Aceași ca și în cazul crimei propriu-zise. Zece ani închisoare.

De la poliție, am ieșit pe drumul de centură și m-am dus la garajul-atelier al lui Basil Rudd. Am urcat scările și am intrat în biroul lui cu pereții de sticlă, care-i ofereau o privire cuprinzătoare peste atelierul de jos, unde sâmbăta dimineață activitatea era redusă la jumătate.

— Îmi pare rău, zise el fără să-și ridice privirea. Sâmbăta închidem la prânz. Nu pot face nimic pentru dumneavoastră până luni.

Continua să semene tulburător de mult cu vărul lui — părul roșu, pistrui și un comportament combativ.

— Nu vreau să-mi reparați mașina. Vreau să-l găsesc pe Usher Rudd.

Parcă l-aș fi înțepat cu un ac. Ridică imediat privirea și mă întrebă:

— Cine sunteți? De ce vreți să-l vedeți?

I-am spus cine sunt și de ce vreau să-l văd. L-am întrebat dacă își amintește de problema bușonului de la scurgerea de ulei a Range Rover-ului, dar amintirile lui erau vagi. Totuși, și-a dat foarte bine seama de răul politic care poate fi făcut unui tată prin distrugerea reputației fiului. Pe birou avea ziarul "*SHOUT!*", deschis — în mod inevitabil — la paginile din mijloc.

— Ăsta sunt eu, i-am spus, arătându-i fotografia jocheului. Vărul tău minte. "*Gazette*" l-a concediat pentru că a mințit și atunci, iar eu am să fac tot ce pot ca să-l discreditez definitiv pentru ceea ce se numește comportament dezonorant. Deci, unde e?

— De unde să știu? răspunse Basil Rudd cu o expresie de neajutorare.

— Descoperă, i-am spus aspru. Ești un Rudd. Cineva din clanul Rudd trebuie să știe unde poate fi găsit cel mai notoriu membru al său.

— N-a fost bun de altceva decât să creeze probleme...

— Găsește-l și s-ar putea să nu mai aveți probleme.

A întins mâna spre telefon spunând:

— S-ar putea să dureze mult. Și o să te coste.

— Am să-ți plătesc nota telefonică. Când îl găsești, lasă un mesaj pe robot la sediul tatălui meu. Uite aici numărul. Și nu pierde timpul. Este urgent.

Am plecat la "Dragonul Adormit" ca să-l văd pe administrator. De-abia se instalase aici când au avut loc alegerile parțiale, dar poate tocmai de aceea să aibă amintiri clare despre noaptea în care cineva a tras un foc de armă spre piațeta pavată cu piatră.

— În noaptea aceea au fost atât de mulți oameni care intrau și ieșeau, iar eu de-abia începeam să-i cunosc, cine care este. Cineva a lăsat un set de bastoane pentru golf în biroul meu, spunând că sunt ale lui Dennis Nagle, dar, firește, bietul om murise și nu știam ce să fac cu ele, așa că i le-am oferit doamnei Orinda, dar ea a spus că aparțin prietenului soțului ei, domnul Wyvern, așa că i le-am dat lui. Se încruntă. A trecut mult timp de atunci și mă tem că nu v-am fost de prea mare ajutor.

L-am părăsit și am urcat la etaj, iar din micul salon de deasupra holului principal m-am uitat spre piațeta pietruită, unde, în acea primă noapte, eu și tatăl meu am avut norocul să nu fim împușcați.

Bastoane de golf...

Mervyn Teck mi-a spus unde-i pot găsi pe Leonard și pe doamna Kitchens, și, sâmbătă după-amiază, fără nici un fel de entuziasm, le-am găsit casa, undeva la marginea orașului.

Casa, lipsa de imaginație în construcția ei, și grădina din față bine aranjată erau toate întrucâtva tipice pentru prețul pus pe proprietate; nicăieri nici un semn caracteristic pentru vreun incendiator maniac.

Mi-a deschis ușa doamna Kitchens și, după un moment de ezitare, recunoscându-mă, mi-a spus:

— Îmi pare rău, Leonard al meu nu este acasă.

M-a condus în camera de zi din față, unde aerul mirosea de parcă nu fusese tulburat de săptămâni întregi, și a vorbit cu amărăciune și deschis despre dragostea nebună nutrită de "Leonard al ei" pentru Orinda.

— Leonard al meu ar fi făcut orice pentru femeia aia. Și încă ar mai face.

— Ăăă... Întorcându-ne la incendiul acela de la sediul partidului...

— Leonard a spus că nu el i-a declanșat, mă întrerupse ea.

— Dar dumneavoastră credeți... ?

— Nebunul ăsta bătrân a făcut-o. Știu că el a făcut-o. Dar n-am să spun asta decât în fața ta. Știi, Wyvern l-a pus să o facă. Și n-avea nici un sens, pentru că tatăl tău este mult mai bun pentru țară decât ar fi fost Orinda. Acum toată lumea știe astă.

— Lumea spune că Leonard ar fi tras focul acela de armă asupra tatălui meu și apoi a pus pușca în jgheabul de scurgere al acoperișului de la "Dragonul Adormit".

Doamna Kitchens — stângace, masivă și nefericită — nici n-a vrut să audă așa ceva.

— Leonard al meu nici măcar nu deosebește patul puștii de țeavă!

— Și "Leonard al dumneavoastră" este cel care schimbă uleiul la mașina pe care o aveți?

Păru total uluită.

— Singurul lucru la care se pricepe este să cultive plante; la nimic altceva.

Am lăsat-o pe doamna Kitchens cu mariajul ei lipsit de orice satisfacție și am plecat, în noaptea aceea dormind din nou în casa lui Polly.

Duminică, mi-am petrecut cea mai mare parte a timpului la sediul partidului, dorind și așteptând ca Basil Rudd să-l urască suficient pe vărul său ca să mă ajute; dar numai către ora șase a sunat telefonul.

Am ridicat receptorul. O voce, care nu era a lui Basil Rudd, a spus:

— Tu ești cel care vrei să știi unde-l poți găsi pe Usher Rudd?

— Da, eu. Cine este la telefon.

— Nu contează cine sunt eu. Din cauză că și-a vârât nasul ăla mizerabil unde nu-i fierbe oala, m-a părăsit soția și mi-am pierdut copiii. Dacă vrei să-l aranjezi pe ticălosul ăsta, atunci să știi că acum este în redacție la "*Hoopwestern Gazette*".

Informatorul de la celălalt capăt al firului a închis imediat.

Usher Rudd era chiar aici, aproape.

Mă așteptam la o vânătoare mai lungă, dar redacția și tipografia ziarului "*Hoopwestern Gazette*" erau la o aruncătură de băț.

Am încuiat sediul partidului, am sărit în mașină și m-am înscris în traficul de duminică, mergând de parcă m-ar fi urmărit însuși diavolul, de teamă să nu-l pierd pe Usher Rudd, acum, că l-am găsit.

Era totuși încă la "*Gazette*", în plină ceartă cu Samson Frazer. Când am intrat în biroul editorului, amândoi au rămas cu cuvintele pe buze.

Amândoi știau cine sunt.

Bobby Usher Rudd părea literalmente paralizat. Expresia lui Samson Frazer îmbina plăcerea, îngrijorarea și ușurarea.

— Bobby jură că povestea cu drogurile este adevărată, zise el.

— Bobby ar jura și că maică-sa este cimpanzeu!

Degetul tremurător al lui Usher Rudd era îndreptat spre numărul de joi al ziarului "*Gazette*", care zăcea pe biroul lui Samson, și-și regăsi vocea, răgușită din cauza furiei.

— Știi ce ai făcut? pe mine mă întreba, nu pe Samson Frazer. Din cauza ta m-au concediat de la "*SHOUT*"!. I-ai înspăimântat atât de tare pe Rufus Crossmead și pe proprietari, încât nu mai riscă să-mi publice materialele; și

eu le-am sporit vânzările de-a lungul anilor... este al dracului de nedrept. Iar acum spun că s-au făcut de râs, tipărind o știre falsă despre cineva al cărui tată ar putea fi prim-ministru. Spun că știrea are un efect exact invers. Că îl va ajuta pe George Juliard, nu că-l va termina. De unde era să știu? Este al naibii de nedrept.

— Ți-ai fi putut da seama că Vivian Durridge nu mai știe ce spune.

— Oamenii care nu mai știu ce spun sunt cei care trebuie ascultați!

Această afirmație categorică, rostită la furie, mi-a aprins o luminiță, orientându-mă către înțelegerea succesului lui Usher Rudd.

— În ziua aceea, la Quindle, când te-am întâlnit prima dată, încercai deja să găsești ceva scandalos despre tatăl meu.

— Nici vorbă.

— Încearcă să scormonească mizerii despre oricine, interveni Samson.

— Cine ți-a spus să-l ataci pe tatăl meu?

— Nu trebuia să-mi spună cineva.

Nu se poate zice că am răcnit cu adevărat, dar am vorbit cu voce ridicată, iar acuzația mea a fost clară.

— Având în vedere că știi totul despre mașini, tu ai înfundat o lumânare în orificiul de scurgere al uleiului de la Range Rover-ul tatălui meu.

— Ce?

— Tu ai făcut-o. Cine ți-a sugerat să o faci?

— Nu răspund la nenorocitele tale de întrebări.

Sună telefonul de pe biroul lui Samson. Ridică receptorul, ascultă scurt, spuse O.K. și-l închise.

Usher Rudd, care nu era un om de presă prost, îl întrebă bănuitor:

— Ai dat O.K.-ul să pornească tipografia?

— Da.

Se înfurie atât de tare, încât începu să tremure tot și răcni:

— Tipărești ziarul fără să faci modificarea în articol? Insist... Am să te omor... oprește presa... dacă nu tipărești ce ți-am spus eu, am să te omor!

Samson Frazer nu-l credea — și nici eu, cu toată patima lui Rudd. A ucide era un cuvânt folosit cu ușurință, dar rareori pus în practică.

— Ce schimbare? am întrebat.

— Vrea să public că tu ai scris scrisoarea lui Vivian Durridge și că i-ai falsificat semnătura, că povestea despre faptul că te-ai drogat este sută la sută adevărată, iar tu ai face orice... orice ca să o dezminți, a spus Samson cu o voce anormal de ridicată.

A luat de pe birou o foaie bătută la mașină și a început să o agite.

— Oricum, este duminică. Nu-i nimeni altcineva aici în afară de mine și de tipografi. Ziarul de mâine este dat la tipărit, gata terminat.

— Poți să faci tu schimbarea! Usher Rudd clocotea de furie.

— N-am s-o fac, îi răspunse Samson.

— Atunci nu tipări ziarul.

— Nu fi ridicol!

Samson mi-a pus în mână foaia bătută la mașină. Am început să o citesc și, ca și cum tot ce ar fi așteptat ar fi fost o secundă de neatenție din partea mea, Bobby Rudd a șters-o, ca de obicei, într-o fracțiune de secundă, dar nu pe ușa ce ducea afară, spre lume, ci pe ușa batantă spre culoarul ce ducea în tipografie.

— Oprește-l! răcni Samson, consternat.

— Nu este decât hârtie, am zis, repezindu-mă totuși spre ușă.

— Nu... sabotaj... poate distruge... prinde-l!

Agitația lui m-a convins. Am luat-o la fugă pe coridor după Usher Rudd, am ieșit pe o altă ușă din capătul celălalt, am traversat o sală în care nu se aflau decât role mari de hârtie albă — materia primă pentru ziare —, o alta mai mică, în care doi sau trei bărbați se ocupau de niște mașini care scoteau pagini colorate și, în sfârșit, printr-o ultimă ușă batantă, am pătruns în încăperea lungă și înaltă unde se aflau inima și mușchii publicației "*Hoopwestern Gazette*", monstrul uriaș care scotea zilnic de 20 de mii de ori câte 24 de pagini destinate luminării comunității din Dorset.

Presele murmurau ușor când am intrat. Erau opt într-un rând, cu un turn în mijloc. Am aflat ulterior cum funcționa tot monstrul ăsta. În acea înspăimântătoare duminică nu am văzut decât valuri mari de hârtie albă trecând de la presă la presă și valțurile care colectau pagină cu pagină în călătoria lor spre turnul central, de unde ieșeau teancuri de ziare de câte 50 de bucăți, tăiate și aranjate, gata de a fi difuzate. De prese se ocupau doi

oameni care ajustau fluxul cernelii tipografice și viteza lentă cu care rulourile de imprimare treceau peste hârtie. Răsunau tot felul de clopoței de avertizare. Zgomotul era infernal.

Când am intrat, Usher Rudd răcnea la unul dintre bărbați să oprească totul. Tehnicianul clipi spre el și nu-i acordă nici o atenție.

Colegul său activă un alt clopoțel de alarmă și trecu presa pe viteză plină. Ediția de luni a ziarului, 20.000 de exemplare, trecea de la presă la presă, urca spre turn și cobora cu o viteză la care fiecare pagină dispărea ca o părere.

Samson Frazer, care m-a ajuns din urmă, mi-a răcnit în ureche:

— Nu te apropia de prese cât sunt în funcțiune. Dacă-ți prinzi degetul mic sau unul dintre rulourile de imprimare îți trage tot brațul ți-l smulge din umăr. Nu le putem opri destul de repede ca să ți-l salvăm. Înțelegeți?

— Da, am răcnit eu.

Usher Rudd striga ceva la tehnician.

Avertismentul lui Samson era esențial.

Între mașini nu exista un spațiu mai mare de trei sau patru picioare^{13}, unde erai complet expus rulourilor care se învârteau cu viteză tot mai mare. Când preșele se odihneau, tipografii — tehnicienii — umblau în siguranță în aceste spații să pună hârtie pe cilindri și să verifice starea rulourilor care alimentau cu cerneală.

Când preșele erau pornite, mergând chiar și cu viteză minimă, pericolul exista din nou. Puteau să-ți smulgă brațul, nu dintr-o dată, ci mai rău, milimetru cu milimetru.

Am întrebat după aceea de ce nu există niște uși care să nu permită intrarea acolo. Mașinile erau vechi, construite înainte să apară standardele de înaltă securitate, a spus Samson Frazer, dar au și ei asemenea uși.

În Anglia era ilegal să funcționezi fără ele. Era însă greu să le manevrezi și treaba asta era considerată o corvoadă.

Oamenii care lucrau cu preșele cunoșteau pericolul și se fereau de el, și uneori nu se mai oboseau să acționeze porțile respective.

Nu aproba lucrul ăsta, dar nu se întâmplase nici o tragedie. Existau programe computerizate, dar vechea tehnologie mergea perfect, așa cum o făcea de o sută de ani și nu-și putea permite să o înlocuiască cu tehnologie

nouă, computerizată, care oricum se strica destul de des; și de maniaci ca Usher Rudd nu te poți feri. Nimeni nu se asigură împotriva nebunilor.

I-aș fi putut vinde eu o poliță de asigurare și pentru un asemenea caz, dar, în acea seară de duminică, pentru Usher Rudd aveam nevoie de o cămașă de forță, nu de o primă de asigurare.

Răcnea încă la tehnicianul care, peste umărul lui, îl văzuse pe Samson Frazer, considerând sosirea lui drept o salvare.

Pentru a opri presele, am aflat ulterior, trebuie să apeși un anumit buton de pe unul din tablourile de control care se găsește la capătul fiecărei prese și care reglementează viteza generală a tipăririi.

Butoanele de pe aceste tablouri de control nu sunt precum cele ale soneriilor de la ușă, ci niște mici sfere roșii cu diametrul de circa zece centimetri, montate pe niște resorturi pe bază de arcuri.

Nici tehnicianul, nici Samson Frazer nu a apăsă pe butonul care comanda oprirea totală, și nici Rud, nici eu nu știam care dintre cele câteva butoane roșii dădea această comandă. Presele continuau să meargă, iar Bobby Usher Rudd își pierdu complet controlul.

El cunoștea teribilul pericol pe care-l prezentau presele. Lucrase pentru "*Hoopwestern Gazette*". L-a înșfăcat cu putere pe tehnician de salopetă și l-a împins cu o forță de neimaginat.

Tehnicianul, jumătate în interior — jumătate în afara spațiului ce prezenta pericol de moarte, a început să țipe. Samson țipa și el la Rudd. Cel de-al doilea tehnician, de teamă, s-a refugiat în camera mai mică de alături.

Din instinct, am sărit la Usher Rudd și l-am tras înapoi. A început să răcnească și el.

Ținut încă strâns de salopetă, tehnicianul, clătinându-se, își strângea mâinile pe lângă trup, mai bine să cadă pe podea, decât să încerce să-și mențină echilibrul atingând mașinăria aducătoare de moarte.

Usher Rudd a dat drumul salopetei și și-a reorientat furia necontrolată asupra mea. Acum nu mai încerca să oprească tipărirea ziarului, ci să se răzbune pentru cataclisme pe care și le atrăsese singur asupra capului.

În ochii se citea nebunia. I-am văzut intenția de a mă împinge pe mine în locul tehnicianului peste rulourile de imprimare și, dacă am fi fost singuri, poate că ar fi reușit.

Dar Samson Frazer a sărit să-l înșface, în timp ce tehnicianul, salvat de la mutilare, s-a repezit cu un răcnet de groază spre ușă și, absolut fără intenție, s-a ciocnit în drumul său de Usher Rudd, dezechilibrându-l.

Rudd l-a aruncat cât colo pe Samson, dar asta mi-a dat mie timpul necesar să pun distanță între mine și cea mai apropiată presă și, deși Rudd mă prinsese din nou și se zbătea să mă tragă în zona periculoasă, mă luptam mai mult sau mai puțin pentru viața mea și este uluitor câtă forță poate genera această teamă supremă.

Samson Frazer, spre meritul lui — și poate calculând că moartea cuiva aici, în clădirea lui, indiferent a cui, l-ar ruina — m-a ajutat lovind orbește cu pumnii și cu picioarele în uraganul dezlănțuit cu părul roșu; și Samson a fost acela care i-a aplicat lui Rudd un pumn în cap, aproape amețindu-l, după care l-a trântit la pământ cu fața în jos.

M-am așezat călare pe spatele lui — se zvârcolea al naibii să scape! — până când Samson a găsit niște scoci din acela maro care se folosește la ambalarea cutiilor și, cu ajutorul meu, i-am înfășurat întâi o încheietură, apoi pe cealaltă, și, în cele din urmă, ambele mâini la spate, într-un fel de cătușe improvizate.

Samson a procedat în același mod și cu picioarele, care loveau sălbatic, după care l-am rostogolit cu fața în sus.

Apoi, apucându-l fiecare de câte un braț, l-am târât în camera mai mică, de alături, unde era liniște în comparație cu hala din care tocmai scăpasem, și l-am proptit într-un scaun.

Aici se aflau toți tehnicienii, cu ochii cât cepele, speriați.

Samson le-a spus netulburat să se întoarcă la munca lor, că au de scos un ziar; și încet, șovăind, l-au ascultat.

Rudd a început să urle, așa legat cum era și proptit pe scaun.

— Este vina lui. Wyvern a făcut-o. Wyvern este cel de care trebuie să te ocupi, nu eu.

— Nu te cred, l-am contrazis, deși îl credeam.

Rudd încercă să mă convingă.

— Wyvern a vrut să-l înlăture pe tatăl tău. Voia ca Orinda să ajungă în Parlament. Voia să o împingă în sus, ca pe Dennis. Ar fi făcut orice ca tatăl tău să nu fie ales.

— Cum ar fi să-i saboteze mașina?

— N-am vrut să fac asta. Am să pun în scris tot ce mi-a cerut. L-am urmărit pe Paul Bethune săptămâni întregi ca să-i descopăr iubita, pentru a-i face pe plac lui Wyvern, ca oamenii să o voteze pe Orinda, dar să tai frâna la un Range Rover, așa cum voia el, era prea mult. N-am făcut-o eu.

— Ba da, tu ai făcut-o, i-am zis categoric.

— Nu, n-am făcut-o!

— Atunci ce ai făcut?

— N-am făcut nimic.

— Vărul rău, Basil, știe ce ai făcut.

Usher Rudd a început să-l înjure pe vărul Basil folosind cuvinte pe care nici măcar la cursele de cai nu le auzisem, iar undeva, în toată tirada lui, a spus cum s-a vârat sub Range Rover în costumul negru de jogging cu care era îmbrăcat la întrunirea de după dineul de la "Dragonul Adormit".

Performanța strălucită a tatălui meu din seara aceea îl convinsese pe Wyvern că nu poate scăpa altfel de tata decât cel puțin rănindu-l grav.

Wyvern fusese furios pe Usher Rudd că sabotajul lui a fost atât de ineficient. Încet, a început să se calmeze și mai întâi a pornit să se vaite, și apoi să nege că ar fi spus vreodată ce eu și Samson tocmai auzisem.

Samson a telefonat la poliție. Joe Duke nu era de serviciu, dar Samson îi cunoștea personal pe toți polițiștii și a lăsat receptorul, anunțându-ne că se va acționa imediat.

— Vreau un avocat, a răcnit Usher Rudd.

Și-a primit avocatul, a petrecut o noapte închis în celulă, iar luni dimineață a primit o mustrare din partea mult prea ocupaților magistrați (pentru perturbarea activității la "*Hoopwestern Gazette*"), care n-avea nici cea mai mică idee de viteza, zgomotul și pericolul implicate. Nu fusese produsă nici o stricăciune concretă. Ziarul a apărut ca de obicei. Usher Rudd, umil și respectuos, a plecat liber.

Am vorbit cu Joe Duke.

— Usher Rudd a fost cel care a înfundat țeava de scurgere a uleiului Range Rover-ului cu o lumânare, iar Leonard Kitchens a declanșat incendiul. Amândoi au fost puși să facă ceea ce au făcut de Alderney Wyvern.

Joe Duke clătină încet din cap.

— Dar n-au reușit să-l oprească pe tatăl tău, nu? Cât despre tine — și aproape că zâmbi —, n-am să te uit niciodată cum, în noaptea în care a avut loc incendiul, ședeai pe jumătate gol jos, pe caldarâm, cu pătura aia roșie peste umeri fără nici cea mai mică grimasă de durere, deși erai ars și la mâini, și la picioare, și ai aterizat direct pe pavajul din piatră al pieții. Nu simți niciodată durerea?

— Firește că da, dar atunci se întâmplaseră atâtea...

— Și ești obișnuit să cazi de pe cai, nu?

— Să cazi de pe cai... Oricum, presupun că da. Am căzut de multe ori.

— Atunci de ce o faci? mă întrebă, zâbind larg.

— Viteza, i-am spus. Nimic nu se compară cu viteza. Dacă-ți dorești ceva cu ardoare, îți riști și viața pentru ceea ce vrei și consideri lucrul ăsta drept un comportament normal.

Chibzui o vreme.

— Dacă ții cu tot dinadinsul ca Orinda să fie membră a Parlamentului, atunci riști...

— Aproape orice. Cred că Wyvern a fost cel care a tras în tatăl meu.

— Nu spun că nu ai dreptate. Ar fi putut să aibă o pușcă în sacul de golf, îmbrăcată într-una din husele alea pe care le folosesc pentru bastoane.

— Da.

— Și ar fi trebuit să se gândească la crimă ca să facă asta.

— Da. Iar când a auzit și a văzut succesul înregistrat de tatăl meu la acea întrunire a considerat necesar să scape imediat de el.

— Probabil că a fost nebun.

— Este încă.

Joe Duke știa că tatăl meu este angajat într-o luptă pentru putere, dar a fost consternat când i-am povestit de Hudson Hurst.

— Doar nu crezi că Wyvern ar încerca din nou să-l omoare pe tatăl tău? întrebă îngrozit.

— Mizele lui Wyvern sunt mai mari acum, iar tata continuă să-i stea în cale. Dacă tata este desemnat să conducă partidul, sunt sigur că va fi în pericol de moarte. Asta mă înspăimântă cel mai mult, ca să fiu cinstit.

— Știi ceva...? zise el gânditor.

— Ce?

— Doar pentru cazul în care i-am face lui Wyvern o mare nedreptate, gândindu-ne că el a fost cel care a tras în voi... Vreau să spun că până acum nu avem decât o teorie pe care să ne bazăm, nimic altceva. De ce n-am face noi doi o reconstituire? Eu am să folosesc un baston obișnuit pe post de pușcă. Am să-l duc într-un sac de golf. Și am să mă urc cu el în salonașul mic de la etaj, am să-l țintesc spre tine, în timp ce traversezi piațeta, așa cum ai făcut în noaptea aceea, și după aceea am să văd cât de greu este să pun bastonul în jgheabul de scurgere. Ce zici?

— Nu văd nimic rău în asta.

— Am putea să descoperim ceva la care nu ne-am gândit. Se întâmplă deseori în timpul reconstituirilor.

— O.K.

— Va trebui să o facem noaptea, zise Joe.

— Era după miezul nopții.

— Atunci după miezul nopții. Numai bine, am să ies din tură. Nu vom fi decât noi doi.

Am convenit să ne întâlnim în seara aceea la "Dragonul Adormit", iar Joe să-i spună administratorului ce aveam de gând să facem.

M-am dus să o văd pe Orinda, care, în sfârșit, se întorsese din weekend și a răspuns la telefon.

Cei cinci ani care trecuseră au fost buni cu ea. Arăta la fel de bine ca atunci, cu ochii ei verzi cu gene negre, cu machiajul perfect. Era mai puțin fragilă, mai puțin stresată, mai împlinită. Mi-a zis dragă numai cu doi sau trei de "a".

— Orinda, am spus îmbrățișând-o.

— Cât ai crescut! exclamă ea. Vreau să spun că nu în înălțime, ci te-ai maturizat.

Pregătise un prânz cu salată, Coca dietetică și cafea după.

Știa despre lupta pentru putere ce se dădea în partid și mi-a spus că de câte ori are loc o asemenea dispută pentru funcția de lider al partidului politicienii schimbă regulile.

— Inventează tot felul de proceduri pe care le consideră că vor da un rezultat pe care toată lumea să-l aprecieze echitabil, chiar dacă nu toți sunt fericiți de cel care câștigă până la urmă. Acum totul depinde de reprezentanții în Parlament ai partidului.

Uitasem cât de multe lucruri știa Orinda despre guvern.

— Presupun că Dennis ți-a spus cum merg toate.

— Nu, Alderney Wyvern. Se încruntă. Nu vreau să-l mai văd vreodată în viața mea pe omul ăsta.

— Știi că Wyvern îl controlează acum pe Hudson Hurst, așa cum vă controla pe tine și pe Dennis? am spus eu neutru. Îți dai seama că, dacă Hudson Hurst câștigă votul și devine prim-ministru, Alderney Wyvern va fi cel care va guverna efectiv această țară?

Orinda părea îngrozită, dar clătină din cap.

— Tatăl tău este mai popular în țară.

— Da, dar jumătate din membrii Cabinetului își doresc ca tata să rateze după modul spectaculos în care a dus războiul peștelui.

— Ar fi minunat pentru această circumscripție dacă ar câștiga el. Zâmbi larg. N-aș fi crezut că am să spun vreodată lucrul ăsta, dar este adevărat.

I-am povestit Orindei despre reconstituirea pe care o pusesem la cale cu Joe Duke.

— Îți amintești ceva din seara aceea?

— Firește că da. Eram foarte furioasă că n-am fost aleasă drept candidată. Cred că înțelegi, nu?

— Cât timp ai fost împreună cu Alderney Wyvern după întrunirea politică?

— N-am fost deloc. Eram furioasă, nefericită și m-am dus direct acasă.

— Știi cumva dacă Alderney Wyvern avea cu el crosele de golf la întrunirea de la "Dragonul Adormit"?

— Ce întrebare extraordinară! Le avea întotdeauna în spatele mașinii.

Poate că în noaptea acea Orinda îl urâse pe tatăl meu, dar nu suficient ca să-i facă rău. Răutatea nu era o trăsătură care o caracteriza.

Am petrecut în mod plăcut o oră sau două cu ea, după care m-am dus la casa lui Polly ca să aștept telefonul tatei de la Londra, cu rezultatul votului. M-a sunat din mașină.

— A fost un vot indecis, m-a anunțat el. Practic, în esență, voturile s-au împărțit în trei. Sigur este că va trebui să votăm din nou mâine.

— Explică-mi, l-am rugat eu.

Mi-a descris o zi plină de îndoieli și manevre, dar în final se pare că nici Hudson Hurst, nici tatăl meu nu au primit în prima rundă voturi suficiente încât să le asigure victoria. Jill Vinicheck (Educație) a primit cele mai puține voturi și a fost eliminată. Următoarea rundă va fi o înfruntare directă între Hudson și Juliard, și nimeni nu putea să facă un pronostic în ce-l privește pe învingător.

Tata părea obosit. Mi-a spus că este cu Polly și vin amândoi să petreacă aici o noapte liniștită. Făcuse tot ce putuse, în culise, pentru ca votul să încline de partea lui; acum revenea colegilor săi să aleagă pe cine vor.

I-am spus despre Joe Duke și reconstituire, și, după un schimb scurt de cuvinte cu Polly, de lângă el, tata mi-a spus să ne întâlnim la "Dragonul Adormit" și să mâncăm împreună.

Orice gând la o seară liniștită s-a spulberat între supă și plăcinta cu mere.

Deși nici Joe Duke, nici eu nu am făcut un prea mare secret din planul nostru de reconstituire, nu ne-am așteptat ca administratorul hotelului să difuzeze scenariul. Se părea că spusese întregului oraș. Hotelul zumzăia, așa cum fusese în noaptea dineului, iar lumea venea să dea mâna cu el și să-i ureze succes.

Samson Frazer, de la "*Hoopwestern Gazette*", a apărut cu un fotoreporter după el și i-a dat tatălui meu, care era îngrozit, detalii suplimentare despre modul în care Usher Rudd își petrecuse duminica.

A apărut și Usher Rudd în persoană — degajat, fără remușcări, cu privirea înverșunată, clocotind de răutate, uitându-se la tatăl meu și vorbind la un telefon portabil.

Când a intrat Joe Duke, a rămas uluit la început de agitație și de zgomot, dar tata i-a spus cu resemnare, când ni s-a alăturat să bem cafeaua, că în noaptea pe care vrem să o reconstituim hotelul era plin și că mulțimea prezentă va face ca totul să pară mai real.

Mai mult, tata a spus că va traversa cu mine piața, așa cum a făcut în noaptea respectivă, și, deși mie nu mi-a plăcut ideea, Joe Duke a aprobat-o cu entuziasm.

De ce să mai așteptăm miezul nopții? au întrebat oamenii. Toată lumea era gata acum, iar acum era 11, 30.

Pentru că, a explicat Joe, jumătate din luminile din jurul pieței se sting automat la 12 noaptea, iar ca reconstituirea să însemne ceva, condițiile trebuie să fie cât mai aproape posibil de cele anterioare.

Joe Deke a adus din mașină un sac pentru crose de golf și a arătat la toată lumea bastonul obișnuit, lung, vârat într-o husă.

Administratorul s-a încruntat nedumerit și am vrut să-l întreb dacă și-a amintit ceva semnificativ, dar Joe și mulțimea au măturat totul în calea lor, dornici să înceapă spectacolul. Am să-l întreb mai târziu, mi-am zis.

A venit și miezul nopții. Jumătate din luminile pieței s-au stins. Cele rămase aruncau umbre peste pavajul din piatră. În cealaltă parte a pieței ardeau câteva lumini slabe în sediul partidului și în magazinul de vechituri.

Când am ieșit împreună cu tata în piațetă, singurele lumini strălucitoare erau cele de la "Dragonul Adormit", din spatele nostru.

Plănuisem să mergem până în mijlocul pieței și să așteptăm până când Joe scoate bastonul pe fereastră, îl ațintește spre noi și — BANG; după care se întinde sau se urcă pe ceva ca să pună bastonul în jghebul de scurgere al acoperișului de la "Dragonul dormit". Oamenii se vor năpusti din hotel spre tata, așa cum au făcut și atunci.

Simțeam totul alarmant de real, dar toată lumea zâmbea.

Joe, înconjurat de mulțimea care-l încuraja, s-a întors să urce scările, în timp ce eu și tata am pornit peste pavajul de piatră al piațetei. M-am oprit

după o vreme ca să mă uit înapoi, dar tata continua să meargă, strigând peste umăr:

— Hai Ben, n-am ajuns încă la locul cu pricina.

Am ridicat privirea spre hotel. La una dintre ferestre se vedea ieșit în afară bastonul lung al lui Joe, pe jumătate ascuns de florile, după cât se părea perpetue, de geraniu.

În clipa aceea mi-a năvălit în minte simultan trei gânduri.

Primul — Joe nu a avut timp să urce deja scările, să traverseze salonașul și să se ascundă în spatele draperiei.

Al doilea — bastonul se vedea la o altă fereastră decât cea care trebuia.

Al treilea — bastonul reflecta o rază de lumină, iar la capăt avea o gaură, o gaură neagră și rotundă.

Nu era un baston, era o armă!

Tata era la zece yarzi în fața mea. Am țâșnit, așa cum am făcut când i-am salvat pe Orinda și pe tehnicianul tipograf, fără să mă gândesc, mânat doar de intuiție, și m-am aruncat în zbor asupra tatei ca să-l dobor la pământ.

Detunătura a fost foarte reală. Și glonțul a fost foarte real, dar mulțimea care se revărsa din hotel credea totuși că este un joc.

Glonțul m-a lovit în timp ce mă aflam în aer, sărind și ciocnindu-mă de tata, și — dacă n-aș fi fost eu — l-ar fi lovit direct în spate.

Mi-a pătruns în coapsa dreaptă, sus, și a coborât prin interiorul piciorului până la genunchi, energia cinetică sfâșiind în drumul ei toți mușchii și țesuturile moi.

Forța glonțului m-a făcut să mă răsucesc, astfel încât, atunci când m-am prăbușit pe pietre, eram cu fața spre "Dragonul Adormit"; pe jumătate întins, pe jumătate proptit în cotul stâng, tremurând tot, iar creierul meu dezorientat protestând de furie.

Simțeam suficientă durere ca să-l satisfac pe Joe Duke. Mi-au dat lacrimile și m-au trecut toate sudorile. Am mai fost eu rănit în căderile mele la curse și m-au mai trecut toate apele în timp ce tremuram ca varga în noaptea incendiului, dar nimic nu mă avertizase că există o dimensiune de neimaginat dincolo de tăieturi și zdrelituri.

Tata era în genunchi lângă mine, cu fața contorsionată de îngrijorare. Cracul drept al pantalonilor mei era îmbibat cu sânge. Mulțimea de la "Dragonul Adormit" alerga acum, cu Polly în frunte. Îi auzeam vocea plină de durere: George... oh, George!

Totul este în ordine, mi-am zis. Nu este George. Tata îmi ținea mâna.

În afară de durerea copleșitoare, mă simțeam și foarte rău. Voiam să mă întind, să mă ridic, să mă mișc cumva și nu puteam. Îmi doream să vină cineva și să mă împuște din nou, dar în cap; să mă elibereze, așa cum făceau cu caii.

Timpul trecea, iar lucrurile nu se îmbunătățeau deloc.

Au sosit două mașini de poliție și o ambulanță. Polițiștii au intrat în hotel. Cineva care a coborât din ambulanță a venit la mine și, cu o foarfecă mare, mi-a tăiat cracul pantalonului.

Continuam să-mi doresc eliberarea. Picioarul, expus acum luminii slabe din piață, părea literalmente o masă sângerândă. Am presupus că glonțul nu mi-a tăiat artera femurală, pentru că, dacă ar fi făcut-o, aș fi fost mort până acum din cauza hemoragiei. Totuși, undeva, în mușchii distruși, se vedea ceva alb de forma unui deget și, șocat, mi-am dat seama că era un os. Femurul. Descoperit, dar nu rupt.

Omul care coborâse din ambulanță mi-a acoperit piciorul cu un bandaj larg și lat, și s-a întors la mașină.

O să cheme un doctor, mi-a spus tata. Existau tot felul de norme și reguli când era vorba de răni făcute de arme de foc.

Nu mi-a trecut prin cap că s-ar putea să-mi pierd piciorul și, de fapt, nu mi l-am pierdut. Ceea ce am pierdut, după ce totul a fost cusut și reparat, a fost forța de a mai sări gardurile cu caii antrenați pentru cursa cu obstacole! Am pierdut viteza!

Din hotel au ieșit oameni și au urcat în mașinile poliției. Unul dintre ei era Alderney Wyvern, în cătușe.

După plecarea mașinilor, Joe Duke a venit spre noi și s-a așezat pe vine pentru a vorbi cu tata și cu mine.

— Înțelegi ce spun? m-a întrebat el.

— Da.

— Când am urcat scările ca să poziționez bastonul, administratorul hotelului a alergat după mine și m-a ajuns înainte să intru în salonaș. Mi-a spus că nu știe dacă este o simplă coincidență, dar nu cu mult timp în urmă, de fapt pe la ora 11, la hotel s-a înregistrat un bărbat, ca oaspete, care avea și el un sac de crose pentru golf. Și ceea ce i s-a părut întrucâtva ciudat, a spus administratorul, a fost faptul că purta mănuși.

Joe s-a ridicat ca să-și dezmoștească picioarele, după care s-a așezat iar pe vine.

— Înțelegi ce spun? m-a întrebat din nou.

— Da, i-am răspuns amețit.

— Am auzit amândoi detunătura armei și administratorul și-a folosit cheile pentru a deschide ușa unui dormitor, iar înăuntru am dat peste Wyvern care se îndrepta spre ușă, în mână cu sacul pentru crosele de golf; dar când administratorul i l-a smuls și, l-a răsturnat, din el n-au căzut decât crose și nimic altceva. Nu avusese timp să pună pușca în jgheab, deci trebuia să fie acolo, undeva. Și era. A pus-o într-unul din coșurile cu flori de geraniu, cu țeava în sus, printre lanțurile de care atârna coșul. Atunci am folosit telefonul din cameră ca să-mi chem colegii. În timp ce-i așteptam, l-am întrebat, din curiozitate, cum a aflat de reconstituire. Cum a știut că o să aibă o posibilitate de a-l împușca pe George Juliard?

Și Joe a zâmbit pe furiș.

— Wyvern a spus că Usher Rudd i-a telefonat și l-a anunțat.

Se ridică din nou în picioare.

— Cum credea Wyvern că o să scape? se întrebă tatăl meu.

Joe a ridicat din umeri.

— Data trecută a reușit. În toată agitația, a plecat pur și simplu. Dacă n-ar fi fost administratorul hotelului, este foarte probabil că ar fi reușit din nou. Dar am observat un lucru ciudat. Părea pur și simplu obosit. Nu mai avea nici o dorință să lupte. Și-a dat seama că nu a reușit să vă lichideze pe nici unul din voi și pur și simplu a cedat. N-am avut nici o problemă să-l arestăm.

— Și ce acuzație o să-i aduceți? a întrebat tata.

— Tentativă de crimă, a spus Joe.

— O penalizare de 10 livre, am zis eu zâbind slab.

— Zece ani, a precizat Joe.

Viitorul prim-ministru mi-a luat mâna.

L-am strâns cu putere, ca și cum îmi oferea alinarea și siguranța de care aveam atâta nevoie. L-am strâns de mână, ca și cum nu eram decât un băiețel.